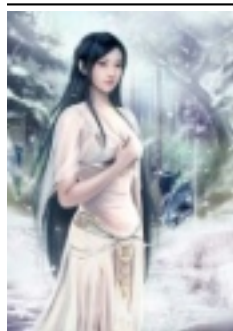

Ái Tầm Kiêu

Contents

Ái Tầm Kiêu	1
1. Chương 1: Tiền Kiếp	1
2. Chương 2: U Dạ	5
3. Chương 3: Phân Li	11
4. Chương 4: Kỳ Ngộ	15
5. Chương 5: Đeo Đuối	23
6. Chương 6: Là Giả Là Chân	28
7. Chương 7: Nghi Tình	31
8. Chương 8: Hồng Trần Khổ Luyện	38
9. Chương 9: Tái Ngộ A Kiêu	46
10. Chương 10: Toán Tính Của Xà Yêu	51
11. Chương 11: Đoạn Tình	55
12. Chương 12: Mộng Tân Phòng	64
13. Chương 13: Tin Tức Về A Kiêu	69
14. Chương 14: Hoả Hồ Đại Chiến	76
15. Chương 15: Thấu Chân Tình	87
16. Chương 16: Ngũ Lô Oanh Đỉnh	90

Ái Tầm Kiêu

Giới thiệu

Một truyện với khá nhiều tình huống hấp dẫn và thú vị. Là chuyện tình yêu nhẹ nhàng lại đầy sức h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tam-kieu>

1. Chương 1: Tiền Kiếp

Mười tám năm về trước....

Tiếng lá rơi nhẹ nhẹ trên mặt đất, khẽ khàng chạm xuống nền đất, khẽ khàng đến mức như sợ nền đất đau. Gió hiu hiu thổi, phả vào không gian mùi ngai ngái của lớp lá mục.

Một sớm đầu thu.

Sắc trời trong vắt không một gợn mây, soi mình xuống dòng suối xanh biêng biếc. Tiếng nước rả rích luân qua kẽ đá, dịu dàng như hơi thở thiếu nữ. Hương hoa rừng nhẹ nhàng toả lan trong không khí, đưa hương dịu ngọt thấm vào đất trời. Ngay hôm đó, đất trời cũng như lung linh trong lớp hương ấy.

Thiếu nữ nhoèn miệng cười, để lộ hàm răng trắng như ngọc, cánh tay trắng ngần khỏa nước thành những vòng cung nối tiếp nhau. Nước sông lịm mát, trong ngọt tựa cam lộ. Từng giọt ngọc lóng lánh nhỏ xuống từ tay của thiếu nữ. Nắng lấp loáng trên bờ vai của nàng như một lớp áo choàng màu vàng nhạt. Nàng vốc một vốc nước, tung lên trên. Bóng hình nàng in trong từng giọt nước, soi rõ từng chút của khuôn mặt hoàn hảo vô khuyết. Từ cặp mày lá liễu đến đôi mắt sâu thăm thẳm, chiếc mũi nhỏ xinh, hai gò má đỏ hây hây, đôi môi hồng chúm chím ngọt ngào, tất cả đều khiến vạn vật ngây ngất. Nước thấm từ làn tóc thả xoã trên vai xuống thân, lấp lánh trên đôi nhũ hoa căng phồng. Thiếu nữ này đích thực là một vương vật của trời đất, y như cả thế gian đều dồn về đẹp vào nơi nàng.

Tiểu Kiều lim rim mắt, nước buổi sớm khiến nàng thấy cả người nhẹ nhõm. Nàng hít một hơi thật dài, tất cả sự mệt nhọc còn sót lại đều tan biến. Mái tóc đen nhánh của nàng như tan vào dòng nước, bỗng bình trôi với lớp sóng nhẹ. Nàng khẽ khàng chạm nhẹ vào bờ vai mình, thả hồn vào dòng nước, vào hương hoa. Khung cảnh tuyệt mỹ, mỹ nhân hiển hiện, đất trời cũng quay cuồng theo những vòng nước nàng tạo ra...

Một bóng đen thoát ẩn thoát hiện trên những tán lá. Cước bộ của y nhẹ đến độ không một chiếc lá rung lên, tuyệt nhiên cũng không thể tạo ra tiếng động nào. Nhân ảnh tiến đến phía sau Tiểu Kiều như một chiếc bóng. Thiếu nữ không hề hay biết, vẫn say mê ôm lấy dòng nước mát.

Bóng người đó tiến lại gần nàng hơn. Tĩnh không tiếng động.

Bỗng.

Một bàn tay ôm lấy eo nàng từ phía sau, kéo giật nàng vào lòng.

Thiếu nữ giật thót mình.

Tiểu Kiều lộ vẻ hốt hoảng, cánh tay vừa đưa lên thì đã bị y khóa chặt. Tay trái của y đã ôm trọn lấy người nàng, nhẹ nhàng vuốt ve cần cổ cao, trắng muốt của nàng, khoé môi mỉm cười tán thưởng làn da mịn màng của thiếu nữ. Đến khi y đặt nhẹ một nụ hôn lên tóc nàng thì Tiểu Kiều đã mất hẳn vẻ hoảng hốt. Nàng nhận ra mùi cơ thể y. Mùi vị này quá đỗi quen thuộc với nàng...

Đôi mày liễu giãn ra, nàng nhẹ nhàng nói:

- Lân nào cũng vậy, mọi người tưởng là sơn tặc chứ?

Vừa nói nàng vừa giật khuỷu tay về sau, thúc mạnh vào mạn sườn của nam nhân kia. Y thót bụng lại, lộn mào về phía trước, hai tay vừa buông ra đã ôm lại nàng cứng ngắc từ đằng trước. Tiểu Kiều vùng ra, lùi về sau ba bước, cong ngón tay trở lại, bắn ra một chỉ. Chiêu này của nàng là đệ tứ chiêu trong Bách Hoa Lạc Chỉ, chỉ quang bắn ra mang màu hồng, thoang thoang hương hoa bách hợp. Khoảng cách của nam nhân và nàng vốn rất gần, theo lý thì chỉ bắn ra nhất định trúng y. Tình thế nguy cấp là vậy, song y hoàn toàn không rối loạn. Cánh tay y tựa như dài ra, nhằm đúng lúc Tiểu Kiều tung chỉ liền ôm chặt lấy eo lưng thon nhỏ của nàng. Tiểu Kiều bị bất ngờ, hoảng hốt chỉ tay lên trời, chỉ lực cũng theo đó mà bắn lên cao, xuyên qua tán lá. Mùi bách hợp lan toả trong không gian dịu dịu. Nam nhân lập tức sắp lại gần, hôn nhẹ lên má nàng, đoạn bật cười, đùa lại nàng:

- Không, ta là đào hoa tặc.

Nàng vờ giận dữ, quay người lại sau. Y vòng tay ôm thật chặt lấy nàng. Nàng dịu dàng ngả đầu ra sau, tựa hẳn vào ngực y, nói:

- Đào hoa tặc nào lại cả gan đụng vào phu nhân của Miêu đại hiệp nhỉ?

Y điềm nhiên đáp:

- Chính là tại hạ đây.

Nàng ngửa mặt lên nhìn y. Trên khuôn mặt ấy, nàng thích nhất là đôi mắt. Sâu như biển, trong như ngọc, sáng như sao. Y là một trang nam tử tuấn tú. Nét đẹp của y hiện lành với nụ cười làm sáng bừng cả khuôn mặt.

Y đã nơi lỏng vòng tay, nàng lách mình, quay người về phía y. Tiểu Kiều tát nhẹ vào má y, giọng hơi hờn dỗi:

- Con mèo lười, sáng sớm muội gọi thì không dậy, giờ còn mò ra giở trò chòng ghẹo. Có tin ta cho huynh nhìn đôi hai tháng không?

Y liền chấp tay:

- Nương tử đao hạ lưu nhân, kẻ hèn này từ giờ không dám tái phạm nữa.

Tiểu Kiều mỉm cười đắc thắng. Nhưng ngay sau đó ánh mắt của nàng chợt thay đổi. Cặp mày chau lại, nàng hắng giọng:

- Bỏ hai tay xuống uội.

Y ngược cặp mắt trong veo nhìn nàng:

- Làm gì?

Tiểu Kiều nét mặt giận dữ, đáp lời :

- Bỏ xuống.

Y không hiểu lắm nhưng cũng bỏ xuống.

Tiểu Kiều lập tức xáp lại, bàn tay rờ lấy vết thương trên ngực y. Nàng rõ ràng không bằng lòng, nói với y:

- Vết thương này từ đâu mà có? Nói.

Y đưa tay gãi gãi đầu:

- Ta thường xuyên bị thương, làm sao nhớ được.

Nàng thở dài, giọng lo lắng:

- Lúc nào cũng tự làm mình bị thương, hay là muội trối huynh ở trong nhà, không cho đi đâu hết.

Y bật cười, tiếng cười của y làm khung cảnh xung quanh bỗng sống động hẳn lên :

- Biến ta thành phi tần cấm cung sao? Muội tự phong vương từ bao giờ vậy?

Tay rút cây trâm trên đầu, Tiểu Kiều nói:

- Từ bây giờ có được không. Trâm ra lệnh khanh đứng yên để trâm xức thuốc.

Y cao hơn nàng một cái đầu, vì thế nước ở đây chỉ ngập đến ngang ngực y. Nàng bóp đầu cây trâm để lấy thuốc, tỉ mỉ thoa lên vết thương của y. Y không ngừng xuyết xoa, ra chiều đau đớn lắm.

Vừa thoa thuốc, nàng vừa nói:

- Sát thủ gì mà lần nào muội thoa thuốc cũng rên la.

Y hấp háy mắt:

- Ta cũng không hiểu nữa. Có lẽ tại công lực của muội thâm hậu hơn bọn chúng gấp nhiều lần.

Nàng cố nén để không phì cười trước sự pha trò của y. Bách Hoa Lạc Chỉ của nàng vốn chỉ luyện đến chiêu thứ tư, dừng cao xa gì, đến cao thủ cấp ba cấp bốn e rằng nàng cũng đâu không nổi quá ba chiêu. Đối thủ của y không phải là cao thủ cấp một cũng là siêu cường cao thủ, nói chúng công lực thua nàng dĩ nhiên chỉ là nói đùa. Tiểu Kiều cầm lại cây trâm lên đầu, nhận thấy y đang dán mắt vào cơ thể mình, thiếu nữ mặt hơi ửng đỏ. Nàng nói:

- Nhìn gì nữa, huynh nhìn bao lâu nay vẫn chưa chán sao?

Y đáp, chỉ vào ngực rồi nhăn mặt:

- Như mọi lần, ta vẫn chưa hết đau.

Tiểu Kiều hạ tay xuống, hiểu ý của y nhưng nàng vẫn cố hỏi:

- Vậy huynh muốn gì?

Y cười:

- Như mọi lần, thuốc giảm đau.

Nàng bĩu môi, lắc đầu :

- Chỉ được nước làm tới, đồ cơ hội.

Y cũng lúc lắc đầu, nhăn vờ mặt làm vẻ, luôn miệng nói :

- Ta đau thật mà. Đau thật đấy. Đau quá. Đau...

Nàng bất thần ôm lấy y khiến y im bật. Y choàng tay ôm trọn nàng vào lòng, vòng tay của y khiến nàng cảm thấy rất an toàn, rất ấm áp.

Y bỗng nói, giọng dịu hẳn lại:

- A Kiều, nếu như có kiếp sau, ta vẫn muốn ở cùng muội.

Tiểu Kiều bật cười, nói đùa y:

- Huynh chớ lo, có làm ma muội cũng không buông tha huynh.

Đêm xuống, sao sáng lấp lánh trên trời, điểm từng đốm sáng nhỏ cho tấm thảm nhung đen mượt.

Nàng nằm gọn trong lòng y, tay nghịch nghịch mai tóc của y. Nhìn khuôn mặt đắm chiều của y, nàng rất muốn trêu chọc. Tiểu Kiều dùng mai tóc chọc vào mặt y, hỏi:

- Con mèo của muội, đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?

Y kéo nàng sát vào người y hơn, mắt nhìn thẳng vào mắt nàng. Mỗi khi y làm vậy, tim của nàng đều đập liên hồi.

Y cười, nói:

- Ta đang nghĩ một chuyện quan trọng lắm.

Nàng vòng tay qua cổ y:

- Chuyện gì cơ?

Y hạ đầu xuống, nói thầm vào tai nàng:

- Chuyện về một tiểu hài nhi đó.

Nàng đỏ mặt, đẩy y ra:

- Phản đối, trầm phản đối.

Nhưng nàng vừa nhảy khỏi lòng y thì ngã ngay xuống giường. Trong phút chốc, dưới lưng nàng là giường, trước mặt nàng là y.

Y chống tay xuống giường, mặt ghé sát vào mặt nàng, y nói:

- Phản đối vô hiệu. Bãi bỏ thánh chỉ.

Tim nàng đập loạn nhịp, Tiểu Kiều nhìn vào mắt y, thấy người nóng bừng lên. Nhưng đối với vị tướng công này, nàng vẫn muốn chống đối:

- Khi quân phạm thượng. Trẫm sẽ chém đầu khanh.

Y hôn nàng. Nàng bỗng chốc không còn sức phản kháng nữa. Sự ngọt ngào của nụ hôn khiến nàng như tan ra trong vòng tay y. Tay y khẽ khàng luồn vào tóc nàng, kéo tuột sợi dây yếm mỏng manh quàng hồ trên đôi vai tròn lẳn. Tim Tiểu Kiều đập nhanh liên hồi. Y nhẹ nhàng kéo chiếc yếm lụa xuống, đặt tay lên tim nàng, thì thầm khẽ khàng vào tai nàng câu gì đó nàng không thể nghe rõ. Lồng ngực vững chãi của y chạm vào cơ thể nàng. Sự tiếp xúc thân mật ấy khiến nàng nóng bừng toàn thân. Từng cái vuốt nhẹ nhàng, từng cái ôm, từng cái hôn, nàng đều nhớ rất rõ nhưng lại không hề minh bạch được mình đang làm gì. Những ngón tay mỏng manh của nàng rờ trên tấm lưng trần rất rộng, rất ấm áp của y. Tiểu Kiều ôm lấy y, bắt đầu đáp trả lại những gì y trao cho nàng...

Trắng sáng vàng vạc, tờ mờ bước vào tư phòng nhà ai...

2. Chương 2: U Dạ

Mặt trời từ từ nhô lên nơi trời đông, những đợt nắng yếu ớt của ngày mới đan vào nhau cùng hơi nóng làn sương buổi sớm. Không khí vẫn mát mẻ, gió hiu hiu đùa các tán lá. Những trận mưa lá thu lá tả rơi khiến khung cảnh tràn đầy ý thơ.

Tiểu Kiều sửa lại cổ áo cho chồng trong khi ánh mắt của y không rời khỏi nàng. Biết vậy, nàng nói với y:

- Huynh thường nói nhìn muội mỗi cổ lắm cơ mà, sao còn thích nhìn?

Y lém lỉnh:

- Cái gì cũng có giá của nó cơ mà. Muốn ngắm mỹ nhân thì đành chịu cực thôi.

Nàng búng vào mũi y:

- Phạt huynh cái tội khi quân phạm thượng.

Y nhăn nhó đưa tay lên rờ mũi rồi bảo:

- Dữ thế này thảo nào ta không dám bỏ.

Tiểu Kiều héch mũi, cười:

- Đã bảo rồi, có làm ma muội cũng không buông tha huynh.

Y bỗng kéo nàng vào lòng, trông y như một đứa trẻ đang làm nũng:

- Có chút không nỡ xa đó.

Tiểu Kiều bật cười, cốc nhẹ lên đầu y:

- Ngoan đi, đi mau rồi về. Còn chần chừ thì biết tay muội đấy.

Y buông nàng ra, đáp:

- Ta sợ rồi. Đi đây.

Y cười hiền rồi quay mình đi.

Vào thời khắc y bước chân ra khỏi căn nhà, một thứ cảm giác bất an bất chợt dấy lên trong lòng y. Y dợm bước rồi dừng chân, quay lại nhìn nàng. Tiểu Kiều đã rời khỏi chỗ đứng khi nãy mà đi xuống bếp. Y thở hắt ra, tự trấn an mình rồi bước tiếp về phía trước. Y biết y là ai, nhiệm vụ của y là gì. Trời sinh ra y chỉ để thực hiện nhiệm vụ ấy.

Vì vậy y không được phép vướng bận. Nếu vướng bận y sẽ có điểm yếu. Điểm yếu đó sẽ huỷ hoại chính y. Không chỉ thế, đó còn là phạm vào luật trời. Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Y nắm rõ những điều đó. Nhưng y lại không thể cưỡng lại Tiểu Kiều, cưỡng lại việc giữ nàng là của riêng mình. Y chỉ có thể làm mọi cách để giữ an toàn cho nàng, vì nàng là báu vật quan trọng nhất trong đời của y.

Chỉ cần Tiểu Kiều hạnh phúc, mọi thứ khác đều có thể không quan trọng...

Y dồn tất cả tâm tư vào biệt cốc này. Y đã lập trận pháp trùng trùng điệp điệp xung quanh để bảo vệ. Dù là yêu quái hung hãn cỡ nào cũng khó lòng vượt qua được các trận pháp do y bày ra. Chỗ này cũng hết sức hẻo lánh, trong vòng năm trăm dặm xung quanh không có lấy một bóng người ở.

Đây là nơi an toàn.

Y có lẽ đã suy nghĩ quá nhiều. Y ngửa mặt lên trời. Gió vẫn vô tư đùa các tán lá làm thành những tiếng xào xạc. Đâu đó một vài cành cây lá chưa úa vàng khẽ đung đưa theo nhịp của thu phong, hồ hững hờ nuôi tiếc cây cành, nửa muốn buông mình trôi theo dòng gió... Trời sắp sáng. Có lẽ y đã quá lo lắng dư thừa. Từ khi có Tiểu Kiều, trong lòng y dần xuất hiện những nỗi bất an.

Bách Hoa Lạc Chỉ đệ cửu chiêu xuyên thủng qua cánh tay tả của nam nhân áo xanh. Gã bắn ra sau, miệng thổ đầy máu tươi. Gã rít lên một tiếng lớn, điểm nhanh huyết trên cánh tay. Máu rỉ ra không phải màu đỏ mà mang một màu xanh đậm, như nhớt.

Lửa cháy hừng hực phía dưới, hoa lửa bắn lên tung toé. Dung nham trong hoả hồ lúc nào cũng chực trào lên, liếm cả tới miệng thạch trụ. Hoả hồ danh xứng với tên, là một miệng núi lửa đang hoạt động lại. Nhưng giữa lòng hồ dung nham cháy đỏ, có tám thạch trụ lớn sừng sững màu đen đứng thẳng nối liền hai bên bờ, đường kính chừng sải tay. Các thạch trụ bị lửa trong hoả hồ thiêu đốt thành một thứ màu đen bóng loáng. Giữa màu đỏ rực hừng hực của hoả hồ và những thạch trụ đen, nam nhân áo trắng nổi lên bần bật. Y tay cầm trường kiếm, áo trắng phơ phất, dáng vẻ vô cùng tiêu sái. Ở phía bờ bên kia, một nam nhân trung tuổi, mặt nhợt da tái, đầu bóng loáng không có chút tóc nào. Hai nam nhân đó đứng đối diện, nhìn nhau không chớp mắt trong giây lát. Bất thành linh nam nhân áo xanh bắt ấn chú, thanh xà kiếm đen bóng lao thẳng về phía nam nhân áo trắng.

Miêu Lâm – nam nhân áo trắng – lập tức ngự kiếm bay thẳng lên, tung liên sáu chỉ nữa bắn thẳng về phía nam nhân áo xanh. Miệng y hét lớn :

- Xà quân, chịu chết đi !

Xà quân nghiêng người tránh chỉ, di chuyển kiếm đâm thẳng tới chỗ Miêu Lâm. Y cong người bật thẳng về sau, đứng vững chắc trên một thạch trụ. Lửa từ hoả hồ phía dưới vẫn bốc lên ngàn ngọn. Trên đùi hữu của y, vết thương vẫn đang rỉ máu. Tuy nhiên Xà quân cũng chẳng hơn gì y. Đã có bảy chỉ trúng đích, khiến Xà quân thương tích đầy mình, máu xanh chảy ra thành những vũng nhầy nhụa trên mặt đất. Thanh kiếm bạc của Miêu Lâm bay thẳng về phía thanh hắc xà kiếm. Kiếm chạm kiếm kêu keng một tiếng. Kiếm vừa rời nhau lại bay về phía nhau. Xà kiếm cong một góc xuống phía dưới, kiếm bạc lập tức chém thẳng xuống. Xà kiếm bay thẳng lên trên, chống lại thế tấn công của kiếm bạc. Kiếm chém kiếm tạo ra những tiếng động lớn liên hồi. Xà quân lau máu dính trên miệng, mắt không rời khỏi xà kiếm. Cổ họng gã phát ra những tiếng rít lớn. Bên kia Miêu Lâm cũng không mấy khá hơn, hai mắt y nhìn thẳng vào trận tỉ kiếm chực như muốn bật máu. Miệng y không ngừng niệm ấn chú, điều khiển kiếm bạc lúc công lúc thủ, lúc chém lúc chặn. Cuộc tỉ thí giữa hai thanh kiếm cũng là cuộc đấu nội lực của hai cao thủ. Cả hai đã đấu được trên dưới mười canh giờ, thương tích cũng không ít. Trận tỉ kiếm này có thể coi là trận quyết định sinh tử của cả hai. Lửa từ hoả hồ bốc lên ngàn ngọn. Hồ hấp dẫn trở nên khó khăn. Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt Miêu Lâm chợt loé lên một tia tàn độc. Từ trong tay áo y, một trủy thủ bay như chớp về phía Xà quân. Xà quân đang mãi chú ý vào trận tỉ kiếm. Khi gã giật mình nhận ra trủy thủ bay đến thì trủy thủ đã chỉ còn cách y chừng ba bộ. Y rít mạnh một tiếng, từ trong tay áo một luồng lực đạo cực lớn thổi bay thanh trủy thủ xuống hoả hồ. Thanh trủy thủ rơi xuống lòng hồ, phút chốc đã biến mất trong biển lửa. Chỉ nghe tiếng Miêu Lâm cười ha hả:

- Người mắc lõm rồi.

Không gian đương hừng hực vị lửa bỏng như giãn ra bởi một mùi quế hoa dịu dàng. Một chỉ của Miêu Lâm xuyên thẳng qua vai tả của Xà quân. May cho gã kịp tránh né, nếu không chỉ di xuống một ly là xuyên thẳng qua tim. Xà kiếm cũng vì thế mà mất điều khiển trong một sát na. Kiếm bạc tuyệt đối không bỏ qua cơ hội đó, chém mạnh ngang thân khiến xà kiếm đứt lìa làm hai, rơi thẳng xuống hoả hồ. Xà quân phun phì phì ra hàng vũng máu xanh nhót, như điều đứt dây bay thẳng về phía sau, thân đập vào tường đánh bộp một tiếng. Gã đưa tay ôm vai, rít lên bằng thứ giọng nhừa nhựa như mới tập nói:

- Tiểu tử giỏi lắm.

Miêu Lâm khoé mép vẫn giữ nụ cười khinh bạc, bắt quyết cho kiếm bạc tấn công trực diện về phía Xà quân. Kiếm bạc đương thẳng hướng bay tới, bất thành linh một trận cuồng phong bắn tới, khiến kiếm bạc rơi xuống đất đánh keng một tiếng. Miêu Lâm cau mày, thân kiếm về. Xà quân lắc mình, cái đuôi rắn lớn như cột đình đập mạnh xuống đất. Gã hiện nguyên hình là một con rắn cực lớn, lưỡi thè lè ra đỏ lòm như máu. Miêu Lâm lạnh lùng hoa kiếm, dáng vẻ chờ đợi xà tinh ra tay trước. Con rắn không ngừng đập đuôi vào vách tường, cặp mắt tròn dục của nó chiếu thẳng về phía Miêu Lâm. Những thạch trụ trong hoả hồ rung lên dữ dội theo mỗi nhịp đập của xà tinh. Miêu Lâm giữ trung bình tấn trên một thạch trụ, đứng cách chỗ con rắn ba thạch trụ.

Rầm một tiếng lớn, thạch trụ dần dần sập xuống tất cả. Con rắn uốn éo thân hình to lớn, đập mạnh một lần nữa. Cả thạch đài rung chuyển. Miêu Lâm ngự kiếm bay thẳng lên, Bách Hoa Lạc Chỉ bắn về phía con rắn. Song lớp vẩy rắn dày đã chặn lại tất cả. Xà quân rít lên:

- Tiểu tử, đừng nghĩ thứ chỉ pháp tầm thường xuyên được vẩy của ta.

Miêu Lâm vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, liên tục tung chỉ. Các thạch trụ cuối cùng đều chìm trong hoả hồ. Lửa bốc cao ngùn ngụt. Dù đương ngự kiếm nhưng do thạch đài bị che bởi mái vòm ở trên, lửa thi thoảng vẫn liếm đến chỗ y. Y điều khiển kiếm giữ một khoảng cách đủ xa với Xà quân, vừa né hoa lửa, vừa tung chỉ. Vết thương của y bắt đầu bực ra, máu nhuộm đỏ bộ bạch y loang lổ. Chỉ pháp của y mỗi lúc một yếu ớt, màu sắc lạt dần, hương hoa cũng nhạt đi.

Xà quân giật mạnh đuôi. Chiếc đuôi lớn quất mạnh vào không khí, tạo ra một trận cuồng phong. Kiếm của Miêu Lâm chao đảo chực sắp ngã. Y nghiêng mình sang bên nương theo gió bay về gần phía của Xà quân. Chỉ đợi có thế, cái lưỡi dài của Xà quân bắn lên chực cuốn lấy con mồi. Miêu Lâm tưởng như sắp bị lưỡi của Xà quân cuốn lấy, bất thành linh phi kiếm của y bay ra từ tay áo, xé đôi lưỡi Xà quân. Xà quân không ngờ y có chiêu này, rít lên đau đớn. Liên tiếp Miêu Lâm bắn thêm tám chỉ nữa. Kiếm y rung rinh như muốn ngã. Xà quân rít lên:

- Tiểu tử, ngươi không thoát được đâu.

Chiếc lưỡi bị xé đôi quất về phía y như hai chiếc trường tiên. Sau lưng y lửa đã bốc lên ngùn ngụt, liếm cả vào áo y. Miêu Lâm không có đường lui, trước sau đều thọ địch. Song y vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Y đứng thẳng trên kiếm, niệm chú quyết.

Xà quân cười lớn. Tiếng cười của gã nghe còn đáng sợ hơn tiếng nói của gã. Đó là một tiếng rít chói tai. Miêu Lâm không màng để tâm, miệng vẫn niệm chú quyết.

Bách Hoa Lạc Chỉ bắn thêm một chỉ nữa, lần này vào chính đỉnh đầu của Xà quân. Xà quân rít lên khinh miệt:

- Ngươi muốn gãi ghè cho bốn quân thượng à?

Miêu Lâm không đáp. Xà quân quét hai mảnh lưỡi về phía Miêu Lâm. Y không tránh nổi nữa. Bất ngờ y thét lớn:

- Xuất!

Ấn quyết của y chỉ về trước. Trên cơ thể Xà quân chợt xuất hiện tám mươi một điểm thương, do tám mươi một chỉ pháp gây ra. Xà quân giật mình quất mạnh đuôi đập vào tường đánh bình một cái. Máu từ tám mươi một điểm thương bay vọt lên theo. Xà quân cuống quýt tìm cách che vết thương nhưng không thể. Gã tìm cách giết Miêu Lâm trước khi máu trong cơ thể gã bị hút lên hết nhưng sức đã kiệt. Cơ thể Xà quân co rúm lại, thu dần cho đến khi thành một con rắn nhỏ. Lúc đó những giọt máu cuối cùng của y cũng bay lên,

bắn ra xung quanh. Miêu Lâm hạ kiếm xuống, ngạo nghễ đứng trước con rắn. Con rắn cố ngước đầu lên, thều thào:

- Cừu Cừu Đoạt Huyết Chú, người học được thứ võ công này sao? Người là ai?

Miêu Lâm cười nhạt, cầm con rắn lên như cầm một thứ đồ chơi, đưa tay bóp mạnh đầu nó, nói nhẹ nhàng:

- Có biết cũng vô ích.

Rồi kiếm của y cắt đứt cổ Xà quân, nét mặt không chút biểu tình. Hoả hồ sau lưng y vẫn cháy ngùn ngụt. Y nhét đầu xà quân vào bao, đá xác gã xuống hoả hồ. Lửa liếm lấy thân hình con rắn, chẳng mấy chốc đã hoá ra tro.

Trời đã sáng hẳn, thị tứ tập nập người qua lại. Miêu Lâm rảo bước về phía những gian hàng quen thuộc, trước tiên mua bộ quần áo để thay đi bộ đồ dính đầy máu của chính y và Xà quân, cũng bị cháy loang lổ vì hoả hồ. Y cũng muốn mua thêm vài thứ đồ lặt vặt cho Tiểu Kiều. Từ nhà y xuống tới thị tứ nếu đi bộ phải đi mất hai canh giờ, muốn về sớm thì cần nhanh tay. Gần biệt cốc, y không muốn ngự kiếm, tránh để lộ hành tung.

Lão bà bán hàng tay gói đồ thoăn thoắt, vui miệng hỏi y:

- Lần này Tiểu Kiều không xuống với cậu à? Hay có tin vui rồi?

Y gãi đầu, cười đáp, với một vẻ mặt mà không sát thủ nào có được:

- Nếu may mắn thì chắc sắp có. Đại thẩm nhanh tay giùm kéo tới cháu mới về được.

Lão bà cười khà khà:

- Muốn sớm về với nương tử phải không? Vợ chồng son quả là không rời nhau được một khắc.

Y cười với bà thay cho lời đáp.

Ánh mắt của y bỗng linh động.

Một bóng người lủi nhanh vào ngõ hẻm.

Miêu Lâm nhếch mép, vẻ hiền lành của y đã không còn.

Y nhanh chóng trả tiền, đón lấy bọc đồ từ tay của lão bà bà.

Miêu Lâm xoay người, từ từ bước đi trên con đường của thị tứ.

Bóng người ra khỏi hẻm đi theo y.

Miêu Lâm biết điều đó...

Tiểu Kiều cầm cùi vớ nốt chiếc áo còn lại. Vị tướng công này của nàng nhiều lúc như một tiểu hài tử, chỉ thích nghịch ngợm đùa giỡn. Những lúc y cười trông y như một đứa trẻ, rất ngây thơ, rất thánh thiện. Chẳng ai lại nghĩ y lại có một thân phận kinh hồn như vậy.

Nhiều lúc nàng cũng không biết đâu mới là con người thực của y. Một chân nam tử nghiêm trang vững chãi hay một tiểu tử ham vui tính nghịch? Y đáng để nàng dựa dẫm. Ở bên y, nàng luôn cảm thấy thật an toàn. Y luôn che chở cho nàng, bảo vệ cho nàng. Nhưng đối với nàng, y cũng luôn cần người chăm sóc. Nàng cười. Lần nào suy nghĩ về y nàng cũng chỉ có thể kết luận y là một con người phức tạp. Có lẽ vì thế mà nàng yêu y chẳng?

Một luồng khí lạnh tốc vào sau gáy nàng.

Tiểu Kiều thoáng rung mình, cơ hồ nhận ra có người vừa bước vào nhà.

Ở nơi hẻo lánh này ngoài nàng và y thì còn ai biết nữa?

Nàng không thu lại kim chỉ, mắt vẫn không rời chiếc áo mà cất giọng:

- Huynh quên cái gì sao? Mới đó là quay lại rồi?

Nhưng chỉ có những tiếng lạch cạch đáp trả.

Một nỗi bất an xâm chiếm lòng nàng. Tiểu Kiều buông chiếc áo xuống, ngoái đầu lại.

Mắt nàng bỗng chốc mở to vì kinh ngạc...

Miêu Lâm cười nhạt, bất ngờ gia tăng cước lực, bóng người dường như hốt hoảng, vội vã đuổi theo y. Miêu Lâm dồn lực vào chân, nhảy lên mái nhà, thi triển khinh thuật. Kẻ theo dõi không chịu kém cạnh, không theo y lên mái nhà mà chạy lẩn quất phía dưới theo hướng của y. Kẻ theo dõi cố gắng giữ khoảng cách đủ xa để tránh cho Miêu Lâm phát hiện. Tuy nhiên chỉ trong thoáng chốc, Miêu Lâm đã đột nhiên biến mất. Kẻ theo dõi dừng lại, đảo mắt nhìn xung quanh để tìm dấu vết của con mồi. Theo lý Miêu Lâm dùng khinh thuật chạy trên mái nhà sẽ rất dễ phát hiện, vậy mà y đột nhiên biến mất không tăm tích. Từ vị thế kẻ đi săn thành ra kẻ bị săn, hắn không thể nào không hốt hoảng.

Cổ hắn bỗng lạnh toát.

Một thanh kiếm lạnh lùng kề vào cổ, chực biến hắn thành cái xác không hồn.

- Vì sao đi theo ta? Nói. - Tiếng của Miêu Lâm đánh lại.

Tiểu Kiều cố với lấy chiếc áo của y. Máu nhuộm đỏ khuôn mặt của nàng. Nước mắt trào ra. Nàng không muốn chết.

Tiểu Kiều thở gấp, vết thương ở bụng nàng không ngừng chảy máu. Nàng thấy toàn thân lạnh toát, hai tay không còn sức nữa. Đôi mắt nàng nặng trĩu, hình ảnh của y mờ nhòe trước mắt.

Nàng không muốn chết. Chưa muốn chết. Nàng còn yêu quý cái thế gian này. Y ở đâu rồi? Sao y chưa trở về? Nàng muốn được nhìn thấy y.

Nàng đã với được chiếc áo. Tiểu Kiều òa khóc, ôm lấy chiếc áo vào lòng. Kiếp này nàng còn được nhìn thấy y nữa không?

Kẻ theo dõi y ngã đập xuống đất, lưng đập mạnh vào đại thụ bên lối mòn. Mũi kiếm không rời khỏi cổ hắn.

Miêu Lâm lạnh lùng:

- Một canh giờ không nói câu nào. Muốn chơi trò kiên nhẫn với ta à? Được thôi, ta sẽ chơi với ngươi. Cứ cách nửa canh giờ ta sẽ cắt một thứ của ngươi xuống cho đến khi ngươi nói thì thôi. Yên tâm, ta còn nhiều thời gian lắm.

Kẻ theo dõi y nhổ một bãi nước bọt lẫn máu, bỗng dưng cười sằng sặc:

- Phải rồi, ngươi còn nhiều thời gian lắm. Cứ từ từ mà xẻo thịt ta. Hahaha...

Miêu Lâm túm lấy cổ hắn, dẫn giọng:

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Hắn lè bèo trong miệng:

- Giết ta đi..

Miêu Lâm đẩy mạnh hắn. Hắn rũ ra như một con mèo chết nhưng ánh mắt lại mang vẻ giỡn cợt.

Nỗi sợ hãi xâm chiếm trong lòng Miêu Lâm. Thời gian làm sát thủ đã luyện cho y thứ cảm giác của một kẻ muốn chết và kẻ tham sống sợ chết. Kẻ theo dõi này đơn giản không hề sợ chết. Dường như việc y làm chỉ là muốn kéo dài thời gian. Hắn muốn cầm chân y lại ở đây. Vì sao hắn muốn cầm chân y? Hắn không muốn

giết y? Vô công của kẻ này có lẽ chỉ thuộc cấp ba. Không lý nào lại có kẻ phái một kẻ yếu như thế đi giết một kẻ mạnh hơn như y. Trừ phi mục đích của hắn không phải là y. Vậy hắn muốn giết ai? Phải chăng là...

- Tiểu Kiều.

Tên của nàng thốt ra từ miệng của y trong vô thức.

Gã đàn ông nghe thấy, càng cười sặc sụa. Hắn vừa cười vừa nói với y:

- Muộn rồi... Bây giờ muộn quá rồi. Chắc chắn đại ca của ta đã kịp hưởng thụ ả. Haha... Miêu Lãm ơi là Miêu Lãm. Ta bắt ngươi sống không bằng chết. Con tiện nhân đó theo ngươi chẳng phải thứ tốt lành gì. Giờ được đại ca ta chiếu cố là diễm phúc của nó đó.

Y hét lên:

- Câm!

“Xoẹt”. Máu tẩm đỏ lưỡi kiếm. Cổ nam nhân kia được tặng thêm một vết cắt, nghẹo sang bên gầy lìa, hồn phi phách tán.

- A Kiều...

Y gọi tên nàng rồi ngự kiếm phi lên cấp tốc lao về phía biệt cốc. Chỉ thấy một vệt mây sáng kéo dài, loáng cái bóng Miêu Lãm cũng không thấy đâu. Y không còn e ngại nữa. Còn gì cần e ngại. Giờ cần gấp là thời gian.

Y vẫn chưa về sao? Nàng phải đợi y về. Nàng không đấu lại hắn. Chỉ còn cách chết để giữ trọn nàng cho y. Nàng chỉ thuộc về một mình y thôi. Nhưng y đâu rồi? Y có nghe thấy nàng đang gọi y không?

“A Miêu”

“Huynh đang ở đâu?”

“Muội chưa muốn chết”

“Muội còn muốn nhìn thấy huynh.”

“ A Miêu”

“A Miêu...”

Đôi mắt của nàng khép lại. Chỉ còn bóng tối và sự lạnh lẽo.

Mười tám nam tử bị hất văng sang bên, kẻ va vào thân cây thịt nát xương tan, kẻ bị hất đập trên nền đất dội đi dội lại mấy lần, kẻ bị ném xuống vực không thương tiếc. Tròng mắt chúng đều trợn ngược, chỉ một màu trắng dã. Cổ chúng được thanh kiếm bạc của Miêu Lãm tặng thêm một vết cắt, dù là độ sâu, độ dài đều bằng nhau tăm tắp. Chỉ còn lại một nam nhân đang ngồi lù lù trên mặt đất. Mồ hôi của gã vã ra như tắm. Hai tay gã cào xuống nền đất, lùi lại từng bước. Hung thần ác sát của gã lạnh lẽo tiến lại gần, nét mặt không chút tình cảm. Gã không nhấc nổi tay lên để đấu nữa. Sức mạnh của Miêu Lãm vượt hơn cả mười chín cao thủ cấp một bọn gã. Chúng kiến cách thức Miêu Lãm ra tay không chút nương tình, chỉ một chiêu giết sạch mười tám cao thủ cấp một, đại ca của Nhị thập hung không khỏi rụng rời. Gã cất lời cầu cứu, nhưng có vẻ thánh thần cũng không giúp gã. Thánh thần đã chỉ dẫn gã đến chỗ này, để gặp Miêu Lãm, để được chết thể này. Loại thánh thần đó liệu có thực sự là thánh thần ? Y thấy đống quần ướt rượt, hiển nhiên đã tiểu trong quần. Miêu Lãm tiến gần về phía gã nhanh như thiểm điện. Ánh mắt y chứa đầy hung lệ. Y đưa tay giật mạnh chiếc khăn tơ của Tiểu Kiều trong tay Nhị thập hung đại đầu lĩnh, đồng thời phi kiếm trong tay áo của y cắt đứt cổ của gã. Y không thể để phí thêm chút thời gian nào. Y lập tức lao về phía căn nhà, không để ý một cái bóng rất nhỏ bắn ra khỏi xác của Nhị thập hung đại đầu lĩnh.

Cánh cửa mở ra chậm rãi. Tiếng kệt cửa dài nào nề.

Miêu Lãm đánh rơi thanh kiếm.

Nàng đang nằm đó, mắt nhắm nghiền, xung quanh bê bết máu.

Y chạy như điên cuồng vượt nàng dậy. Cả người nàng lạnh băng, khóe mắt vẫn còn dấu của lệ rơi. Nàng ôm chặt cái áo của y, chiếc áo hăng còn đang vá dở.

Y gọi tên nàng nhưng vô ích.

Chỉ có sự im lặng đáng sợ đáp lại.

Trái tim của y bị bóp nghẹt. Y ôm nàng vào lòng, nước mắt lăn xuống má.

Cả đời y chưa từng khóc.

Y gào lên như một người điên.

Nhưng nàng vẫn im lìm như thế.

Lá thu rơi xuống.

Vong.

Tiểu Kiều mở mắt, toàn thân của nàng nhẹ bẫng. Cơn đau không còn nữa, máu cũng không chảy. Nàng chớp mắt. Nàng khỏi rồi sao? Hay mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng?

Nàng nhoẻn miệng cười. A Miêu đã về rồi. Nhưng sao y lại ngồi trên sàn? Nàng chỉ nhìn thấy y từ phía sau.

Tiểu Kiều bước lại gần. Y đang khóc. Tại sao y lại khóc?

Y đang ôm lấy nàng, mình nàng bê bết máu.

Tiểu Kiều cau mày nhìn vào các xác y đang ôm. Đó là...nàng sao?

Nàng nhìn xuống bàn tay mình, nó trong suốt. Thân thể nàng nhẹ bẫng, dường như đôi chân không hề chạm đất.

- A Miêu, muội ở đây này. A Miêu.

Y không nghe thấy nàng gọi, vẫn ôm lấy cái xác. Nàng vòng ra đứng trước mặt y. Y không nhìn thấy nàng. Nàng ngồi trước mặt y, gào thét gọi tên y, y cũng không nhìn thấy, không nghe thấy. Nhìn thấy y đau khổ, trái tim của nàng đau nhói. Nhưng nàng không làm gì được. Tiểu Kiều áp tay vào má y. Y vẫn không mảy may hay biết. Cảm giác như cắt từng khúc ruột. Nàng điên cuồng gọi tên y, lẫn trong tiếng khóc nức. Nhưng y hoàn toàn không nhận ra sự có mặt của nàng. Nàng bước ra trước mặt y, cố gắng để chạm vào y, để lôi kéo sự chú ý của y. Nhưng tất cả chỉ là vô ích. Tiếng nàng gọi như tan vào trong ánh nắng cuối cùng của ngày.

Y bế tấm thân lạnh ngắt của nàng lên, rồi bước ra ngoài. Ánh sáng đã tắt hẳn, chỉ còn bóng tối âm u.

3. Chương 3: Phân Li

Tiểu Kiều theo y bước ra ngoài. Bước chân của y nặng nề nhưng uể oải. Y đặt nàng xuống một bãi đất rộng, rồi nói khan:

- Muội thất hứa với huynh. Muội đã nói có làm ma cũng không buông tha huynh. Vậy linh hồn của muội có nghe thấy huynh gọi không? Tại sao không đáp lời huynh? Có phải còn giận huynh không? Huynh sai rồi. Là huynh đã giết chết muội. Là tại huynh tất cả. Huynh đã hại muội.

Tiểu Kiều ngồi xuống, nói với y:

- Chàng ngốc, muội vẫn ở đây mà. Chỉ là huynh không nghe thấy muội nói thôi.

Y dùng tay không đào đất, cái dáng lằm lũi của y khiến Tiểu Kiều không muốn nhìn. Hai bàn tay y sứt sước đầy vết máu. Máu hoà cả vào nắm huyết của nàng. Nàng thương y nhưng không thể làm gì cho y. Nàng đã chết rồi. Bây giờ nàng chỉ một hồn ma vất vưởng. Hồn ma không thể hiện hình, không thể nói chuyện với y...

Đã ba ngày y không ăn uống gì, chỉ ngồi ở góc phòng trầm ngâm. Chưa bao giờ y như vậy, duy chỉ có lần này thôi. Y ngày một tiêu tụy, giờ cũng chẳng khác gì một cái xác không hồn. Gương mặt y đầy những râu, nét mặt bệ rạc và mệt mỏi. Y chăm chăm nhìn vào khoảng không vô định, hờ hững mặc kệ cả những con chuột chạy lung tung trên cơ thể y như chạy trên một xác chết.

Tiểu Kiều ngồi bên cạnh y. Y ngồi đây bao lâu, nàng ngồi đây từng ấy lâu. Nhưng y không hề biết. Y cũng không cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Y không nhìn thấy nàng, chỉ có nàng thấy nỗi đau khổ của y. Nàng biết y sắp chết, chết vì nỗi nhớ nhung nàng. Y phải ăn, phải sống, nàng không muốn y như thế này.

Cặp mắt của y cay xè, không thể mở lên được nữa. Y là một sát thủ cô độc. Người thân duy nhất của y là nàng. Giờ nàng không còn nữa. Y tiếp tục sống vì ai?

Y ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng, y muốn mình tỉnh lại tức khắc. Nhưng mọi nỗ lực của y chỉ hoài công. Hình như có tiếng gọi của nàng văng vẳng bên tai y. Y bỗng mỉm cười, nàng đến đón y chăng? Y lả dần rồi thiếp đi lúc nào không hay...

Tiểu Kiều hốt hoảng. Y không thể chết. Nàng nhất định phải cứu y. Nhưng làm sao bây giờ? Nàng chỉ là một hồn ma thôi.

Y đã gục đầu xuống, đôi môi của y khô rang không một giọt nước. Tiểu Kiều muốn ôm lấy y, muốn hét cho y tỉnh dậy, muốn cảm nhận được khuôn mặt của y. Nàng bật khóc, nước mắt của hồn ma chỉ có thể hóa thành khí lạnh.

Tiểu Kiều quỳ xuống, nàng hôn lên đôi môi của y. Nếu y có thể tỉnh dậy, nàng nguyện truyền cho y linh khí cuối cùng của mình.

Nhưng vào thời khắc đôi môi hai người chạm nhau, Tiểu Kiều bỗng giật mình. Một luồng khí nóng bất thần chuyển vào người nàng.

Tiểu Kiều giật ra, ngơ ngác nhìn y.

Miêu Lâm bỗng nhú mào, mở mắt.

Y dụi mắt rồi ngược nhìn lên...

Tiểu Kiều mỉm cười, vậy là y vẫn sống. Nàng chăm chăm nhìn y, chú ý từng cử động trên khuôn mặt.

- Con mèo của muội, huynh tỉnh rồi.

Nàng nói, dù đoán chắc y không nghe được.

Nhưng ánh mắt của y bỗng dừng lại ở chỗ của nàng, nửa như ngạc nhiên, nửa như vui mừng. Một tiếng nói cuối cùng cũng thoát ra từ miệng y:

- A Kiều... có phải là muội thật không?

Tiểu Kiều không tin vào tai mình, nàng ngạc nhiên đến sững người, lắp bắp:

- Huynh ... huynh nhìn thấy muội sao?

Y bất ngờ ôm chầm lấy nàng, kêu lên sung sướng:

- A Kiều! Muội đây rồi!

Tim của nàng đập liên hồi. Nàng cảm nhận được hơi ấm của y, cảm nhận được hơi thở của y. Sự ngạc nhiên nhanh chóng chuyển thành niềm vui khôn tả. Nàng ôm chặt lấy y. Cho dù ngay sau đó nàng có trở lại thành một hồn ma vất vưởng thì bây giờ, tại lúc này, nàng vẫn muốn làm một con người.

Tiểu Kiều kéo chăn lên đắp cho y. Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu được điều kì diệu nào đã giúp nàng hiện hình trước mặt y. Như thế thật tốt. Cuối cùng y cũng có được một giấc ngủ yên. Nàng thích ngắm khuôn mặt của y khi ngủ, rất bình yên, rất hiền lành.

Nàng thở ra nhẹ nhõm. Không biết cuộc sống này sẽ kéo dài bao lâu nhưng chỉ cần được ở bên cạnh y, với nàng, thế đã là quá đủ.

Một cái bóng bay xoẹt qua khung cửa sổ.

Tiểu Kiều đứng phắt dậy.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một vệt sáng đang dịch chuyển về phía nam. Nàng đuổi theo cái bóng, không hiểu sao nàng cũng lướt đi như một cơn gió.

Cái bóng dừng lại trước mộ nàng. Y bận một bộ quan phục cổ quái, xung quanh có thứ ánh sáng xanh kì lạ.

Không nén được, Tiểu Kiều lên tiếng hỏi:

- Các hạ là người hay quỷ?

Hắn đáp, tiếng âm trầm nghe rợn sống lưng:

- Ta chẳng phải người, cũng chẳng phải quỷ.

- Thời gian của ngươi chỉ còn chừng đó. Hãy làm những việc ngươi cần làm.

Vàng sáng xanh biến mất. Khung cảnh lại cô tịch và u tối.

Tiểu Kiều thở dài, toan quay lại ngôi nhà để tìm y. Nhưng y đã đứng sau nàng từ bao giờ.

Miêu Lâm chạy đến nắm lấy vai nàng, giọng quả quyết:

- Ta sẽ không để muội đi. Ta sẽ giữ muội lại.

Nàng đẩy tay y ra, nói:

- Huynh đừng cố chấp, muội đã chết rồi, muội không thuộc thế giới này nữa, muội phải đi thôi. Nếu còn tiếp tục ở lại dương gian, muội sẽ hồn phi phách tán.

Sở dĩ Miêu Lâm có thể nhìn thấy Tiểu Kiều là do lúc hai người môi chạm môi, dương khí của y đã vô tình truyền qua người nàng. Hồn ma ở dương gian, nếu không có dương khí sẽ nhanh chóng tan biến thành khói mây...

Y nói:

- Ta sẽ tiếp tục truyền dương khí uội, cho dù suy kiệt đến chết ta cũng sẽ tiếp tục truyền dương khí uội.

- Đồ ngốc! Muội cần huynh sống, không cần cái xác của huynh.

Nàng hét to lên. Nước mắt lấm lem trên khuôn mặt nhợt nhạt.

- Vậy ta cũng cần muội sống, không cần cái xác của muội!

Vừa nói y vừa ôm ghì lấy nàng, đặt lên môi nàng những nụ hôn nồng cháy. Dương khí thoát từ cơ thể y nhập vào nàng. Tiểu Kiều thở dài. Y giữ nụ hôn trên môi nàng càng lâu, tim nàng càng đau đớn. Y bắt thành linh loạn choạng, rời môi khỏi nàng, ngã xuống sàn. Tiểu Kiều hốt hoảng gọi to tên y:

- A Miêu!

Y chống tay xuống đất, cố gượng đứng dậy, toan ôm lấy nàng để tiếp tục truyền dương khí. Ấn đường của y đen sạm lại. Y vừa đứng lên lại loạng choạng ngã xuống. Tiểu Kiều toan đỡ y, nhưng lùi lại ra sau, gạt nước mắt, nói:

- Huynh làm thế này chỉ khiến cả hai chúng ta phải chết thôi.

Miêu Lâm kiên quyết đáp lại:

- Thà chết có mộ còn hơn là sống cô độc.

Về quyết tâm của y khiến nàng hoảng hốt. Nàng đáp:

- Dương thọ của huynh chưa tận, cố ép mình phải tự tận, tội lỗi đó sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục. Huynh làm vậy vì mộ, không đáng đâu.

- Ta nói đáng là đáng.

Miêu Lâm gom tàn lực, đứng dậy. Nét mặt của y cũng nhợt nhạt không kém gì nàng. Tiểu Kiều lặng im rồi dịu giọng:

- Nghe lời của mộ, để mộ đi đi.

Không phải nàng không muốn sống, nàng không muốn làm gánh nặng cho y. Nàng biết nếu nàng ở lại y sẽ vì nàng mà chết, rồi bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục. Nhìn bộ dạng hiện tại của y, nàng biết nàng phải quyết tâm hơn y.

Tiểu Kiều tiến lại gần, vòng tay ôm lấy y, một giọt nước mắt lăn xuống má:

- A Kiều không muốn xa huynh, nhưng mộ càng không muốn huynh chết. Kiếp này duyên số của chúng ta đã tận, chỉ mong kiếp sau lại có thể gặp được huynh. A Kiều sẽ đi đầu thai. Huynh hãy chờ mộ.

Y bỗng nói:

- Làm sao ta tìm được mộ?

Tiểu Kiều đáp:

- Huynh nhất định sẽ tìm được mộ.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn y, cố cười lên nhưng nước mắt cứ tuôn dài.

- A Miêu, hãy nhìn mộ này... Từ giờ không còn ai vá áo cho huynh..., không còn ai to tiếng với huynh..., không còn ai cần nhần mỗi khi huynh bị thương... Huynh hãy tự chăm sóc mình..., hứa với mộ, sống cho thật tốt...

Nàng nắm lấy tay y đặt lên má mình:

- Hãy nhớ lấy khuôn mặt này của mộ... Mộ không biết kiếp sau... mình sẽ trông như thế nào... nhưng... hãy nhớ lấy khuôn mặt này của mộ...

Một quãng sáng xanh bao lấy mình nàng.

- Mộ phải đi rồi.

Y thét lên:

- A Kiều!

Quầng sáng xanh lớn dần, loé cả mắt y. Bàn tay Tiểu Kiều tuột khỏi tay y. Y cố đưa tay với lấy tay nàng nhưng cánh tay dần vươn dài đến mấy cũng không chạm được vào nhau. Quầng sáng nuốt trọn lấy Tiểu Kiều, trong giây phút đã không còn bóng dáng. Tiếng nàng kêu lên đầy đau khổ:

- A Miêu... Hãy chờ mộ...

Tiếng Tiểu Kiều chợt tắt lịm, chỉ còn lại tiếng Miêu Lâm điên cuồng gọi tên người vợ yêu dấu. Quầng sáng xanh tắt hẳn, không gian tối đen như mực, dần có đưa năm ngón tay lên trước mắt cũng không nhìn thấy.

Miêu Lâm huyệt hắng, đổ sập xuống nền đất. Lệ chảy dài trên mặt y. Cánh tay y vẫn vươn ra tìm cánh tay Tiểu Kiều. Miệng y vẫn gọi tên nàng. Nhưng đáp lại y là im lặng và bóng tối mênh mang.

Chỉ còn y lơ trôi giữa bóng đêm, rất lâu. Rồi cũng đến lúc y phải đứng dậy. Tiểu Kiều đã ra đi để y có thể được sống tiếp. Y nhất định phải tìm được nàng. Y đứng lên, bước ra ngoài, nhìn lên trời nơi những vì tinh tú không còn lấp lánh nữa:

- Huynh sẽ tìm ra muội. Nhất định sẽ tìm ra muội.

Bóng đêm hòa vào ánh mắt của y.

4. Chương 4: Kỳ Ngộ

Miêu Lâm nhìn lên nền trời đen mướt, mới đó y đã chờ mười tám năm. Mười tám năm ròng rã y phiêu bạt giang hồ... Nhưng y vẫn chưa tìm được Tiểu Kiều. Nàng dường như đã biến mất trên cõi đời này.

Y thở dài, con đường của một kiếm khách, y đã từng muốn từ bỏ. Y từng có một gia đình, có một nương tử y hết mực yêu thương. Nhưng tất cả chỉ tan biến trong nháy mắt.

- Mau đuổi theo, chớ để ả sống sót!

Tiếng hét ầm ĩ xé rách sự tĩnh lặng bao quanh y. Tiếng vó ngựa dồn dập. Những thanh âm đó phát ra từ cách y chừng ba dặm. Đối với Miêu Lâm, dù chỉ là một chiếc lá vàng rụng cách đó ba dặm cũng không lọt khỏi tai y. Song những lúc y đang tưởng nhớ Tiểu Kiều, những thanh âm này khiến y thấy rất phiền phức.

Một toán người đang ráo riết đuổi theo một cái bóng nhỏ chạy thẳng về phía y. Có vẻ kẻ bị truy sát đang mang thương thế, sức đã cùng, lực gần cạn kiệt, cước bộ lảo đảo. Tuy nhiên hắn vẫn cố hết sức chạy. Có điều sức người không thể địch lại sức ngựa, chẳng mấy chốc hắn đã bị kẻ thù vây quanh.

Chuyện chẳng liên quan đến bản thân, hơn nữa y đang muốn yên tĩnh nên Miêu Lâm nhẹ nhàng ngự kiếm phi thân lên cao để tránh đám người kia. Toạ vị trên nhánh cây cao nhất của một cây đại thụ, y lơ đãng đưa mắt nhìn xuống.

Dưới ánh trăng, đám người kia đã kéo đến ngay dưới gốc cây. Kẻ bị vây lộ diện ra là một thiếu nữ. Khuôn mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt sưng đỏ, máu mủ rỉ ra từ vết thương ở trán. Nàng nhìn không rõ nhưng dựa vào thân hình, nữ lang này chỉ tầm mười sáu, mười bảy tuổi.

- Lũ khốn khiếp! Nếu không phải bốn cô nương mất cảnh giác để trúng độc kế của các người, các người đừng hòng sống sót qua ngày mai.

Thiếu nữ cất giọng lạnh lạnh, lọt đến tai y. Đám người vây lấy nàng ta nhảy xuống ngựa, đứng thành vòng tròn, vây lấy thiếu nữ. Thiếu nữ lùi lại, thân chạm gốc cây. Nàng ta mồ hôi chảy xuống trán thành giọt, đưa tay ôm eo. Máu tươi từ vết thương nhỏ ra thấm ướt cả áo ngoài. Đối diện nàng là sáu gã lực lưỡng. Theo Miêu Lâm ước định sáu gã này khoảng cấp độ tứ, võ công vô cùng tầm thường.

Ở đại lục địa, võ nghệ được chia làm năm cấp độ. Thấp nhất là cấp tứ, tức là những kẻ từ sơ biết võ công cho đến mức có thể luyện được chút đỉnh ngạnh công. Cấp độ ba là những kẻ bắt đầu biết luyện khí, nhưng chưa biết tụ khí. Ở cấp độ hai người luyện bắt đầu biết tụ khí, song chưa dùng được khí lực để thi triển hết mức võ công của mình. Cấp độ một là những cao thủ dùng khí, thậm chí có thể dùng vũ khí khí lực. Số cao thủ cấp một ở đại lục địa không nhiều, tuy nhiên những cao thủ cấp một tuyệt đối không phải không thể đánh bại. Những cao thủ đẳng cấp vượt cả cao thủ cấp một thì không xếp hạng mà kêu bằng siêu cường cao thủ. Các siêu cường cao thủ năng lực phi phàm, nhưng không phải ai cũng bằng nhau. Có rất nhiều đẳng cấp trong số các siêu cường cao thủ, năng lực của mỗi người cũng vô cùng khác biệt. Miêu Lâm thành danh trong giang hồ từ rất sớm, hiện tại cũng đứng trong đẳng cấp siêu cường cao thủ.

Quay lại đám người ban nãy, một đại hán có râu đứng ra phía trước, cười ha hả nói với cô nương kia:

- Chết đến nơi mà còn to miệng lớn lưỡi. Để ta xem xương của người rắn đến cỡ nào! Các huynh đệ, đứa nào tóm được cô ả, ta cho tùy tiện xử lí.

Gã vừa dứt lời thì cả đám đã xông lên. Vị tiểu cô nương lùi xuống mấy bước, trong tay vụt xuất hiện một thanh trường kiếm. Thanh kiếm này thân mảnh mà vững chắc, tuyệt đối là một thanh kiếm cực phẩm. Trường kiếm trong tay nàng hoa lên, chiêu thức mạnh mẽ. Nữ nhân này chắc chắn có công phu cơ bản, đẳng cấp cao hơn hẳn sáu gã kia. Nhưng song thủ nan địch quần hùng, lại thêm có thương thế sẵn, nàng rõ ràng yếu thế hơn. Chỉ trong không đầy ba chiêu, nàng đã trúng ngay một chùy vào ngang sườn, miệng phun ra một búng máu, ngã xuống. Một mũi trường tiễn quán chặt lấy tay nàng, giật mạnh. Thiếu nữ kêu lên một tiếng, thanh trường kiếm tuột khỏi tay. Trên cổ tay lưu lại một vết lằn đỏ.

Trường tiễn lại rút tới. Thiếu nữ hoảng hốt đưa tay lên đỡ. Tiễn quất mạnh vào tay, xé rách cả áo, lộ ra làn da trắng như tuyết. Thiếu nữ cắn mạnh răng, chịu đau, toan nhặt trường kiếm lên. Gã có râu ban này tiến lại, giẫm lên tay nàng khiến nàng phải buông rơi kiếm. Thấy vậy, gã được thể càng cười lớn:

- Mau bắt lấy ả, đợi hưởng thụ xong giết chết ả cũng chưa muộn.

Thiếu nữ nghe vậy thất sắc. Sáu gã kia liếm mép nhìn vào làn da trắng lấp ló sau phần áo rách của nàng. Thiếu nữ lấy hết sức quét một cước. Đại hán có râu nhảy lên tránh. Nhân cơ hội ấy, nàng chộp lấy thanh kiếm ném mạnh về phía trước rồi lăn mình thật nhanh tới mé sông. Tay ôm bên sườn, nàng quát:

- Bỏ cô nương thà chết dưới đáy sông này cũng không để các lũ hỗn đản người được như ý.

Dứt lời nàng lập tức tung mình xuống sông trong tiếng thét vang của đám người kia. Tên thủ lĩnh bùng bùng tức giận, gầm lên:

- Quân ăn hại! Mau vớt ả lên!

Đám người hùng hổ xô lại bờ sông như một lũ thú đói mồi.

Bỗng...

Chỉ một ánh sáng loé mắt quét qua dưới ánh trăng. Đám người thất thần nhìn về phía trước. Lần lượt từng gã đảo tròn mắt, máu từ cổ phun ra thành vòi, nghẹo đầu ngã xuống đất. Gã thủ lĩnh cả kinh, lùi lại sau ba bước, mồ hôi hột chảy đầy tay. Một bóng người cầm kiếm lừng lừng xuất hiện. Ánh trăng sau lưng y chiếu vào thanh kiếm bạc còn dính loen máu tươi lấp lánh. Ánh mắt y sáng như sao giữa đêm tối, loé lên một thứ sát khí kinh người. Miêu Lâm nhìn thẳng vào tên thủ lĩnh, gần giọng nói từng chữ một:

- Bình sinh ta ghét nhất là ý đồ hoành hiệp yếu.

Tên thủ lĩnh hồn vía bay lên mây, quay mình toan tìm đường tháo chạy. Có điều chân gã như bị chôn lại tại chỗ. Nơi chân gã chợt hơi nhói một chút. Gã đưa tay sờ vào bắp đùi. Một thứ chất lỏng dính vào tay y. Miêu Lâm không hề di động, lạnh lùng đưa tay thu lại phi kiếm. Gã thủ lĩnh rú lên một tiếng, đổ rạp xuống đất. Hai cái chân bị cắt đứt lìa cũng đổ sập xuống nền cỏ, giật giật mấy cái. Gã sợ đến độ không còn thấy đau, lét trên đất, miệng rên rĩ:

- Xin...xin... xin ...anh hùng... tha mạng...

Miêu Lâm cười gằn, tay phải khoát nhẹ một cái. Gã thủ lĩnh kia thấy mặt mát rượi như có gió phả vào, lập tức hồn lìa khỏi xác về chốn địa phủ. Một đường rạch dài chia đôi khuôn mặt suốt từ trán cho đến hết cằm. Miêu Lâm nhìn y đầy khinh thị, nói:

- Ta không phải anh hùng, người gọi sai rồi.

Rồi y tiến từ tốn lại phía bờ sông.

Trăng đã lặn...

Lệ Kiều nhắm mắt, tiếng tí tách của lửa khiến nàng tỉnh giấc. Nàng thở hắt ra, khê cửa mình, thấy vết thương đã đỡ phần nào. Toàn thân của nàng khô ráo, cảm thấy rất khoan khoái. Nàng thử cử động. Bộ đồ có vẻ hơi rộng. Đưa mắt nhìn nhanh xuống, Lệ Kiều suýt hét lên, bộ y phục này đâu phải của nàng?

- Rốt cuộc chịu tỉnh lại rồi. Ta tưởng cô còn ngủ lâu chứ!

Lệ Kiều giật mình nhìn nam tử vừa lên tiếng. Y không mặc áo, để lộ một vết sẹo nhỏ trên ngực. Ánh lửa hắt lên đủ cho nàng nhận biết một khuôn mặt rất tuần tú. Trông y khá trẻ, chỉ độ chưa đến ba mươi niên kỉ.

Say sưa đoán lai lịch của y, Lệ Kiều bất giác giật thót khi nhận ra tình cảnh của mình. Nàng hoảng hốt hỏi:

- Y phục của ta đâu, tại sao ta lại ăn mặc như thế này?

Nam nhân bật cười, đáp:

- Y phục của cô ướt hết, lại dính máu, không mặc được nữa. Thứ cô nương đây đang mặc chính là quần áo của tại hạ.

Lệ Kiều mặt cắt không còn giọt máu, hết nhìn xuống y phục trên người mình lại nhìn nam nhân kia, miệng lắp bắp:

- Người... người thay y phục cho ta?

Nam nhân kia vẫn cười cười, neho mắt như trên trêu tức:

- Ở đây ngoài ta và cô nương thì còn ai nữa? Cô bị gãy mất ba cái xương sườn, nếu ta không kịp thời nói lại thì cô đã sớm nói lời vĩnh biệt với thế gian này rồi.

Lệ Kiều thất sắc:

- Vậy là ... vậy là người đã... Người không phải... SẮC LANG!!!

Y nhướn mày nhìn cô, rồi lại phì cười, nhún vai ra vẻ khinh thị:

- Tiểu cô nương, cô xem thường ta quá rồi. Đối với thiếu nữ chưa phát triển hết, ta không có chút hứng thú nào.

Lệ Kiều đứng bật dậy, chỉ tay vào mặt y:

- Nếu người không có ý đồ xấu, tại sao không mặc áo vào?

Nam nhân chất lưỡi, chỉ vào bộ đồ nam nhân đang phơi cạnh đám lửa, đáp:

- Áo của ta vẫn chưa khô, bộ khô ráo thì mặc cho cô rồi cô nương.

Vừa tức vừa xấu hổ, Lệ Kiều bặm môi muốn bật khóc:

- Người đã lợi dụng, còn lên tiếng chê bai. Tên sắc lang hỗn đản, dê tiện, mất nhân tính này! Người đúng thực là ĐÊ TIỆN!

Miêu Lâm nói:

- Tiểu cô nương, dù gì ta cũng là ân nhân của cô. Cô cứ luôn mồm kêu ta là hỗn đản này, sắc lang nọ, dê tiện kia. Ta sẽ nổi giận đó.

Lệ Kiều càng nghe càng tức, luôn mồm gào lên:

- Dê tiện, dê tiện dê tiện dê tiện dê tiện dê tiện !!!

Y bất ngờ dè nàng xuống. Lệ Kiều thót tim, bàn tay của y cứng như sắt khoá chặt lấy thân hình nàng khiến nàng không tài nào cựa được. Tay còn lại của y nâng cằm nàng lên. Mặt hai người cách nhau chưa đến một gang tay, gần đến mức nàng thấy rõ từng chi tiết trên khuôn mặt y. Im lặng một chút, rồi Lệ Kiều sực tỉnh ra, la hoảng:

- Người... người định làm gì?

Y ghé sát vào mặt của nàng, nói thầm vào tai:

- Nếu cô tiếp tục la, không chừng ta lại có chút hứng thú đó.

Lệ Kiều lập tức im thin thít.

Miêu Lâm cười khẩy, rồi ngồi thẳng dậy. Y bước tới nhặt lấy hai con gà rừng đang nướng dở, rồi nói:

- Tiểu yêu, đói chưa? Đói thì ăn đi.

Lệ Kiều rút rờ ngồi dậy, rút rờ nhìn y rồi đón lấy con gà từ tay y. Nàng nhấm nháp từng miếng nhỏ, hiền lành hệt như một con mèo nhà. Thi thoảng nàng mới dám đưa mắt liếc trộm y một cái. Thấy bộ dạng sợ hãi đó của Lệ Kiều, Miêu Lãm không nén nổi bật cười mấy tiếng. Lệ Kiều thấy y cười thì không im lặng được nữa:

- Cười cái gì?

Y giật một miếng đùi lớn, đưa thêm cho Lệ Kiều, nói:

- Tiểu yêu người nếu không lên tiếng thì cũng dịu hiền lắm.

Lệ Kiều gân cổ lên cãi:

- Người hơn ta được bao nhiêu tuổi mà gọi ta là “tiểu yêu”.

Không nhìn nàng, y đáp:

- Nếu có diễm phúc thì cháu gái của ta đã bằng tuổi cô rồi.

Lệ Kiều nghe lời thấy lạ, ra vẻ dăm chiêu:

- Nhìn người không giống người nhiều tuổi như vậy.

Y nghe vậy liền cười ngặt nghẽo, vút xương gà xuống, giọng dạy dỗ:

- Nhưng thực chất ta đáng tuổi gia gia của cô đó. Vì vậy cô nên kính cẩn với ta hơn một chút. Con gái dữ quá sẽ không lấy được chồng đâu.

Lệ Kiều lầu bầu:

“Lắm điều y như gia gia của ta. Mặt thì trẻ mà lí luận thì lắm thế.”

Rồi nàng ngẩng lên:

- Được rồi, thích kính cẩn thì kính cẩn. Nhưng tiểu nữ cũng phải biết quý danh của lão bá đây chứ?

Y chống tay lên cằm, nhìn nàng, trong mắt đầy tiểu ý:

- Ta họ Miêu.

Lệ Kiều lẩm nhẩm cái gì đó trong miệng, bất ngờ cười rúc rích. Nàng lấy tay che miệng, làm bộ như đang cố nín cười mà nín không nổi. Nàng tính chờ đến khi Miêu Lãm nổi hứng tò mò mới nói, nhưng y chỉ nhìn nàng mà không nói gì. Tức mình, Lệ Kiều hét to lên :

- Lão Miêu. Đồ mèo già !

- Hả?

Y nhìn nàng, mắt hơi chớp như thể không hiểu cái tên này nghĩa là sao. Nàng được thể che miệng cười khúc khích, giải thích chậm chậm:

- Lão bá thích kính cẩn mà, gọi là “Lão Miêu” không phải rất kính cẩn sao?

Miêu Lãm không buồn đôi co với nàng:

- Cô nhóc thích gọi sao thì tùy. Vậy “lão Miêu” ta phải xưng hô với cô nương thế nào?

Lệ Kiều đáp trống:

- Họ Chung, tên là Lệ Kiều. Cha mẹ thường gọi là Tiểu Kiều.

Y bỗng quay lại nhìn nàng:

- Kiều à?

Lệ Kiều chun mũi, dẩu mồm lên đáp :

- Tên đẹp quá hả?

Y cười nhạt:

- Phải, rất đẹp. Hình như những người tên Kiều đều không hiền lành.

Ánh mắt y bỗng trở nên xa xăm. Y im lặng một lát không nói gì. Y đột nhiên im lặng khiến Lệ Kiều thấy là lạ, tự nhiên cũng im lặng. Tiếng lửa cháy tí tách là thanh âm duy nhất trong không gian. Hoa lửa bắn lên như kia cách hai người. Không ai nói với ai gì nữa, không gian trong miếu hoang bỗng chốc nặng nề như chì. Mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ riêng của mình. Lệ Kiều nhìn y. Nãy giờ vừa tỉnh dậy nàng đã đôi co với y không ngừng, nghĩ lại vừa buồn cười vừa tức. Nam nhân này trông rất trẻ tuổi, vậy mà lại kêu rằng mình đáng tuổi cha nàng. Lúc nàng nhảy xuống sông tránh mấy tên cục súc kia, trước khi ngất xỉu, nàng cũng lảng máng nhận ra có kẻ ôm lấy mình rồi bế mình lên bờ. Lúc đó mắt nàng đương mờ mịt vì nước, không nhìn thấy mặt kẻ kia. Song so vóc dáng của hai người đó, có vẻ gã nam nhân này đúng là kẻ đã cứu nàng. Y cứu nàng lên, thay đồ cho nàng. Nghĩ tới đó mặt Lệ Kiều đỏ bừng lên vì xấu hổ. Thân thể nàng đã bị tên sắc lang mèo già kia thấy cả, thử hỏi mặt mũi nàng còn biết để vào đâu chứ. Nàng quắc mắt nhìn y đầy căm hờn, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống y. Nhưng ban nãy y tùy tiện dùng một đòn khóa mà nàng cố sao cũng không thoát được, đủ hiểu so năng lực võ công hai bên chênh lệch đến mức nào rồi. Nàng cũng đâu phải kẻ không biết suy tính. Y còn là ân nhân cứu mạng nàng, nên nàng không thể đánh hay móc mắt y được. Hơn nữa y cũng khiến nàng nhất mực tò mò.

Nhìn gương mặt Lệ Kiều thay đổi như chong chóng, bộc lộ hết tình cảm ra, Miêu Lâm không khỏi cười trong lòng. Các cô gái tên Kiều hình như đều vậy, đơn giản và dễ bộc lộ tình cảm. Tiểu Kiều cũng thế, có gì trong lòng đều biểu hiện hết ra mặt. Chớp mắt đã qua mười tám năm... Nghĩ đến đó Miêu Lâm hốt giạt mình, lên tiếng hỏi.

- Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?

Lệ Kiều giật bắn mình, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh, căng mặt lên đáp:

- Thì mười lăm lên mười sáu.

Mặt y thoáng buồn, hạ giọng:

- Mới mười lăm, vậy thì không phải.

Rồi y im lặng, không nói thêm gì nữa, chăm chú nhìn vào lửa đỏ, trong mắt lộ vẻ bi thương vô hạn...

Tiểu Kiều nhìn y, cảm thấy rất tò mò, liền nhỏ giọng hỏi:

- Nè, Lão Miêu, bộ ông tìm ai hả? Nói ra nghe thử, biết đâu bốn cô nương giúp được?

Y nhìn nàng, tỏ vẻ không tin vào khả năng của nàng:

- Nhóc con người ra đời chưa được bao lâu, giúp gì được cho ta chứ.

Lệ Kiều tự ái, vỗ ngực:

- Chớ coi thường ta, chưa có chuyện gì Chung Lệ Kiều này chịu thua cả.

Miêu Lâm cười cười, nghiêng mắt hướng về phía quần áo của Lệ Kiều vẫn đang phơi, hỏi nhỏ :

- Tự tin quá nhỉ, vậy ai đêm qua cùng đường phải nhảy xuống sông?

Câu nói làm sự tự tin của Tiểu Kiều xẹp mất quá nửa, nàng ta nhăn mặt:

- Lão già rồi sao còn trêu người khác vậy. Không muốn bốn cô nương giúp thì thôi... việc gì phải buông lời khinh bạc thế ?

Miêu Lâm không muốn trêu chọc cô bé nữa, liền nói:

- Thôi được rồi. Ta đang tìm một cô gái, từ mười sáu đến mười bảy tuổi.

Lệ Kiều chăm chú nghe, hỏi:

- Gì nữa?

Y đáp cụt lủn :

- Hết rồi.

Lệ Kiều chưng hửng:

- Không có gì thêm à ?

Miêu Lãm lắc đầu.

Lệ Kiều hỏi tiếp :

- Cô nương đó tên là gì ?

Y lắc đầu.

- Vậy nhà ở đâu ?

Y lại lắc đầu. Lệ Kiều hỏi vớt lấy câu cuối cùng :

- Vậy chắc diện mạo cô nương đó lão phải biết chứ ?

Miêu Lãm cười buồn, lắc đầu. Đến lúc này thì Lệ Kiều bĩu môi, đáp :

- Có đến hàng trăm hàng ngàn cô nương mười sáu mười bảy tuổi, lão không biết tên tuổi, địa chỉ của người ta, như vậy khác gì mò kim đáy bể, lão già rồi nên khùng hả?

Lão Miêu cười, xua tay nói :

- Ta đã nói cô không giúp gì được cho ta mà. Tại cô muốn biết thôi.

Câu nói kích thích trí tò mò của vị tiểu cô nương Lệ Kiều. Nàng xích lại gần Miêu Lãm, nhưng vẫn giữ khoảng cách an toàn, lên tiếng hỏi :

- Cô ta là ai vậy? Con gái của ông à?

Y dừng dừng đáp:

- Không. Nương tử của ta.

Lệ Kiều nhảy dựng lên:

- Nương tử? Mới mười sáu mười bảy tuổi mà đã làm nương tử ông. Lão Miêu, ông không phải lừa vị cô nương đó chứ ?

Miêu Lãm nhìn đáng vẻ tò mò của Lệ Kiều, bỗng nổi hứng trêu nàng ta:

- Không tìm được thì thế cô vào nhé. Dù gì ta cũng nhìn thấy hết rồi. Ta không phải loại vô trách nhiệm. Chỉ là đợi cô lớn thêm chút nữa. Không sao, ta chờ được.

Lệ Kiều đỏ bừng mặt:

- Ông đừng được nước làm tới. Có chết ta cũng không lấy ông.

Bộ dạng của nàng ta làm y bật cười, lâu rồi y không đùa vui với ai như thế như vậy. Lâu lắm rồi.

Nhưng nụ cười của y vụt tắt. Ánh mắt y thoát thay đổi.

- Có người đến. – Y nói lạnh băng.

Màn đêm tĩnh lặng lại bị phá vỡ bởi tiếng người nhộn nhạo. Miêu Lãm thu kiếm đưa ra sau lưng, dáng vẻ rất khoan thai. Tuy nhiên ẩn sau dáng vẻ khoan thai đó là sức mạnh của siêu cường cao thủ. Từ tiếng bước chân, y có thể đoán định được trong đám người đến nhất định có một cao thủ hiện diện. Trong tiếng bàn luận của mấy người sắp đến, y hiểu mục tiêu chính là vị tiểu cô nương tên Lệ Kiều này. Y bước tới, ngồi chặn trước mặt Lệ Kiều. Nàng cũng nhận ra nguy cơ sắp tới, tự dừng muốn nép vào sau lưng y. Bản tính kiêu ngạo của nàng bỗng chốc bay mất hết.

- Ấ đang bị thương, nhất định bọn chúng không chạy xa.

Một tiếng đàn ông khàn đục vang lên.

Y nắm chặt thanh kiếm hơn. Lệ Kiều vô thức bám lấy tay y, nhướn mày để nhìn qua vai y ra phía cửa. Y kín đáo đánh mắt về phía sau rồi mỉm cười. Vị tiểu cô nương tưởng như không sợ trời sợ đất này ra cũng biết sợ.

Cánh cửa mở tung, một toán người cầm đao gươm xông vào, thoảng chốc đã vây lấy hai người. Lệ Kiều mặt tái nhợt, bầu chặt vào tay Miêu Lãm. Y cười cười trấn an nàng, nét mặt vẫn ung dung. Một người trong đám người kia lên tiếng :

- Hai người đã giết huynh đệ của ta phải không ?

Lệ Kiều không đáp, căn môi nhìn quanh. Phải có đến gần ba mươi người. Dĩ nhiên sức mạnh của đám người này cao hơn hẳn đám người ban nãy.

Một tiếng hô đồng dục :

- Bang chủ đến.

Đám người đứng dạt sang hai bên, mắt vẫn không rời khỏi Chung Miêu hai người. Chung Lệ Kiều đưa mắt nhìn Miêu Lãm ý hỏi y. Chỉ thấy y mặt không biến sắc, lãnh đạm. Mắt y không đặt vào đám người kia mà nhìn thẳng ra cửa. Có cảm giác lúc này y như một hồ nước tĩnh, mặt nước phẳng lặng. Song chỉ cần một viên đá ném vào, nước hồ sẽ lập tức dậy sóng.

Cánh cửa bật mở. Một trung niên đại hán dáng vẻ oai hùng từ từ bước vào, nét mặt đàng đàng sát khí. Tay phải gã đeo thiết bao, eo lưng dắt một thanh trường kiếm, bên hông dắt một đoản kiếm.

Chỉ cần nhìn đoản kiếm đó có thể biết công lực của người này cao đến mức nào. Xưa nay người nào sở hữu phi kiếm, nhất định phải đạt đến cấp một. Trung niên nhân này cao to lực lưỡng, eo hùm lưng gấu, nhãn lực sắc bén có thần. Khí lực tỏa ra từ người này có thể cảm nhận rất rõ ràng, tạo thành một trường áp lực cực lớn.

Mô tả về người này, chỉ có thể dùng một chữ : « Mạnh ».

- Bẩm trại chủ, chính là hai tên này!

Một gã chấp tay rồi chỉ thẳng vào Miêu Chung hai người. Gã bang chủ kia nhìn thẳng vào Miêu Lãm, bắt ngờ phi kiếm xuất vỏ, lao vun vút về phía y.

Miêu Lãm không hốt hoảng, dùng tay trái nhắc bổng Lệ Kiều lên, ném về một góc. Tay phải của y hoa thành một vòng tròn. Khí trong tay y cuộn lại thành gió lốc, hất văng phi kiếm sang bên. Gã bang chủ kia thâu lại kiếm, lập tức xuất trường kiếm, quét một đường cực mạnh. Kiếm lực như muốn xé tan không gian, nhằm thẳng hướng Miêu Lãm chém tới. Đám người kia dạt cả sang một bên. Tiểu Kiều ngã dúi xuống nệm cỏ, co rúm lại một góc. Miêu Lãm lùi lại hai bước, bất thành linh đưa hai tay hướng xuống đất, dậm mạnh chân xuống đất. Tất thấy mọi người đều thấy đất dưới chân rung chuyển, gạch nền bật lên thành một bức vách ngăn chặn đường kiếm tới.

« Ầm » một tiếng lớn. Mái miếu hoang bị hất tung dưới sức ép của hai cao thủ. Bức tường đất của Miêu Lãm bị cắt vỡ vụn, gạch đất rơi lả tả. Bên kia bang chủ cũng phải lùi lại ba bước, kiếm trong tay rung lên bần bật.

Miêu Lãm khoé môi nở nụ cười, nói :

- Từ bang chủ, đã lâu không gặp.

Từ bang chủ thâu lại kiếm, cũng cười lại đáp:

- Miêu huynh đệ, đã lâu không gặp.

Hắn ra hiệu cho thuộc hạ hạ khí giới, nhìn y rồi nói:

- Thật không ngờ lại gặp Miêu huynh đệ ở đây. Xem ra võ công của huynh đệ lại tinh tiến không ít. Lão phu đã phải xuất cả phi kiếm và trường kiếm, vậy mà huynh đệ vẫn có thể dùng tay không đỡ được, xem ra lão phu không nhận già không được rồi.

Hai người cười ha hả, vỗ vai nhau như bạn thân lâu ngày gặp lại. Miêu Lãm không hề khách khí, đáp lại:

- Vậy Từ huynh từ nay phải cố gắng nhiều rồi. Chiêu vừa rồi của Từ huynh sức mạnh thì có thừa mà sức sát thương lại ít, song cũng buộc tiểu đệ đây dùng Khốn nguyên mới chặn lại được, sức mạnh này nên tận dụng.

Từ bang chủ cười lớn, đập mạnh vào vai Miêu Lãm:

- Người xưa nay vẫn không thay đổi gì hết, mở miệng ra móc họng người khác. Có điều...

Gã cau mày nhìn về phía Lệ Kiều đang co rúm ở một góc, lên tiếng trách:

- Huynh thật không phải, có sao ra tay hạ sát huynh đệ của ta?

Miêu Lãm cười nhạt, tiến lại gần chỗ Lệ Kiều. Nàng ta run lên bần bật, đưa mắt nhìn xung quanh, bám chặt lấy tay Miêu Lãm không buông. Y hướng về phía Từ bang chủ, nói:

- Nếu sớm biết đó là thuộc hạ của Từ bang chủ thì tại hạ đã không lỗ mãng như vậy.

Y nói thêm:

- Có điều dám mong Từ huynh không vì chuyện nhỏ đó mà hủy mất mối thâm giao lâu nay giữa chúng ta, buộc tại hạ phải xuất kiếm ở đây...

Lời nói của Miêu Lãm vừa mềm mỏng lại vừa có ý dọa nạt. Từ bang chủ cũng không muốn đối đầu với y, liền đáp:

- Thôi được, chuyện của huynh ta có thể bỏ qua nhưng... ả họ Chung kia cũng giết không ít huynh đệ của ta, mau giao ả ra, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Lệ Kiều nhăn mặt, nếu y giao nàng ra, nàng chết cái chắc. Nhưng thật may mắn cho nàng, Miêu Lãm chẳng có vẻ gì muốn bỏ rơi nàng cả. Y cười nhạt, đáp :

- Rất tiếc... ta không thể theo ý huynh được.

Từ Giang hỏi:

- Tại sao?

Miêu Lãm kéo tuột Lệ Kiều vào lòng trong sự kinh ngạc của cả nàng lẫn đám người Từ Giang kia, đoạn nói với họ Từ:

- Cô gái này đã là người ta, nếu để huynh dẫn đi, Miêu Lãm còn mặt mũi nào hành tẩu trên giang hồ nữa.

Lệ Kiều trợn mắt nhìn y. Tên hỗn đản này rốt cuộc muốn gì? Người của hắn là sao? Nàng cựa quậy muốn vùng ra nhưng Miêu Lãm càng ôm nàng vào chặt hơn, cười cười ra vẻ rất đắc chí, thậm chí còn cao hứng vuốt má nàng một cái. Lệ Kiều kinh hãi đến độ muốn nhảy dựng lên ngay tức khắc. Nhưng càng vùng y càng ghì chặt hơn. Bên tai nàng giọng y lí nhí như muỗi kêu: “Không muốn chết thì ngồi im”.

Từ Giang bán tín bán nghi, gã kín đáo đưa mắt xăm soi hai người. Miêu Lãm để mình trần, còn bộ đồ Chung Lệ Kiều đang bận rõ ràng là nam y. Y ôm ghì nàng trong lòng, còn vuốt má, liếc mắt đưa tình. Cô nam quả nữ tại một nơi vắng vẻ, y phục không chỉnh tề, nếu bảo không có chuyện gì xảy ra thì trời mới tin được. Hơn nữa con nhóc họ Chung kia khuôn dung tươi tắn, dù có chút non nớt nhưng cũng là một mỹ nhân. Miêu Lãm đâu sao cũng là nam tử, huyết khí phương cương, lửa gần rơm để xảy ra chuyện cũng không có gì là lạ lắm.

Lệ Kiều khó chịu, hai má nàng đỏ bừng. Dù gì nàng cũng là một thiếu nữ đang lớn, từ cha sinh mẹ đẻ lại chưa gần một người đàn ông nào. Nay áp sát vào y như thế, lại trước mặt chục con mắt nhìn chằm chằm, trống ngực của nàng cứ đánh liên hồi. Sau khi bị y đe, nàng không còn dám vùng nữa, nhưng không kiềm chế được hai gò má đỏ bừng lên như say rượu. Nàng tự nhủ rằng xong việc nhất định phải cho tên hỗn đản đề tiện kia một trận ra trò.

Miêu Lãm thì trái lại, nét mặt dửng dưng, thậm chí còn cười cười. Nhìn bộ dạng e thẹn của Lệ Kiều, thêm điệu bộ đó của Miêu Lãm, giữa hai người có thể thực sự có chuyện. Từ Giang dẫn đo nhìn. Thực lực của

Miêu Lâm không phải gã không biết đến. Từng này người vây lấy y, có thể chiếm được tiên cơ. Song cho dù có thắng cũng hao binh tổn tướng vô cùng. Còn bại vong thì kết cục chỉ có một. Miêu Lâm xưa nay nổi danh đã xuất kiếm là phải thấy máu. Ban này y không xuất kiếm và muốn giữ tình hảo hữu rồi. Giờ ép y quá, e càng nhiều chuyện xảy ra. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Suy nghĩ thêm một hồi, tên họ Từ mới nói:

- Miêu huynh phong lưu khoái lạc, Từ mỗ cam bái hạ phong. Vị Chung tiểu thư, mà phải sửa là Miêu phu nhân này đã giết vài huynh đệ của bổn bang, nhưng nể tình tuổi nhỏ vô tri, nay có Miêu huynh hết lòng thương yêu bảo vệ, bổn bang sẽ coi như chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không. Dám mong Miêu huynh từ nay đa đoan chiếu cố người của bổn bang để đáp thịnh tình này là được.

Miêu Lâm khoé môi mỉm cười, đáp:

- Miêu mỗ không có gì tài ba, tuy nhiên cũng có chút cân lượng. Từ bang chủ đã chấp nhận bỏ qua cho Tiểu Kiều, ta sẽ hết lòng giúp đỡ. Nếu Từ bang chủ cần ta giúp, xin dùng hoả hiệu, Miêu mỗ nhất định sẽ dốc sức làm giúp một lần... Dĩ nhiên là không tính phí.

Y cười cười, hoả hiệu trong tay y được tung lên cao. Từ Giang khoát tay áo, quét thành một vòng tròn, thu hoả hiệu vào trong tay, đáp lời:

- Nếu được vậy thì Từ mỗ không làm phiền cuộc vui của Miêu huynh nữa. Cáo từ.

Họ Từ phẩy tay, đám người kia nhanh chóng rút khỏi. Đợi tất cả đám người kia bỏ đi khuất hẳn, Lệ Kiều mới thở phào nhẹ nhõm.

- Cô nhóc ôm chặt quá đấy, muốn làm vợ ta thật hả?

Nàng chợt nhận ra mình vẫn đang nép vào ngực y, hai tay vòng ôm lấy y cứng ngắc.

Chung Lệ Kiều đỏ mặt, lập tức buông y rồi lùi ra xa.

5. Chương 5: Đeo Đuối

- Cô cứ đi theo ta làm gì?

Miêu Lâm rảo bước, Lệ Kiều leo đẹo đi theo phía sau y. Nàng héch mỗ lên, nói:

- Ta sẽ bám không buông, trừ cho ông không tìm được vợ. Nếu tìm được ta sẽ nói cho nàng ta biết ông dễ tiện như thế nào, lừa người ta ra sao để nàng ta phải tránh xa ông tới ba thước.

Đoạn nàng làm mặt giận dữ, lớn tiếng nói:

- Sao nói ta là người của ông? Giờ ta còn mặt mũi đi đâu nữa. Bọn chúng cả thấy mấy trăm người, bây giờ cả võ lâm đều cho rằng ta thất thân với ông. Danh tiết của ta thế là bị hủy rồi, ta làm thế nào hành tẩu trên giang hồ nữa. Ta đã nói với mình rồi, nỗi nhục nhã này ta sẽ trả cho ông gấp mười lần. Xưa nay ta đã nói là làm, ta nói cho ông biết...

Miêu Lâm bất thần quay ngoắt lại khiến Lệ Kiều đâm sầm vào người y.

Tối tăm mặt mũi, nàng ta làu bàu:

- Đi đứng kiêu gì thế? Muốn hại ta chết à?

Miêu Lâm khoanh tay chờ nàng ta chỉnh lại đầu tóc. Rồi y nắm lấy tay nàng kéo tuột đi:

- Đi theo ta.

- Làm gì kéo mạnh tay vậy, buông ra coi.

Y kéo nàng vào một miếu hoang, rồi đẩy mạnh tay. Lệ Kiều mất đà, lao vào trong miếu, loạng choạng suýt ngã. Ngay lập tức nàng ta lên tiếng cự nự :

- Ông làm gì thế con lão sắc miêu kia ?

Miêu Lãm nghiêm giọng:

- Bây giờ ta cho cô lựa chọn : Hoặc chúng ta chia tay nhau, đường ai nấy đi từ đây, hoặc cô nương chịu làm vợ ta. Xưa nay chung đường với ta chỉ có thể là vợ ta. Nếu không muốn làm vợ ta thì lập tức đi ngay.

Lệ Kiều luôn mồm nói rằng y làm hỏng thanh danh nàng ta, nếu ép nàng ta làm vợ, Miêu Lãm chắc hẳn mình nàng ta sẽ từ bỏ ý định mà không đi theo y nữa. Nào ngờ Lệ Kiều chẳng vừa:

- Lão Miêu, thứ nhất, tôi sẽ không ở lại đây để ông phiêu diêu tự tại ngoài đó để đi đồn đại linh tinh về chuyện của chúng ta. Thứ nhì, vợ à? Được thôi. Dù gì bây giờ ai cũng nghĩ như vậy, làm thật luôn cũng được. Đằng nào ban nãy trước mặt đám người đó ông cũng nói ta là người của ông mà. Giờ ta là vợ ông, vậy có tư cách bám theo ông rồi phải không? Ta không đi theo ông biết đâu tên sắc lang như ông sẽ đồn xấu, vậy càng nguy hơn. Không được, bốn cô nương không thể thiệt như vậy. Chưa kể nếu ta và ông tách ra, lời đồn sẽ càng tai hại. Nào là bốn cô nương bị tình phụ, bị chồng bỏ. Ta biết bỏ mặt vào đâu chứ ?

Miêu Lãm không biết mình nên cười hay nên khóc. Vị tiểu cô nương này trông vậy mà da mặt rất dày. Y không nhận được phải nói :

- Ta tại sao phải nói chuyện của cô ra ? Mà ban nãy có ba chục tên, lý gì cô nói là đến cả trăm tên ?

Lệ Kiều lập tức gân cổ lên đáp :

- Sao ta biết được ông nói hay không chứ. Do đó ta phải theo dõi ông để ông không có cơ hội nói được. Ban nãy có ba chục tên, nhưng ba chục tên đó có gia đình này, bà con này, họ mạc này, bằng hữu này. Chỉ cần ba chục tên đó có hai chục tên hé chuyện, một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn ngàn...

Miêu Lãm thấy nhức đầu vô cùng, vội phải xua tay ra hiệu :

- Được rồi được rồi. Ta thề với trời đất ta không nói là được chứ gì ?

Lệ Kiều lắc đầu quầy quậy :

- Lời thề sao tin được. Hồi bé ta từng thề hàng trăm câu, mà giờ ta vẫn đứng sờ sờ ra đây, do đó ta không chấp nhận. Chưa kể mình ông thề, ba chục tên ban nãy có thề đâu ?

Miêu Lãm nửa muốn cười, nửa muốn khóc, nét mặt hết sức tội nghiệp. Vị tiểu cô nương này có thể nghĩ được những thứ mà nửa đời còn lại y có nghĩ cũng không nghĩ ra nổi. Y thở dài một tiếng, nói :

- Vậy giờ cô muốn gì ?

Lệ Kiều đáp rất nhanh :

- Đi theo ông.

Miêu Lãm chán nản đáp lại :

- Nữ nhân gì mà cả ngày đòi bám theo nam nhân. Tiểu yêu cô có thực là nữ nhi không đó?

Lệ Kiều vênh mặt lên, đáp :

- Đương nhiên là phải, không những là nữ nhi mà còn là một đại mỹ nhân hiền lành, lương thiện và khả ái nữa.

Miêu Lãm bật cười :

- Tiểu yêu, cô đừng tưởng ta không dám đụng vào cô.

Lệ Kiều ngồi xuống đất, miệng cười tươi như hoa, đưa tay kéo trễ áo khoác ngoài xuống, mắt hấp háy cười đáp :

- Đương nhiên là ông dám rồi. Xương sườn của ta là do ông nói, có đụng thì cũng đụng rồi. Ta việc gì phải ngại nữa. Ông nói nhận trách nhiệm với ta cơ mà, hay bây giờ muốn nuốt lời?

Y cúi xuống ngang tầm với nàng:

- Cô nương, có cần ta nhắc lại không? Ta đáng tuổi gia gia của cô đó.

Tiểu Kiều nhướn mày, môi hơi chu ra, tỏ vẻ hiểu biết:

- Không vấn đề, xưa nay ta vốn thích đàn ông nhiều kinh nghiệm. Ông tướng mạo không đến nỗi nào, lại có thể bảo vệ được ta. Xét cho cùng cũng không phải là thứ phế phẩm.

Miêu Lâm than thầm trong bụng, không hiểu nổi tiểu yêu này muốn gì. Dẫn cô ta theo chỉ thêm phiền phức. Y còn có chuyện quan trọng phải làm, càng dây dưa càng bất lợi. Y khoanh tay, nói:

- Thôi được rồi, cô muốn làm vợ ta, vậy chứng minh thành ý của cô đi.

Lệ Kiều nhảy bật dậy, nói :

- Làm sao để chứng minh?

Y mỉm cười thách thức, chỉ chỉ vào môi của mình, giọng giễu cợt:

- Sao, không dám à tiểu nương tử? Vậy chịu thua đi, rồi Lão Miêu ta cho cô một phần lễ lớn mà đi tìm tướng công.

Tiểu Kiều hơi khựng lại trước đề nghị của y, nhưng cuối cùng vẫn gằn giọng mà rằng:

- Được thôi, ông ngồi xuống.

Miêu Lâm trả lời:

- Ngồi thì ngồi.

Y ngồi bệt xuống đất, ngẩng cổ lên nhìn nàng như thách thức.

Tiểu Kiều quỳ xuống, nhìn thẳng vào mắt y.

Mãi đến bây giờ nàng mới nhận ra y có một đôi mắt rất sáng. Nó không hề giống đôi mắt của một hán tử đã từng trải mà giống đôi mắt của một thiếu niên chưa tròn hai mươi niên kỉ. Tự dưng nàng lại bị đôi mắt ấy hút lấy.

Nàng ghé sát lại khuôn mặt của y, hồi hộp. Hai má của nàng nóng ran. Tim nàng đập thình thịch.

Thấy nàng cứ nhìn mình mà không dám tiến tới, y nói:

- Nếu không làm được thì đừng có cố.

Đôi môi của nàng bất ngờ tiến đến làm y không nói được hết câu. Y trợn tròn mắt, một sự phản kháng cũng không có.

“Y hôn nàng. Nàng bỗng chốc không còn sức phản kháng nữa. Sự ngọt ngào của nụ hôn khiến nàng như tan ra trong vòng tay y.”

Một cảm xúc kì lạ bỗng dấy lên trong lòng của Lệ Kiều. Một sự thôi thúc kì lạ và mãnh liệt. Nàng bỗng thấy y rất thân thuộc. Nàng muốn được ở gần y hơn, muốn được ôm lấy y. Nhưng tự dưng nàng lại muốn khóc. Tự dưng trái tim non nớt của nàng như bị bóp nghẹt. Nàng thấy khó thở.

Nhưng cảm giác phức tạp đó nhanh chóng tắt phụt.

Y bất giác đẩy nàng ra, rồi nhìn nàng đăm đăm, ánh mắt của y đột trở nên da diết. Ánh mắt đó sau một khắc thoáng buồn đi:

- Tại sao cô không phải?

Y bất thần đứng dậy, xoay mình ra phía cửa.

Đến lúc đó Lệ Kiều mới hoàn hồn, nàng cũng đứng phắt dậy, gọi với theo y:

- Ta làm rồi, vậy đã qua chưa?

Miêu Lâm không đáp, động thủ ngay lập tức. Lệ Kiều chưa kịp phản ứng gì thì đã bị y điểm huyết đứng cứng ngắc. Nàng ta lập tức cong môi nói lớn:

- Con mèo già ngươi định làm gì bản cô nương đây? Sao ngươi điểm huyết ta? Mau giải huyết cho ta.

Miêu Lâm thờ ơ đáp:

- Tiểu yêu, cô đi theo ta chẳng có gì vui vẻ đâu. Ngoan ngoãn mà đi về nhà đi. Ba canh giờ nữa huyết đạo của cô tự động được giải khai.

Lệ Kiều thử cử động chân tay, nhưng không được. Cho dù nàng có vận công cách mấy thì cách điểm huyết của Miêu Lâm cũng rất sâu, không sao giải khai được. Nàng ta giận dữ kêu toáng lên:

- Mèo già đáng chết. Mèo già dê tiện. Ngươi có gì hay chứ? Bản cô nương chẳng qua sợ ngươi nói xấu ta thôi. Ngươi bảo ta hôn ngươi thì ngươi sẽ cho ta đi cùng, ngươi không giữ lời, ngươi hai lời.

Miêu Lâm hơi mỉm cười, đáp:

- Ta không nói chuyện của cô ra đâu, tiểu cô nương. Yên tâm ở lại đây đi.

Đoạn y đi thẳng ra khỏi miếu. Chỉ còn lại một mình Lệ Kiều ở trong miếu. Nàng ta luôn mồm chửi văng cả lên:

- Mèo già dê tiện. Con sắc miêu chết tiệt. Tên hỗn đản nhà ngươi. Dám bỏ bản cô nương ở đây à? Đồ hai lời, đồ khốn kiếp...

Nhưng đến cái bóng của Miêu Lâm cũng không ở đó. Lệ Kiều nước mắt vòng quanh, e dè nhìn xung quanh, nói tiếp:

- Tên sắc miêu nhà ngươi để ta ở lại đây một mình thật sao? Ngươi khốn kiếp lắm. Nếu có sài lang hay loại dã tâm tặc mỗ đến thì ta biết tính sao? Lão Miêu, ngươi ra đây đi!

Bất thành linh nàng bị nhắc bổng lên. Lệ Kiều giật nảy mình, hét lên:

- Ai?

- Là ta đây.

Tiếng Miêu Lâm đáp lại. Lệ Kiều trong lòng thập phần vui sướng, nhưng vẫn cứng miệng:

- Tên lão sắc miêu ngươi chịu giữ lời, cũng còn cải hoá được.

Miêu Lâm không đáp, dùng khinh thuật bế Lệ Kiều lên xà nhà, đặt vắt ngang nàng ta qua đó rồi nhảy xuống đất. Lệ Kiều hai mắt mở to, miệng há hốc. Miêu Lâm điềm nhiên đáp:

- Để ngươi lên cao vậy thì sài lang hay dã tâm tặc không làm gì được ngươi rồi. Vậy an tâm ở đó nhé tiểu cô nương. Với bản lĩnh của cô thì ba canh giờ nữa sẽ tự xuống được. Được rồi, tạm biệt.

Nói rồi y lại vụt biến mất. Lệ Kiều lúc này mới hoàn hồn, lại lớn tiếng chửi rửa. Nhưng cho dù nàng ta có chửi thế nào Miêu Lâm cũng nhất quyết không quay trở lại. Lệ Kiều nghiêng răng ken két, nghĩ thầm trong ruột:

“Lão sắc miêu ngươi giỏi lắm, thù này không báo Chung Lệ Kiều ta viết ngược lại tên luôn.”

Nàng cố hết sức vận công. Luồng khí nóng từ đan điền được vận chuyển qua suốt kì kinh bát mạch, liên tục công kích các huyết bị phong bế. Nhưng cũng phải đến gần ba canh giờ sau nàng mới giải khai được tất cả các huyết đạo. Nàng ta nhảy phắt xuống đất, chống nạng, bĩu môi nói với Miêu Lâm tưởng tượng đứng trước mặt mình:

- Phì, để xem ngươi làm sao thoát được tay bốn cô nương.

Bốn ngày qua đi.

Miêu Lãm ngả người xuống đồng rơm. Mười tám năm nay trời là mái, đất là nhà, y lang bạt khắp nơi, cuộc sống như vậy đã trở nên quen thuộc. Y lim dim mắt, dáng vẻ như thể bàng quan với tất cả. Nhưng lúc ấy chính là lúc y luyện công.

Bất thành linh mây y nhú lại. Y mở to mắt, ngồi thẳng dậy. Lại một lần nữa chuyện đó xảy ra.

Có tiếng sột soạt khe khẽ. Rồi một cái đầu thò qua vách liếp nhìn vào, mũi hểng lên, miệng cười rất gian xảo:

- Lại túm được lão sắc miêu người rồi.

Lệ Kiều chui qua vách liếp, nhảy vào trong ngôi miếu hoang. Nét mặt Miêu Lãm tỏ vẻ chán nản cực độ. Y bực dọc nhìn Lệ Kiều:

- Tiểu yêu người sao bám theo ta như hồn ma không dứt vậy.

Lệ Kiều cười hình hích, khoanh tay trước ngực, vênh mặt lên không đáp.

Đây là lần thứ sáu Lệ Kiều tìm được Miêu Lãm. Y nhiều lần tìm cách bỏ nàng ta lại, điểm huyết nàng ta, đánh thuốc mê rồi đem đi nơi khác, mắng chửi, ngọt nhạt đủ kiểu với nàng ta nhưng lần nào Lệ Kiều cũng có cách kiếm lại được y. Y ngao ngán nhìn Lệ Kiều dương dương tự đắc mà không biết làm gì hơn.

Miêu Lãm bực đến không thể bực hơn, nằm xuống đồng rơm. Lệ Kiều cũng nằm xuống cạnh y. Nàng quay sang nhìn y. Mắt y nhắm nghiền, mặt tỏ vẻ bực dọc khiến Lệ Kiều như nở hoa trong ruột. Nàng vừa toan lấy một cọng rơm ra trêu y thì bất thành linh y mở mắt ra.

- Nói. – Y gần giọng – Cô nương muốn gì đây?

- Đi theo người, ta đã nói rất nhiều lần rồi.

Lệ Kiều đáp ngay không chút ngượng nghịu. Miêu Lãm nói tiếp:

- Đi theo ta làm gì?

Lệ Kiều cười khúc khích, ngồi dậy, tay nghịch nghịch cọng rơm, nét mặt vô cùng khả ái. Nàng ta đáp:

- Ta thích như thế đấy.

Miêu Lãm lầu bầu:

- Sao trên đời lại có loại nữ nhi mặt dày như vậy nhỉ?

Lệ Kiều đập cọng rơm vào mặt y, nói:

- Vậy thì sao, lão sắc miêu nhà người bực mình à? Người càng bực thì ta càng thích.

Miêu Lãm không muốn lý đến nàng ta nữa. Y đứng dậy bỏ đi. Lệ Kiều vội vàng đứng lên bám theo. Y dừng lại, nàng ta cũng dừng lại. Y tiến lên một bước, nàng ta cũng tiến lên một bước. Không còn cách nào khác, Miêu Lãm đành quay lại:

- Cô nhất định bám theo ta?

Lệ Kiều gạt đầu, làm mặt mèò trêu tức Miêu Lãm. Y thở dài, rồi đáp:

- Coi như ta chịu thua cô.

Y rảo bước ra khỏi miếu hoang. Lệ Kiều hấp tấp bám theo, luôn miệng hỏi :

- Vậy là ông để ta theo ông ?

Tiếng Miêu Lãm đáp lại :

- Ta không cho cô có không làm không ?

Lệ Kiều cười vánh, nói :

- Dĩ nhiên là không. Ta phải bám theo cho ông phiền đến chết. Giờ chúng ta đi đâu đây ?

Bóng hai người một ột thấp in trên nền đất. Hoàng hôn đỏ rực dần buông xuống. Mặt trời nán ná thêm một chút rồi mới tắt hẳn. Lại một ngày nữa qua đi...

6. Chương 6: Là Giả Là Chân

Lại một sớm đầu thu.

Lại một năm nữa trôi đi.

Mùi đất ngai ngái phủ vào không gian. Thoảng đâu đó là hương hoa dịu dịu. Tiếng suối reo róc rách hoà vào thanh âm của tiếng chim rừng véo von.

Y bỗng thấy lòng mình se lại. Mười tám năm rồi, mỗi khi vào thời khắc này, y đều thấy con tim đau nhói.

Lệ Kiều vẫn leo đeo đi theo sau y. Sáng giờ y chẳng lên tiếng lấy một lời. Hai người đi với nhau như hai kẻ câm, cứ một người đi trước, một người đi sau. Nàng cố đoán lý do, nhưng thấy y có vẻ nhiều tâm sự, nàng lại ngại mở mồm. Nhưng tính nàng vốn ưa nhiệt náo, im lặng mãi thế này khiến trong lòng nàng như bốc hoả.

- Mệt rồi, nghỉ đi!

Lệ Kiều ngồi phịch xuống gốc cây bên đường, mặt chán ngán.

Y chẳng buồn đôi co với nàng, nói khẽ:

- Vậy ngồi nghỉ đi, ta xuống suối lấy nước.

Miêu Lâm lững thững bước đi, trong đầu trống rỗng. Chẳng qua y muốn tìm việc gì để làm còn hơn ngồi đó suy nghĩ vấn vương.

Vẫn tiếng rúc rích của nước luân qua kẽ đá, như vang đầu dây hơi thở gấp gáp của xuân nữ.

Sóng mắt của y linh động, một cảm giác thân thuộc ào đến.

Dường như thiếu nữ với hàm ngọc hé cười, cánh tay trắng ngần khoả nước đang mỉm cười với y. Từng giọt ngọc lỏng lánh nhỏ xuống từ tay của thiếu nữ. Nắng lấp loáng trên bờ vai của nàng như một lớp áo choàng màu vàng nhạt. Cảnh vật như bày ra trước mắt, chỉ như mới ngày hôm qua...

Y cười nhạt, mới đó đã mười tám năm, có những thứ chẳng thể quay lại được nữa.

Từ sau khi Tiểu Kiều rời xa y, mọi thú vui trên đời đều trở nên ảm đạm. Nếu y được chết cùng nàng khi ấy, có khi lại tốt, chẳng phải lo nghĩ gì. Nhưng Tiểu Kiều không cho y chết. Y còn sống đến bây giờ cũng vì nàng.

Trái tim của y bỗng đập mạnh. Ngày một mạnh hơn. Ruột y nóng như lửa. Y dừng bước, ôm lấy lồng ngực. Tựa như lửa xuất phát từ đan điền, di chuyển theo kì kinh bát mạch, xâm chiếm lấy toàn cơ thể y. Y vận công áp chế, bất thần phát hiện ra Xà châu trong người y có biến chuyển lớn. Y cảm nhận được Xà châu đang vận luyện. Bao năm qua nội kính của Xà châu không hề có dấu hiệu gì, bất thành linh phát động như vậy, không lẽ Tiểu Kiều đang ở gần đây?

Miêu Lâm ngược về bên phải con suối. Nội kính của Xà châu được y kích hoạt đến cực điểm. Trong chớp mắt, trông mắt y đột nhiên như phát sáng. Y di mục quanh tứ phía.

Bao nước trên tay y rơi xuống đất. Mĩ cảnh vừa đập vào mắt khiến y cứng đờ như một tảng đá. Thiếu nữ vẫn mãi nô đùa với dòng nước xanh, không biết có một cặp mắt đang dõi theo từng cử chỉ của nàng. Đôi mày lá liễu, đôi mắt sâu thẳm thẳm, chiếc mũi nhỏ xinh, hai gò má đỏ hây hây, đôi môi hồng chúm chím ngọt ngào, dường như không có chút gì thay đổi.

- A Kiều.

Y lẩm bẩm. Sự vui mừng trào lên trong lòng y. Ánh mắt y như reo lên, hoà điệu cùng tiếng lòng vui sướng. Đôi chân của y lập tức muốn bay lại bên thiếu nữ ấy. Mười tám năm, y đã đợi đúng mười tám năm để có được ngày hôm nay.

Bống.

- Lão Miêu, đi lấy nước gì lâu vậy?

Tiếng Lệ Kiều kêu lên inh ỏi. Y giật mình, ngoái đầu về phía sau. Lệ Kiều phụng phịu bước tới, vẻ dỗi hờn lộ rõ trên khuôn mặt, luôn mồm trách :

- Ông họ Miêu chứ có phải họ Quy đâu mà chậm chạp thế. Muốn hại bổn cô nương chết khát à? Sao còn đứng đó? Trời ơi, ông lấy nước hay là quảng nước?

Nàng lúi cuội nhặt bao nước dưới chân của y, nhả hết cả mặt lại.

Miêu Lâm bối rối. Y không biết phải làm gì. Y vẫn như người chưa tỉnh hẳn giấc mộng, còn đang ngu ngơ giữa cõi mộng và cõi thực.

Mộng.

Y giật thót mình, lập tức vận nội kính của Xà châu để tìm về phía thiếu nữ kia. Nhưng viên Xà châu lại im lìm không hề hoạt động. Y hốt hoảng tìm cách khởi động Xà châu. Có điều càng cố thì càng không được. Y không nghĩ nhiều nữa, lập tức chạy về phía kia, quên cả ngự kiếm. Nhưng thiếu nữ đã biến mất. Miêu Lâm vội chạy lại gần hơn. Nhưng không thấy nàng. Mặt nước tĩnh lặng, thậm chí không một vòng cung xoáy nước. Y ngơ ngác nhìn quanh, tìm chỗ nọ, tìm chỗ kia. Chẳng một bóng người. Y gần như hoảng loạn, chạy quanh như một kẻ điên.

Lệ Kiều đuổi theo y, chạy muốn hụt hơi mới tới chỗ y. Nàng vừa thở dốc vừa nói

- Lão Miêu, tìm gì thế?

Y nắm vai nàng mạnh đến nỗi muốn gãy xương:

- Kiều. Là A Kiều. Ta tìm A Kiều. Khi này cô đến có nhìn thấy A Kiều đâu không?

Tiểu Kiều giằng ra, bóp bóp vai rồi nhăn nhó:

- Ông già rồi nên lẫn à? Kiều đang ở trước mặt ông này, còn đi đâu kiếm nữa?

Y bực dọc thở hắt ra :

- Ta không tìm cô.

Rồi y đưa mắt nhìn xung quanh. Một người không thể biến mất nhanh như vậy. Chẳng lẽ những gì y vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác? Y có thể lầm, nhưng chẳng lẽ Xà linh châu lại lầm? Tim của y vẫn đập mạnh, rất mạnh. Y ôm ngực, đôi màu kiếm chau lại. Y nhắm mắt. Đầu của y ong lên.

“A Kiều”

“A Kiều”

“Ở đâu?”

“Không phải A Kiều?”

“Phải?”

- Lão Miêu, làm sao thế?

Lệ Kiều hoảng hốt, nắm lấy khuỷu tay y. Nhưng y gạt nàng ra:

- Mặc kệ ta!

Y loạng choạng bước đi. Bất ngờ y thổ huyết, phun ra một búng máu. Lồng ngực của y phát sáng, một thứ ánh sáng xanh lập lòe như ma quỷ. Miêu Lâm quy xuống, toàn thân lạnh toát, toàn thân vô lực. Mắt của y đỏ lên, tay vẫn ôm lấy ngực. Những hình ảnh nhập nhằng trong đầu khiến y muốn nổ tung.

Nhưng rồi đầu của y bất chợt trống rỗng. Một khoảng đen bao trùm lấy y. Y gục hẳn xuống đất, khuôn mặt trắng bệch như xác chết.

Lệ Kiều cả kinh, vội vã chạy đến vực y dậy:

- Lão Miêu, Lão Miêu. Ông sao thế?

Môi của y mấp máy, mặt của y đã trắng bệch:

- Nước... lấy nước cho ta...

Lệ Kiều gật đầu lia lịa:

- Để tôi ra sông lấy nước ngay, ông chờ nhé.

Nàng lập cập định đặt y xuống nhưng y lại lắc đầu:

- Không...trong tay nải...lấy nước trong tay nải...

Nàng lại gật đầu:

- Được, để tôi đi lấy.

Nàng đặt y xuống, chạy như bay đi. Một sự sợ hãi ập đến trong nàng. Nàng không nghĩ nàng lại lo cho y, nàng chỉ biết không được để cho y có chuyện.

Miêu Lâm nằm trên mặt đất, nửa mê nửa tỉnh. Đầu của y lại nặng trĩu. Khi xưa quyết định lấy Xà Linh Châu, y đã lường trước được hậu quả. Nhưng để tìm được Tiểu Kiều, y bất chấp.

Bóng của Lệ Kiều vừa biến mất sau rặng cây thì một cái bóng khác đã xuất hiện....

Nó từ từ lại gần rồi quỳ xuống bên y. Cái bóng lặng im chốc lát, vẻ như đang ngắm nhìn y. Rồi nó đưa tay dịu dàng áp lên má của y.

- A Kiều – Y thì thảo, những hình ảnh lơ mờ trước mắt.

Sóng mắt thiếu nữ buồn đi. Nàng không muốn nhìn thấy y như thế này. Thiếu nữ mấp máy môi, tiếng nàng nhỏ như tiếng thở của gió thu:

- A Miêu, A Kiều ở đây.

Con suối rì rào hòa vào tiếng nói của nàng.

- Mười tám năm rồi, A Miêu của muội vẫn như vậy, sao vẫn chưa quên A Kiều? Bỏ đi, đừng tìm A Kiều nữa, A Kiều không muốn hại huynh...

Thiếu nữ đặt tay lên ngực y. Thứ ánh sáng khi nãy lại lập lòe rồi bao bọc lấy nàng. Thân hình thiếu nữ sáng rực như một tinh thể. Cả người nàng bỗng trong suốt rồi tan ra nhanh chóng. Y cố gượng đứng dậy, đưa tay túm lấy tay nàng. Nhưng tay y chạm vào khoảng không. Y ngã gục trên nền đất, cánh tay còn cố vươn xa để nắm lấy tay nàng...

Cái bóng vừa biến mất thì Lệ Kiều cũng quay về. Nàng vội vã chạy lại bên y:

- Nước đây, tôi đem nước lại đây.

Nàng đỡ y dậy, hơi nghiêng ống trúc màu xanh trong tay đổ nước vào miệng y. Một thứ dịch mang mùi thơm dịu dịu chảy ra. Nước chảy vào cổ họng, y ho lên mấy tiếng. Sắc mặt thoát xanh thoát trắng. Hơi thở gấp gáp hơn.

Lệ Kiều đâm hoảng, vội bỏ ống trúc xuống, lay y thật mạnh.

- Lão Miêu, sao thế? Sao thế?

Y thở mệt nhọc, mồ hôi lấm tấm trên trán. Y mở được mắt nhìn nàng. Ánh mắt ấy chăm chú, vừa như đau khổ, vừa như thất vọng.

- Là cô à?

Y ngất lịm đi sau tiếng nói.

7. Chương 7: Nghi Tình

Lệ Kiều ngồi xuống bên cạnh y. Cả ngày trời, cuối cùng cũng tìm được một chỗ trú chân. Y vẫn chưa tỉnh lại, mắt nhắm nghiền như một xác chết. Nàng vừa tự đấm vai vừa nói với Miên Lãm vẫn đang bất tỉnh nhân sự dưới đất.

- Đúng là xui xẻo. Chẳng hiểu kiếp trước ta có nợ gì ông không. Vốn ta chỉ định trêu ông vài ngày cho bõ tức thôi. Tự nhiên lăn đùng ra, báo hại bốn cô nương phải vác ông đi một đoạn đường dài. Mặt thì như mười tám, thân thể phải cỡ tám mươi tuổi đổ ra. Lần sau có muốn đột quỵ gì thì đợi ta đi xa thật xa hẵng đột quỵ. Phiền phức!

Buồn buồn, Lệ Kiều đành vớ lấy cái tay nải màu xanh của y, mở tung ra. Bên trong chỉ có vài bộ quần áo, hai gói lương khô cùng ống trúc đựng nước ban nãy. Nhắc đến nước, nàng vẫn chưa thấy hết lạ kì. Đó không phải thứ nước bình thường vì khi nãy khi đổ nước vào miệng y, dưới ánh mặt trời, nước hắt lên những tia màu tím. Chắc là một loại dược lộ nào đó mà nàng chưa biết. Để ống trúc sang bên, nàng tiếp tục lật giở đồng đồ của Miên Lãm.

Một chiếc áo rơi khỏi tay nải xuống đất. Tiểu Kiều tiện tay nhặt lên nhưng ngay lập tức bị nó làm chú ý. Chiếc áo đã cũ, màu đã bạc đi. Có một chỗ rách còn đang vá dờ, kim vẫn cắm nguyên trên vải. Máu loang lổ trên áo làm nàng nhăn mặt.

Nàng nhìn y rồi nhìn chiếc áo, cuối cùng nói:

- Được rồi, để bốn cô nương vá lại rồi giặt sạch nó cho ông xem có còn nói ta là không giống con gái nữa không. Được ta vá áo là diễm phúc của ông đó.

Tiểu Kiều bĩu nhẹ môi rồi tỉ mỉ vá lại cái áo. Một cảm giác thích thú dấy lên trong nàng khi mũi kim thoăn thoắt luồn qua thớ vải. Tự mình lưu lạc từ nhỏ, may mắn nàng gặp được sư phụ. Rồi sư phụ cũng bỏ nàng mà đi. Đã lâu nàng không có bạn đường, độc lai độc vãng, với một thiếu nữ ham vui hiếu sự như nàng thì quả thực buồn tẻ. Nay đột nhiên gặp được y, kể ra cũng gây cho nàng ít nhiều hứng thú.

- Cô làm gì vậy?

Tiếng quát giạt của y làm nàng giật nảy mình, suýt chút nữa thì thả rơi chiếc áo.

Y ngồi phắt dậy, lao tới giặt cái áo từ tay nàng. Y nói như gằm lên:

- Sao cô dám tự tiện đụng vào đồ của ta?

Lệ Kiều chưng hửng, tru môi lên cãi rất phẫn uất:

- Gì chứ? Ta có lòng tốt vá nốt giùm ông, không đa tạ thì thôi, sao nạt nộ ta?

Y cầm cái áo run run trên tay, càng tức giận quát to hơn:

- Biến khỏi đây, đi đi!

Lệ Kiều ngang bướng:

- Đây là nhà của ông à? Ta không đi đâu! Ta...

Bất chợt Lệ Kiều im lặng. Miệng nàng như cứng lại khi đôi mắt của y nhìn thẳng vào nàng. Ánh mắt ấy tràn đầy sát khí, chứa đầy sự căm phẫn, dường như có thể xuyên thủng mọi can đảm của nàng. Sự sợ hãi tràn lên khiến nàng lạnh sống lưng. Đầu lưỡi của nàng lú lại. Nhưng cuối cùng nàng cũng mở miệng, nói ra lời mà nàng chẳng nghĩ nàng sẽ nói:

- Ta... ra ngoài vậy. Ông thích thì cứ cứ ở trong đi.

Nàng đứng dậy, chạy ra ngoài. Trời đã về đêm, sương bắt đầu xuống nặng. Lệ Kiều nhìn vào cánh rừng hun hút trước mặt, nản chí không muốn đi tiếp. Nhưng nàng cũng không muốn trở vào trong đó. Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt của y ban nãy là nàng đã rùng mình không cưỡng lại được.

Lệ Kiều thở dài, ngồi xuống ngoài hiên của căn nhà lá đã bỏ hoang, co ro lại. Sương đêm khiến không khí lạnh buốt. Nàng xoa xoa hai tay vào nhau nhưng vẫn thấy lạnh. Nàng ngả người dựa vào phía sau. Đến giờ nàng mới thực sự thấm mệt. Cả một ngày ròng rã bốn ba chưa được nghỉ ngơi. Cũng tại con mèo già kia cả thôi.

Lệ Kiều chau mày, nghĩ giờ này y đang ẩn nấp ở bên trong, lại càng ứ hơn. Xưa nay nàng chưa từng nể ai, vậy mà chỉ một ánh mắt, nàng đã chạy ra đây như kẻ hèn nhát.

- Mèo già đáng ghét, đuổi một tiểu cô nương ra ngoài phơi sương mà không biết ngượng. Đồ nhỏ mọn, đồ thù dai. Ta trừ cho lão cả đời không kiếm được vợ, mau già chóng chết.... hức... lạnh quá....

Lệ Kiều co ro vào một góc, cố nhắm mắt lại để xua đi cái lạnh. Sự mệt mỏi đè trĩu đôi mắt. Nàng thiếp vào giấc ngủ lúc nào không hay biết...

...Trời gần sáng, thái dương le lói tỏa nắng xuống xua đi lớp sương đêm dày đặc. Lệ Kiều thấy ẩm áp lạ lùng, không muốn kéo mình ra khỏi giấc ngủ. Nàng cựa mình, rúc sâu hơn vào trong nơi ẩm áp. Nhưng ý thức của nàng đã trở lại. Mắt vẫn nhắm, tay nàng sờ xung quanh, nắm được mảnh vải đang đắp lên nàng nãy giờ. Lệ Kiều mở choàng mắt, nhìn xuống. Nàng đã ở trong nhà tự bao giờ, trên người đắp một chiếc áo choàng rộng.

- Sao ta lại ở đây?

- Là ta bế cô vào – Miêu Lâm đáp, giọng điệu không tỏ biểu tình, điềm nhiên gạt cho lửa cháy lớn hơn – Con gái con đứa gì mà ngủ say như chết, sói có tha vào rừng ăn thịt cũng không biết.

Lệ Kiều cúi kinh:

- Ai đuổi ta ra ngoài đó chứ? Nếu ta bị chó sói ăn thịt thì cũng là lỗi của ông cả thôi. Ông đừng tưởng có chút công phu giỏi hơn thì thích ra lệnh cho ta thế nào thì ra lệnh nhé.

-

Y không buồn cự lại, chỉ nói bằng giọng trầm trầm:

- Cái áo đó là Tiểu Kiều đang vá dở.

Cục tức của Lệ Kiều bỗng bị giọng điệu kia làm xẹp xuống, nàng hỏi lại:

- Tiểu Kiều? À phải rồi, hôm qua ông cứ điên cuồng đi tìm Tiểu Kiều. Đó là ai ?

- Vợ của ta.

Y đáp rành rọt. Ánh mắt y vụt trở nên sâu thẳm. Y thở dài, nói tiếp :

- Năm đó.... Tiểu Kiều đang vá dở áo cho ta thì bị sát hại....

Không khí bỗng trùng xuống. Y nói tiếp, giọng vẫn trầm như thế:

- Máu ở trên áo... là máu của nàng...

Y cười nhạt...

“ – Miêu Lâm, lập tức giao trả Xà linh châu!

Xà nương đuổi theo y, quát lớn. Mắt mù long lên sóng sọc. Xà nương múa tay một cái, hàng trăm con độc xà lao thẳng về phía y.

Miêu Lâm bỏ viên ngọc trên tay vào ngực áo, rút kiếm bạch ra, miệng niệm lớn :

- Khốn nguyên !

Mặt đất lập tức dựng lên thành một bức tường lớn. Đám độc xà đập thẳng vào mặt đất, lập tức vỡ vụn thành hàng trăm tia nước đen. Thứ nước đó chạm đến đâu, cỏ cây trên mặt đất lập tức héo úa.

Xà nương rít lên một tiếng, đạp chân lên bức tường đất. Hai tay áo của mũ chột dài ra, như hai con kinh xà chực cuốn lấy Miêu Lâm. Y lập tức lùi ra sau ba bộ, hạ tường đất xuống. Kiếm trong tay y tạo hình thái cực như một chiếc khiên chống đỡ hai tay áo của Xà nương. Hai chiếc tay áo đổi chiều, mềm mại chuyển hướng sang cuốn lấy tay y.

Xoẹt một tiếng, phi kiếm của Miêu Lâm đã cắt đứt hai tay áo. Xà nương phì một tiếng. Độc vụ thoát ra từ hai ống tay áo đứt thoát ra bủa vây lấy Miêu Lâm. Y lùi lại. Thứ mùi khủng khiếp của luồng khí khiến cả trăm dặm chung quanh vẫn ngửi được. Độc vụ lan đến đâu, cỏ cây lập tức úa vàng đến đó. Xà nương đứng trên một cành cây. Gương mặt nhợt nhạt của mũ toát lên vẻ nanh ác. Đôi mắt mũ đảo tròn liên tục. Thứ độc khí này được chưng cất từ hàng vạn loài xà độc, độc chất có thể nói là tối thượng trong giang hồ. Không phải trường hợp cần kíp, Xà nương tuyệt đối không sử dụng. Cho dù địch thủ có phong bế hô hấp thì độc chất vẫn có thể thấm qua da nhập thân, chết ngay tức khắc. Đợi Miêu Lâm độc vong, mũ sẽ có thể lấy lại Xà linh châu từ tay y.

Chợt một tia sáng màu vàng xuyên hời màn độc vụ. Cùng với luồng sáng ấy là hương hoa ngào ngạt lan toả. Hương hoa toả lấn áp cả mùi hôi thối của độc vụ. Hương hoa toả đến đâu, độc vụ lập tức tan biến đến đó. Chẳng mấy chốc, không gian đã tràn ngập trong mùi hoa, không còn chút vết tích của độc vụ. Dưới mặt đất, cỏ đột ngột tươi lại, hoa bung nở. Miêu Lâm đứng giữa rừng hoa đang nở bung, khoe môi treo một nụ cười khinh bạc.

Xà nương biến sắc, lảo lảo :

- Người... sao người... Không lẽ người...

Miêu Lâm vẫn giữ nụ cười, nói :

- Ta đang cần Xà Linh Châu, thôi thì coi như đã tặng nó cho ta đi.

Mắt y chợt linh động. Xà nương chưa kịp nói gì thì đã thấy phi kiếm của y kề ngay cổ. Mũ lộn vòng về sau, hai chân chưa chạm đất thì lưỡi kiếm bạc của Miêu Lâm đã tấn công tới. Xà nương chu môi lại, rít lên một tiếng mạnh. Mũ ta lập tức hiện nguyên hình, uốn cong mình tránh lưỡi kiếm của Miêu Lâm. Miêu Lâm tỏ vẻ thờ ơ, bắn một chỉ màu hồng. Hương hoa lại bay ngào ngạt. Xà nương trúng chỉ, hiện lại hình người, nằm trên cỏ, đưa tay ôm chặt eo. Miêu Lâm từ từ tiến đến, nói :

- Ta cướp Xà linh châu của các người, coi như ta có lỗi. Mạng Xà nương người ta để lại, coi như lời xin lỗi.

Xà nương nghiêng răng ken két, phản đối:

- Người là người không phải yêu, Xà Linh Châu có thể giúp người nhưng cũng bắt người phải chịu muôn ngàn đau đớn.

Miêu Lâm bật cười:

- Ta bất chấp. Người đã biết ta là ai rồi, vậy mấy thứ đau đớn vặt đó có là gì. Xà Linh Châu có thể giúp ta tìm người mà ta cần tìm, vậy là đủ rồi. Nói, có phải chỉ cần nhỏ một giọt máu của người ta muốn tìm lên Xà linh châu thì cho dù là trải qua tam kiếp ta vẫn tìm được bằng Nội kính của Xà linh châu, phải không ?

Xà nương thất sắc không đáp. Kiếm của Miêu Lâm cứa một đường trên cổ mũ.

- Không nói tưởng ta không biết sao ?

Xà nương càng thất sắc hơn:

- Xà Linh Châu là thánh bảo của Xà tộc, người lấy nó đi. Năm xưa người giết tướng công của ta, nay đoạt Xà Linh châu, Miêu Lâm, Xà tộc ta thề không đội trời chung với người.

Miêu Lâm lạnh lùng đáp :

- Nực cười. Sự sống chết của Xà yêu các người liên quan gì đến ta. Xưa nay Miêu Lâm muốn cái gì sẽ phải được cái đó. Được rồi, ta tha chết ự, rút đi. Đừng để ta gặp lại mũ nữa.

Đoạn y khâu kiểm lại, bỏ đi. Sau lưng y, Xà nường không ngừng rít lên :

- Miêu Lãm, hôm nay người đem Xà Linh Châu đi, Xà tộc sẽ không để người được yên thân đâu.”

“...sẽ không để người được yên thân đâu...”

Y đặt tay lên ngực, linh cảm cho y biết Tiểu Kiều đang ở gần đâu đây. Y không muốn phí thêm một khắc nào nữa.

Miêu Lãm đứng dậy, nói:

- Đi thôi.

Lệ Kiều nghe y nói cũng đứng dậy.

- Á !

Nàng vừa đứng lên thì ngồi ngay xuống, miệng suýt soa kêu đau, nhăn nhó nhìn bàn chân phải.

Y thấy lạ nên hỏi:

- Sao thế?

Lệ Kiều nắn nắn cái chân, phụng phịu:

- Hôm qua vác ông đi bị trật chân, nghĩ không sao. Ai dè hôm nay nó sưng lên rồi.

Y lại ngồi xuống trước mặt nàng, nói:

- Cởi hài ra ta xem.

Lệ Kiều hơi lưỡng lự nhưng cũng cởi chiếc hài ra. Y nắm lấy cổ chân nàng xem xét. Cổ chân của Lệ Kiều sưng to lên, dưới lớp vải bọc cũng cảm nhận được. Miêu Lãm không nói thêm gì, tháo tuột vải bọc chân của Lệ Kiều ra, lẳng lẳng lấy một lọ được lộ trong tay nải, đổ một ít ra tay. Mùi thuốc bó bốc lên ngai ngái. Lệ Kiều mặt đỏ au, ngó lơ sang bên giả như không có gì. Miêu Lãm nhẹ nhàng thoa thuốc lên cổ chân nàng, bất thành linh bóp mạnh một cái.

- Á !

Lệ Kiều kêu ré lên. Miêu Lãm không ngẩng lên, nói :

- Không mạnh tay thì máu bầm không tan đâu.

Lệ Kiều nhướn mày, im lặng. Bàn tay Miêu Lãm nhẹ nhàng hơn xoa bóp chân nàng. Một cảm giác dễ chịu lạ lùng lan ra khắp toàn thân nàng. Bàn tay của y không hề thô ráp như tay của các kiếm khách khác. Nó rất ấm áp mà cũng rất mềm mại. Y không ngẩng đầu lên, nhưng chỉ cần quay sang bên là Lệ Kiều sẽ nhìn thấy y. Nàng không tự chủ được, từ từ nhìn sang bên. Khuôn mặt y bất giác chiếm hết tâm trí nàng. Khuôn mặt của y gợi vẻ hiền lành, đường nét nào cũng rất đẹp. Hàng lông mày thưa thưa rủ xuống cặp mắt khiến nó như buồn hơn. Y giống một thiếu niên hơn là một hán tử cao niên. Lúc này Miêu Lãm vẫn chú tâm trị liệu cho nàng, không mấy may biết Lệ Kiều đang nhìn y không chớp mắt.

Lệ Kiều chợt tự mỉm cười. Vẻ chăm chú của y gợi cho nàng một cảm giác yêu thích lạ lùng. Cảm giác đó dường như thân thuộc với nàng lắm.

- Được rồi đấy, đỡ đau hơn chưa ?

- Hả ?

Y nói, cắt ngang dòng suy nghĩ đang chảy trong đầu nàng. Lệ Kiều há mồm ra há một tiếng, nhận ra rằng y thậm chí đã cuốn lại vải bọc chân ỳnh.

- Nhanh vậy sao?

Nàng hỏi, vẻ tiếc nuối. Miêu Lãm có vẻ không để tâm, đáp :

- Phải, trời sinh cô hiểu động, giống như xương sườn của cô, chỉ cần một thời gian ngắn sẽ liền lại. Độ một hai canh giờ là chạy nhảy bình thường được rồi.

Lệ Kiều không hỏi nữa, đi hài vào. Trong đầu thiếu nữ vẫn còn luyến tiếc giây phút ban nãy.

Miêu Lâm không hiểu những cảm xúc bối rối của Lệ Kiều. Nhìn nàng tần ngần đi giày vào, y bỗng quay lưng về phía nàng, rồi nói:

- Leo lên đi.

Lệ Kiều ngơ ngác, hỏi:

- Để làm gì?

Miêu Lâm nói:

- Ta phải đi bây giờ. Cô đang bị thương, không lẽ ta để cô ở đây cho sài lang ăn thịt à ?

Vẻ ngơ ngác của Tiểu Kiều biến mất. Sự yêu thích khi nãy của nàng lại quay lại. Nàng hơi mỉm cười do dự rồi đặt tay lên vai y. Y có bờ vai rất rộng, cảm giác bám vào đó thật an toàn.

“- Muội mỗi chân rồi!

Nàng hấp háy mắt, nhìn y.

Y cười xòa, cúi người xuống.

Nàng cười thích chí, leo lên lưng y.

Y cõng nàng được hai bước thì nàng nói:

- Thật ra thì muội chưa mỗi chân lắm đâu.

Y cười xòa, nói:

- Tại ta cam tâm tình nguyện để muội lừa thôi.

Nàng lúc lắc đầu, dí tay vào trán y :

- Đồ ngốc.

Y bước đi, đáp lại :

- Phải, ngốc lắm mới lấy muội.

Nàng cười bá lấy cổ y, đưa mặt ra đằng trước, áp má vào má y:

- Giờ huynh mới biết thì đã muộn rồi. Muội đã bám được thì sẽ không buông.

Y nói khẽ :

- Vậy bám cho chặt vào, ta thích lắm.

Nàng cốc lên đầu y:

- Nham nhở!

Y giả như kêu lên :

- Độc ác quá ! Có kẻ mưu sát thân phu này.

Nàng ghé tai y nói :

- Kêu to lên, xem có ai đến cứu huynh không.

Y cười giòn giã, nàng cũng cười theo, bám lấy y chặt hơn. Mùi hương trên người y làm nàng dễ chịu. Tiểu Kiều ngả xuống vai y, nhắm mắt lại.”

- Này, suy nghĩ gì mà nhập tâm thế?

Tiếng Lệ Kiều vang lên sau lưng làm y choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Hai người dừng lại tại một khoảng rừng hoang. Y đã đốt lên một đám lửa lớn. Hai người ngồi bên, đối diện với ngọn lửa, khoảng cách chưa đến hai gang tay.

Nghe câu hỏi của Lệ Kiều, Miêu Lãm như người chưa tỉnh mộng, y nhìn sang bên đáp cho qua chuyện:

- Không có gì.

Lệ Kiều bẻ một khúc cây, ném vào đồng lửa. Tiếng nàng lại rõ ràng hơn:

- Ta quyết định rồi.

Y hỏi:

- Quyết định gì cơ?

Nàng đáp:

- Ta sẽ tranh với vợ ông.

Y nghĩ nàng đùa nên đùa theo:

- Yêu ta rồi hả tiểu yêu ?

Nào ngờ nàng gật gật đầu:

- Ta nghĩ có lẽ là vậy.

Lời đáp của nàng làm y hơi giật mình. Y bất thần quay sang nhìn nàng. Cái nhìn của y khiến Lệ Kiều ngượng ngịu. Nàng hơi tru mỏ lên:

- Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy mũi nhân bao giờ à?

Y lặng mắt một lúc rồi mới nói:

- Cô cũng yêu ghét thất thường quá nhỉ.

Nàng nhoẻn miệng cười, bá lấy cổ y:

- Phải, xưa nay ta vốn vậy. Nói ghét là ghét nhưng nói thích là thích ngay. Về mặt của ông bây giờ rất dễ thương. Ta thích lắm.

Y không biết nên cười hay nên khóc, gỡ tay nàng ra rồi nói:

- Tiểu yêu, cô đang giỡn hả?

Lệ Kiều lắc đầu quây quây, bên lên nói :

- Không, nghiêm túc chứ. Ta không đem chuyện này ra giỡn bao giờ. Ông đã hứa rồi, nhất định phải lấy ta đó.

Y bắt đầu thấy khó trong lòng. Lệ Kiều chẳng có vẻ gì là đang lừa y. Cá tính của vị tiểu cô nương này xem ra phức tạp hơn y tưởng, thay đổi thất thường, không thể đoán biết. Nhưng y cũng nghĩ rằng nàng chỉ ham vui, dăm ngày vài bữa sẽ chán. Vì vậy y nói:

- Đợi đến lúc đó chắc cô cũng chán ta rồi.

Nào ngờ Lệ Kiều nói ngay :

- Không đâu, Chung Lệ Kiều ta một khi đã thích thứ gì thì suốt đời sẽ không chán. Ông đừng hòng thoát khỏi ta.

Y bật cười:

- Chắc cô vẫn chưa biết ta là một sát thủ? Rảnh tay thì cho cô một kiếm là xong.

Nàng dựa sát vào người y, khúc khích:

- Cứ vậy đi, rồi ta sẽ biến thành ma bám theo ông.

Y liếc nhìn về sau, câu nói quen thuộc của nàng làm lòng y xao động. Nhưng y nhanh chóng lấy lại phong thái bình thần thường ngày, lạnh nhạt đẩy nàng ra. Thấy y không nói gì, Tiểu Kiều ngồi sát lại thì thăm vào tai y:

- Này, lão tướng công, từ giờ gọi ta là tiểu nương tử nhé?

Y nhú mày:

- Tại sao ta phải gọi?

Nàng khấp khởi, giọng vui mừng như con nít:

- Ta thích mà, gọi vậy đi.

Y lắc đầu, cười:

- Nhưng ta không thích.

Tiểu Kiều lầu bầu:

- Ông cũng thất thường nhỉ, mấy hôm trước còn đòi lấy ta cơ mà. Giờ ta cho lấy lại không chịu. Hay người già thường thế?

Y gật đầu:

- Vật hợp theo loài.

Tiểu Kiều cốc đầu y:

- Dám chê ta già hả?

Y nhăn nhó:

- Này này, tiểu cô nương, dù gì ta cũng đáng tuổi gia gia cô đấy. Giờ chân cô không chạy nhảy như con dã hươu được nữa, có tin ta bỏ cô lại không ?

Nàng lém lỉnh, ôm lấy cổ y:

- Không tin, ta bám chắc thể này cơ mà, ông có thả ta cũng không rơi.

Y lắc lắc đầu như chịu thua, buột miệng:

- Kiều nào cũng thế.

Nặng vênh tai nghe y nói, bất giác như nghĩ ra điều gì, lại nói tiếp:

- Nói vậy là sao? Ta giống Tiểu Kiều của ông lắm hả?

Y chỉ cười cười không nói.

Nàng được thể nói tiếp:

- Không đáp tức là giống rồi. Vậy tức là... trước giờ ông vẫn yêu ta...

Nàng thích chí cười tít cả mắt. Ánh mắt của y tỏ vẻ khó hiểu:

- Ta nói yêu cô lúc nào?

Nàng đưa một tay lên:

- Ông yêu người giống ta, tức là yêu ta rồi.

Y cố nín cười, nói :

- Vậy cũng được sao?

Lệ Kiều đáp ngay :

- Sao không được?

Y lắc đầu :

- Không được.

Lệ Kiều không chịu thua, đáp lại :

- Được mà...

Y vẫn một mực lắc đầu :

- Không được.

Lệ Kiều phồng má, nói liền một tràng :

- Được. Được. Được. Được. Được.

Y lại bật cười rồi lắc đầu.

Nàng lại nói:

- Ông không nói lại ta rồi, vậy xem như ta thắng. Vậy bao giờ chúng ta thành thân?

Y bắt đầu muốn đùa với nàng:

- Hay ngày mai nhé?

Lệ Kiều tỏ vẻ phân vân, đưa tay lên môi ra chiều suy nghĩ :

- Không được, ngày mai gấp quá, ta vẫn muốn mặc áo tân nương. Hay ngày mốt đi?

Miêu Lâm xua tay, đùa lại :

- Ngày mốt ta bận đi kiếm vợ rồi.

Lệ Kiều hào hứng, niềm vui tràn đầy trong mắt :

- Vậy ngày mốt mốt?

Y bỗng đổi đề tài:

- Ta thích có con hơn.

Lệ Kiều gật đầu :

- Đồng ý. Ông thích bao nhiêu, ta sinh bấy nhiêu.

Miêu Lâm dí tay vào trán nàng, nói :

- Trước hết phải đợi cô lớn đã chứ...

Nàng lắc đầu :

- Không sao, lấy chồng rồi từ từ lớn cũng được.

Y cười vang. Đã lâu rồi y không cười như vậy. Lệ Kiều vẫn tiếp tục huyền thuyên không ngừng. Tiếng nói của nàng làm cảm giác trống trải trong lòng y tan mất hết...

8. Chương 8: Hồng Trần Khổ Luyện

Ánh lửa tí tách tí tách cháy. Tiếng nói chuyện của hai người khiến khoảng rừng không còn tĩnh lặng nữa. Cứ thế, cả hai nói chuyện thâu đêm cho đến khi sáng bạch.

Lệ Kiều vươn vai, ngáp dài :

- Tại ông đó. Cả đêm cứ nói chuyện làm ta không được ngủ.

Miêu Lâm dựa lưng vào phiến đá, nói :

- Tiểu cô nương, là cô nói không ngừng đấy chứ.

Lệ Kiều trề môi làm mặt mèo, nói :

- Ông không đáp ta đâu có nói tiếp. Mà hôm nay ông không phải đi tìm vợ sao mà lại làm biếng nằm dài ở đây.

Miêu Lâm nhếch mép cười, không dời lưng khỏi phiến đá, nói :

- Ta không đi tìm vợ, cô thích có thể nhảy đi chơi đâu đó. Hôm nay ta có hẹn rồi.

Rồi y lười biếng đứng dậy, vươn vai một cái.

- Ta đi vào thị tứ mua đồ, cô cứ ngủ đi.

Lệ Kiều đứng bật dậy, kêu lên :

- Ta đi với.

Miêu Lâm không nói không rằng, ngự kiếm bay vút đi. Lệ Kiều dậm chân bành bạch xuống đất, nói :

- Cây mình biết ngự kiếm thì bỏ ta lại đây phải không ? Ta ngủ được mùi thân thể ông rồi, dù có đến cùng trời cuối biển ta cũng mò ra ông được.

Nàng ngồi phịch xuống đất, vẫn chưa hết ảm ức. Bất thành linh sau lưng nàng vang lên tiếng nói :

- Ra đó là lý do ta có bỏ cô ở đâu cô cũng mò đến được à ?

Lệ Kiều giật mình quay lại. Miêu Lâm đứng sau lưng nàng từ lúc nào. Y ngồi xuống, đặt tám ống trúc xanh biếc xuống đất. Lệ Kiều tò mò mở ra xem. Mùi rượu thơm nồng, thoáng ngửi cũng thấy muốn say. Bình sinh nàng chưa từng ngửi thấy loại rượu nào thơm như vậy. Nàng kêu lên :

- Sao nam nhân các người ai cũng thích rượu vậy ?

Miêu Lâm lười biếng nằm xuống, ngáp dài một cái :

- Tiểu cô nương cứ thành nam nhân khắc sẽ biết.

Y cười cười, đoạn nói tiếp nhằm cắt ngay ý định cãi lại của Lệ Kiều :

- Được rồi, ta ngủ chừng một canh giờ. Cô muốn làm gì thì tùy, nhưng đừng đổ rượu của ta đi. Mấy ống Thanh Trúc Diệp này quý giá lắm đấy.

Rồi y nhắm nghiền mắt, chẳng mấy chốc đã ngủ ngon lành. Lệ Kiều không cãi được, trong miệng ngứa ngáy không ngừng. Nàng hét đập vào người y, chọc cổ vào mũi y để y tỉnh dậy nhưng y không có động tĩnh gì, ngủ ngon như chết. Tức giận, Lệ Kiều xách luôn tám ống Thanh Trúc Diệp lên, mở nắp ra, dậm dọ :

- Lão Miêu, ông không dậy ta đổ hết đấy.

Miêu Lâm nằm yên không nhúc nhích. Lệ Kiều dứ lại vài lần nhưng y vẫn không có phản ứng. Tức khí, nàng đổ luôn một ống Thanh Trúc Diệp xuống đất. Miêu Lâm vẫn không nhúc nhích. Lệ Kiều thấy vậy, liền đổ luôn liền tám ống rượu xuống đất. Hương rượu thơm nồng lan toả khắp nơi. Nàng quăng ống trúc cuối cùng xuống đất, nói lớn :

- Tại ông cho ta đổ đấy nhé.

« À uôm ! »

Một tiếng động lớn xé màng nhĩ Lệ Kiều. Nàng bịt tai lại, chưa kịp làm gì thì đã thấy thân mình nhẹ bẫng, ra là Miêu Lâm đã ôm ngang người nàng, ngự kiếm bay vút lên. Y đỡ nàng đứng thẳng, thì thâm vào tai :

- Đúng im đi.

Lệ Kiều đứng thẳng dậy. Miêu Lâm vẫn ôm ngang eo nàng. Tóc y cọ vào cổ nàng nhờn nhột. Lệ Kiều im lặng, bắt thần dựa vào người y. Cảm giác vững chãi mà y tạo cho nàng khiến nàng muốn kéo dài giây phút lãng mạn này mãi.

Nhưng sự lãng mạn của nàng nhanh chóng bị chấn động bởi con vật vừa xuất hiện. Cả đời nàng chưa từng thấy con quái thú nào như thế. Thoạt nhìn con vật giống hệt một con gấu, nhưng to lớn hơn loài gấu thường nhiều lần. Nó đi bằng cả bốn chân, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung chuyển bần bật. Hai chi trước của

cự hùng có vuốt sắc nhô lên ở cạnh như hai lưỡi liềm. Sau lưng nó cũng có hai liềm vuốt như vậy. Thân thể con thú được bao phủ bởi một lớp lông cứng và dày, trên lớp lông còn bê bết những vạt sẫm bà vụn thịt của con mồi. Mùi tanh nồng của máu trên người nó khiến Lệ Kiều suýt phát nôn. Con cự hùng tuy to lớn nhưng rất nhanh nhẹn. Nó lao vun vút tới chỗ Lệ Kiều đổ rượu, dùng chi trước gạt đất lên, thè cái lưỡi hồng lớn ra liếm, nước dãi chảy ròng ròng xuống đất.

Miêu Lâm để Lệ Kiều ngồi vững trên một nhánh cây cao, nói với nàng :

- Ngồi im ở đây nhé.

Lệ Kiều chỉ la lên một tiếng : « Ông » rồi đành ngồi nhìn Miêu Lâm hạ kiếm đứng xuống. Y đứng đối diện với con cự hùng, kiếm bạc trên tay, môi nở nụ cười.

Con cự hùng thấy Miêu Lâm, kêu lên một tiếng « À ưm » lớn rồi lao về phía y. Vuốt trước của nó hoành một đường, toan cắt đôi kẻ đứng trước mặt. Miêu Lâm bắt chú, kêu lớn :

- Khốn nguyên !

Chiêu thức dựng tường đất của y vô cùng hữu dụng cho việc chặn địch. Móng vuốt của con thú đâm vào tường đất. Tức thì tường đất vỡ vụn ra, đổ ập xuống người con thú. Bụi bay mù mịt khiến nó mất phương hướng, khua chi trước loạn lên cho đỡ bụi.

Chợt một tia sáng màu hồng mang hương quế hoa xẹt qua trước mắt nó. Mùi hoa nhanh chóng làm mùi hôi thối biến mất, để lại trong không gian một cảm giác vô cùng dễ chịu. Con thú rú lên, hai tròng mắt bị tia sáng cắt đôi, máu chảy ròng ròng. Nhưng con thú vẫn lao thẳng tới chỗ Miêu Lâm tấn công tiếp.

« Ầm » một tiếng lớn. Hai vuốt của con cự hùng cắm xuống đất. Miêu Lâm ngự kiếm bay lên, phi kiếm trở lại tay, dính trên đó là máu của con cự hùng. Hai tay bị cắt lìa, con cự hùng dừng lại. Từ hai chỗ đứt một thứ dịch nhầy sẫm màu như máu chảy ra. Con thú kêu lên một tiếng « À ưm » lớn ra chiều đau đớn. Miêu Lâm không chờ thêm, tung một cước đá văng con cự hùng ra. Sức mạnh của ngón cước đó đẩy con thú bay ra xa một trượng, đập lưng vào một gốc cây lớn. Nó gào lên một tiếng nữa, bất thành linh quay ra sau, dùng hai cánh tay cụt ôm lấy một gốc cây lớn. Nó nhổ bật gốc cây lên. Miêu Lâm chìa kiếm bạc thẳng về phía trước, niệm ấn quyết. Từ đầu mũi kiếm của y một chùm tia sáng bắn ra. Con cự hùng không dừng lại, gốc cây trong tay nó chặn đứng tia sáng. Các tia sáng vừa chạm vào gốc, bỗng toé sang bên, phân ra hai bên tấn công vòng sau lưng. Cự hùng xoay tròn gốc cây thành lớp bảo vệ ỳnh. Các cành cây rậm rạp cản đường tấn công của các tia sáng vô cùng hữu hiệu. Chừng một sát na qua đi, các tia sáng mờ dần rồi biến mất. Con cự hùng không để phí giây phút nào, dùng hai chi cụt ôm gốc cây nện thẳng về phía trước nơi Miêu Lâm đang đứng. Y vội ngự kiếm bay lên tránh. Các tán cây rậm rạp khiến y tấn công chậm lại. Y hét lên một tiếng trợ lực, dốc toàn lực vào một chiêu kiếm, xẻ đôi thân cây ra. Kiếm quang có sức mạnh như vũ bão, xẻ đôi thân cây ra làm đôi. Chỉ nghe một tiếng rầm lớn, hai mảnh của thân cây đổ sang hai bên, kéo theo thân xác của con cự hùng cũng bị kiếm quang chém làm hai mảnh.

Máu mủ của con cự hùng bắn lung tung trên đất. Miêu Lâm vừa toan thu kiếm thì hai mảnh đứt lìa của con cự hùng đột nhiên đứng lên. Y chau mày, lùi lại. Hai mảnh đứt lìa ghép lại với nhau, rồi lao thẳng về phía y tấn công tiếp. Kiếm bạc trong tay Miêu Lâm hoành ngang, cắt con gấu ra làm bốn. Bốn mảnh của con gấu lăn lóc ra tứ phía, nhưng lại lập tức tìm lại nhau để ghép lại. Miêu Lâm lùi lại sau. Bách hoa cực lạc chỉ trong tay y bắn liên ra sáu chiêu, xuyên thủng qua người con cự hùng. Nhưng nó vẫn không chút e dè, dùng sức toàn thân lao về phía Miêu Lâm. Những cái lỗ do Bách hoa cực lạc chỉ xuyên qua nhanh chóng lành lại. Miêu Lâm hai mày nhíu lại, lùi ra sau ba bước. Chân y chạm vào tảng đá. Con cự hùng lao về phía y như vũ bão. Miêu Lâm chợt hét lớn lên, tiếng hét khiến chung quanh đều kinh động. Kiếm trong tay y xoay tròn, tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn. Thoắt cái y đột nhiên biến mất trong làn kiếm ảnh. Con cự hùng dừng lại, dùng dằng tìm. Nó chưa kịp tìm thì đã bị cắt ra làm mấy trăm mảnh, thịt vụn bắn tung toé khắp nơi. Ngồi trên cây thấy cảnh đó, Lệ Kiều không khỏi kinh sợ mà phải che miệng ngăn tiếng hét bật ra. Miêu Lâm ngừng kiếm, chú mục nhìn các mảnh của con cự hùng từ từ ghép lại. Trong giây lát, con cự hùng cao lớn đã nhập lại toàn bộ, đứng trước mặt Miêu Lâm, nhe nanh múa vuốt. Kiếm của Miêu Lâm lại hoa lên. Con thú một lần nữa bị cắt ra làm hàng trăm mảnh. Các mảnh vụn toan nhập lại làm một, nhưng chợt Miêu Lâm lạnh lùng nói :

- Còn không mau lộ diện ?

Đôi mắt bị cắt đứt của con cự hùng chợt loé sáng. Mũi kiếm của Miêu Lâm cũng vừa vọt tấn công đến. Một cái bóng đen nhảy phắt ra khỏi tròng mắt của con thú. Phi kiếm của Miêu Lâm lập tức đuổi theo. Cái bóng đen đó thoăn thoắt leo lên cây tránh phi kiếm. Phi kiếm thủy chung đuổi theo nó. Lệ Kiều giật nảy mình, đột nhiên thấy một vật lạnh lạnh nhọn hoắt dí vào cổ mình.

Miêu Lâm vội triệu hồi phi kiếm lại. Một giọng nói nhừ nhựt lạnh lẽo vang lên sau lưng Lệ Kiều :

- Dám làm gì ta hút hết sinh khí của con bé này.

Lệ Kiều lén liếc lại nhìn. Một sinh vật kì lạ, cao chừng sáu tấc, đen đũi, nhỏ bé. Gương mặt nó chỉ như có một lớp da bọc lấy bộ xương nhẵn nhéo, trông vô cùng xấu xí. Trên môi nó đặt một cái ống dài. Cái ống đó đặt vào động mạch cổ của Lệ Kiều.

Miêu Lâm nhìn sinh vật kia, thu lại kiếm sau lưng, lạnh nhạt nói :

- Triệu Hồn, người không thoát được đâu.

Sinh vật tên Triệu Hồn kia gầm gừ gì đó trong họng. Nó hỏi :

- Sao người biết ta ở trong mắt con cự hùng ?

Miêu Lâm khoé môi hé cười, đáp :

- Ta đã để mùi hoa dính vào từng mảnh xác con cự hùng bị người mượn hồn, chỗ nào người ẩn náu chắc chắn có dính mùi hôi thối của người. Chẳng khó để ta nhận ra phải không ?

Triệu Hồn gầm gừ :

- Thì ra đó là lý do người xẻ nhỏ xác con cự hùng. Tiểu tử thối, xem như người có bản lĩnh. Nhưng giờ người không để ta đi, ta hút hết sinh khí của con ranh này.

Y vừa nói vừa thọc cái ống vào cổ Lệ Kiều. Lệ Kiều thấy cổ nhói lên một cái, dường như mất đi một phần sức lực. Nàng đưa mắt nhìn Miêu Lâm cầu cứu. Nào ngờ Miêu Lâm lạnh lẽo cười nhạt :

- Người thích thì lấy, ta và ả không liên quan gì.

Triệu Hồn chợt cười. Tiếng cười của y nghe như tiếng chuột kêu.

- Miêu Lâm, người nghĩ người nói thế thì ta tin à ? ả không liên quan đến người thì việc gì người phải để ả lên đây để bảo vệ ả ? Việc gì người phải thu phi kiếm lại ?

Miêu Lâm thoáng biến sắc nhưng nhanh chóng giữ bình tĩnh lại. Y vẫn giữ giọng lạnh như băng :

- Đúng là ta và ả có chút quan hệ, nhưng nếu người muốn dùng ả để uy hiếp ta thì người lầm to rồi. Miêu Lâm này xưa nay chưa từng để ai uy hiếp. Năm xưa ta để người trốn thoát, người nghĩ năm nay có thể thoát được à ?

Triệu Hồn thoáng hơi run lên. Miêu Lâm đổi mặt làm giận, nói :

- Năm xưa người dùng triệu hồn thuật khiến đám người kia đến giết vợ ta, vì nóng vội ta không phát hiện ra người nấp trong người bọn chúng. Bấy lâu người chạy trốn ta, hôm nay tóm được, đừng hòng nghĩ đến chuyện trốn thoát. Thù giết vợ dù lý do gì ta cũng không tha cho người. Người giết ả, ta sẽ tính thêm một thù cho người. Thù cũ hận mới, xem ta đối xử người sao.

Miêu Lâm vừa nói, kiếm trong tay đã bay vút về phía Lệ Kiều và Triệu Hồn. Triệu Hồn kinh hồn bạt vía, xô Lệ Kiều ra trước mũi kiếm, bản thân bay về phía sau hòng chạy trốn. Nhưng Quế hoa chỉ trong Bách Hoa cực lạc chỉ đã xuyên thủng đầu y. Triệu Hồn ngã xuống đất, đập xuống mặt đất cứng tan xương. Mũi kiếm vừa chực chạm vào nàng đã ngay tức khắc chúi xuống đỡ lấy nàng đứng lên. Lệ Kiều hét lên một tiếng, mặt nhanh nhót. Thanh kiếm từ từ hạ xuống. Lệ Kiều suýt ngã sập trên nền đất nếu Miêu Lâm không kịp đưa tay ôm lấy nàng. Toàn thân nàng vô lực, nhũn ra, ngã trên người y. Nàng lơ mơ cảm thấy vô cùng ấm áp, lại có một mùi hương hoa dịu dịu quấn quít lấy bên người. Lệ Kiều lập tức chìm vào giấc ngủ.

Miêu Lâm đỡ Lệ Kiều nằm xuống, đoạn đứng dậy, nhìn sang bên, nói :

- Ra mặt đi.

Một người từ sau gốc cây bước ra. Người này tiên phong đạo cốt, nét mặt đẹp như ngọc, thoát tục tiêu dao. Nam nhân để râu dài ba tấc, môi điểm nụ cười, trên tay cầm một cây gậy bằng gỗ vân sam. Miêu Lâm hừ mũi một cái, tức thì xuất kiếm.

Kiểm của Miêu Lâm tạo thành vô số hoa ảnh trùng điệp, thoát nhìn rất mỹ diệu. Tuy nhiên kiếm pháp của y lại cũng rất thực dụng. Các hoa ảnh tạo ra bủa vây lấy nam nhân có diện mạo như thiên tiên kia, trùng trùng điệp điệp, không thể biết kiếm khí sẽ thực sự tấn công từ hướng nào. Trong cái hư ảo có chứa sát khí, sát khí lại bị che phủ bởi hương hoa thanh đậm.

- Không hổ danh là Hoa tướng, Hoa Lạc Kiếm tuyệt diệu lắm.

Nam nhân kia điềm đạm nói như thể không biết nguy cơ sắp đổ lên đầu mình. Ông ta chờ kiếm ảnh đến mới nhẹ nhàng vung gậy lên, quát lớn :

- Hộ !

Một chùm sáng toé ra từ đầu gậy, toả ra thành một lớp lưới màu vàng óng chụp từ đầu đến chân y, như một chiếc khiên che chắn. Kiếm ảnh chạm vào lớp lưới mỏng manh đó đều tan biến.

Miêu Lâm bất quyết, bất thành linh cảm mạnh kiếm xuống đất, miệng quát :

- Khốn nguyên !

Mặt đất rừng rùng rùng như dậy sóng. Nam nhân kia lùi lại, lớp lưới bảo vệ vẫn sáng lấp lánh quanh thân. Nhưng lần này có sự khác lạ. Mặt đất không dựng lên thành tường chắn mà chỉ rung lên dữ dội. Nam nhân chau mày, bất thần nhìn xuống đất rồi phi thân bay vút lên cao. Một thanh kiếm đất chĩa thẳng lên trời. Nếu chỉ chạm một sát na nữa thôi nam nhân kia sẽ bị thổ kiếm kia đâm trúng. Ông ta nhếch mép cười, vòng bảo vệ quanh người biến mất. Miêu Lâm không chần chừ, bắn liền mười mấy chỉ thuộc Bách hoa cực lạc chỉ. Những tia sáng rực rỡ bay trong không gian, thoang thoang mùi hương của bách hoa. Nam nhân kia vẫn giữ mình nhẹ nhàng bay bổng giữa không khí, né tránh tất cả các hoa chỉ mà không hề phản chiêu lại.

Bỗng Miêu Lâm nhếch mép cười. Nam nhân cau mày lại. Một chỉ nữa bắn tới. Y xoay người né tránh, vừa cập lúc phi kiếm của Miêu Lâm xé không trung bay đến. Nam nhân hoảng hồn, vội đưa gậy ra đỡ lại, miệng thét lên :

- Ngừng !

Phi kiếm chưa chạm đầu gậy đã rơi xuống đất. Nam nhân từ từ hạ xuống, Miêu Lâm cũng thu kiếm lại. Nam nhân kia cất lời :

- Hoa tướng, Hoa Lạc Kiếm và Bách hoa cực lạc chỉ lại tăng thêm một thành. Đông Hoàng ta không chúc mừng không được rồi.

Miêu Lâm sắc mặt không đổi, ngồi xuống thiền đá :

- Hiện tại ta không còn là Hoa tướng mà chỉ là phạm nhân Miêu Lâm. Đông Hoàng thượng tiên nếu thích có thể gọi ta là Miêu Lâm.

Đông Hoàng cũng ngồi xuống, cười nói :

- Một ngày là Hoa tướng thì dầu có ở bản thể nào cũng là Hoa tướng. Miêu Lâm là Hoa tướng, Hoa tướng cũng là Miêu Lâm, gọi là gì cũng có gì khác biệt ?

Miêu Lâm khịt nhẹ mũi, không đáp. Đông Hoàng cũng hơi cười, rút trong mình ra một ống Thanh Trúc Diệp, đưa cho Miêu Lâm. Miêu Lâm không nói gì, cầm lấy ống Thanh Trúc Diệp, ngửa đầu ra sau. Vị rượu cay nồng trong họng. Y chợt rùng mình, đưa mắt nhìn về xa.

- Hà...- Đông Hoàng uống một ngụm rượu, thở hắt ra nói – Con người thật giỏi, có thể tạo ra thứ Thanh Trúc Diệp này.

Miêu Lâm cười nhẹ, nói :

- Thần tiên như ông không phải tu mấy kiếp chỉ để uống cam lộ thôi sao.

Đông Hoàng tiểu ý hiện trong mắt, đáp :

- Cam lộ chỉ là thứ uống vì ta là thần tiên, còn Thanh Trúc Diệp cay như hồng trần khổ luyện, có vị hơn nhiều.

Miêu Lãm uống thêm một ngụm nữa, ngửa mặt lên nhìn trời xanh, đáp :

- Vậy thì ông nói với Kim để cho xuống trần làm Miêu Lãm như ta đi rồi tha hồ hưởng thụ hồng trần khổ luyện.

Đông Hoàng nghiêm mặt lại nói :

- Hoa tướng, Kim để phái ông xuống nhân giới là để diệt trừ yêu nghiệt, ông nên nhớ điều đó.

Miêu Lãm đứng dậy, buông ống Thanh Trúc Diệp xuống đất. Rượu chảy từ ống trúc ra thấm ướt cỏ. Đông Hoàng lại thở dài :

- Triệu Hồn vì Thanh Trúc Diệp này mà dẫu biết có cạm bẫy vẫn đến. Mươi ống Thanh Trúc Diệp còn lại trên thế gian, tám bị vị tiểu cô nương kia đổ xuống để triệu Triệu Hồn đến, một bị Hoa tướng đổ đi, xem ra ta phải tiết kiệm ống Thanh Trúc Diệp cuối cùng trong tay ta thôi.

Miêu Lãm trầm ngâm :

- Đa tạ Đông Hoàng thượng tiên cho Miêu Lãm ta tám ống Thanh Trúc Diệp để dụ Triệu Hồn ra để trả thù cho A Kiều.

Đông Hoàng đáp :

- Được rồi, với mối thâm giao của chúng ta, chuyện đó không quan trọng. Giờ mối thù của A Kiều đã báo xong, hạn định cũng sắp đến, ông còn chuyện gì lưu luyến trần thế nữa ?

Miêu Lãm trả lời :

- Đông Hoàng, ông biết rằng có thuyết phục ta cũng vô ích. Ta đã lấy Xà Linh châu, ta cũng biết hậu quả sẽ thế nào. A Kiều hẹn ta kiếp sau gặp lại, ta sẽ tìm nàng.

Đông Hoàng biến sắc, run mình lên đáp :

- Hoa tướng, không lẽ ông mê muội hồng trần đến vậy ? Ông thừa biết hậu quả nếu còn tiếp diễn chuyện tình nam nữ ở hồng trần rồi sao còn...

Miêu Lãm cắt lời :

- Ông đừng nói nữa. Kim để phái ta xuống nhân giới thì ta đã là người của nhân giới.

Đông Hoàng gắt lên :

- Nhưng chỉ cần hạn định đến mà ông không trở về thì sẽ gia nhập luân hồi...

Miêu Lãm điềm đạm trả lời :

- Thì đã làm sao ? Làm người có gì xấu ? Làm người cũng tạo ra thứ Thanh Trúc Diệp cho ông đấy thôi. Gia nhập luân hồi thì gia nhập luân hồi, A Kiều ta nhất định phải tìm. Nếu có thể thì ông giết ta đi.

Đông Hoàng giận đến mức mặt đỏ phừng phừng, mắt hét tiên phong đạo cốt, thét lên :

- Ngu xuẩn !

Miêu Lãm vẫn lạnh lùng đáp :

- Ta ngu xuẩn thì sao ? Điều gì ta muốn làm, cả Kim đế cũng không ngăn được ta.

Ánh mắt y tràn đầy quyết tâm, nhìn thẳng vào Đông Hoàng. Đông Hoàng thất vọng thở dài, hồi lâu sau mới nói lên lời được :

- Được rồi, Hoa tướng, coi như ta chịu thua ông. Nhưng nếu đến hạn định ông vẫn không tìm được A Kiều thì sao ?

Miêu Lâm nhìn xa xăm, đáp :

- Thì đành coi như ta và nàng hữu tình vô duyên...

Đông Hoàng gật đầu :

- Là ông nói vậy nhé. Đến hạn định, ta sẽ trở lại.

Đoạn Đông Hoàng biến thành một làn khói xanh bay vút lên trời không tăm tích.

Miêu Lâm ngồi xuống, cốc nhẹ đầu Lệ Kiều :

- Nghe đủ chưa ? Giờ tỉnh dậy được rồi đó tiểu yêu.

Lệ Kiều mở mắt ra. Miêu Lâm không nói thêm gì, vục nàng dậy, lấy ống trúc trong tay nải ra ghé vào miệng nàng. Thứ thuốc lạ trong ống chảy vào miệng nàng, vị ngọt thanh, mùi thơm dịu dịu. Thứ thuốc đó thấm đến đâu, Lệ Kiều cảm thấy sinh lực tăng lên đến đó, cơ thể như được tiếp thêm sinh khí. Chỉ trong thoáng chốc, Lệ Kiều đã hoàn toàn bình phục. Nàng ngay lập tức níu áo Miêu Lâm hỏi :

- Người ban nãy là ai thế ? Hạn định là sao ? Ông là Hoa tướng à ? Có phải thứ này là thứ ông cho ta uống hôm ta bị gãy xương sườn không ? Gã Triệu Hồn là kẻ giết A Kiều của ông à ? Vậy giờ ông đi tìm A Kiều nào ?

Miêu Lâm cười cười, đáp :

- Vừa mới uống vài giọt Thiên hoa dược mà đã phục hồi nhanh vậy, còn hỏi luôn mồm nữa. Tiểu cô nương, cô muốn ta đáp câu nào trước ?

Lệ Kiều vươn vai, ra chiều suy nghĩ rồi đáp :

- Nói chuyện ông là ai trước đi !

Miêu Lâm chống tay lên má, nhìn Lệ Kiều rồi đáp luôn :

- Miêu Lâm.

Lệ Kiều lắc đầu :

- Không phải.

Miêu Lâm cười cười hỏi :

- Vậy theo cô ta là ai ?

Lệ Kiều đặt tay lên môi, đưa mắt nhìn quanh rồi mới nói :

- Ban nãy nghe người tên Đông Hoàng kêu ông là Hoa tướng kia mà.

Miêu Lâm nhếch môi cười, nhìn thẳng về phía Lệ Kiều, nói :

- Cô thực sự muốn biết sao ?

Lệ Kiều gật đầu. Miêu Lâm cười buồn, nhẹ giọng :

- Chuyện thực không có gì...

Chuyện kể bắt đầu từ ba trăm năm trước. Thế gian này vốn được chia làm tam giới : Nhân , Thiên giới và Ma giới. Nhân giới là nơi của con người sinh sống. Thiên giới là thế giới của thần tiên. Nhân giới vốn có tục lệ thờ cúng Thiên giới. Ma giới là nơi của các loài yêu cư ngụ. Sau trận đại hồng thủy cực lớn xảy đến, cánh cổng ngăn cách nhân giới và ma giới đã bị phá vỡ. Các loài yêu theo đó nhập nhân giới. Thiên giới lập tức phái thiên binh thiên tướng xuống giúp nhân giới. Thiên binh thiên tướng đã dạy cho con người ở Nhân giới võ công thượng thừa của Thiên giới. Những người có tư chất nhất được huấn luyện, cảnh giới võ công đã đạt đến hoá hầu, có thể phi thiên độn thổ, điều khiển tự nhiên, võ nghệ so với thiên binh thiên tướng không hề kém chút nào. Chỉ trong một thời gian ngắn Nhân giới đã đủ sức đẩy lùi yêu ma về lại Ma giới. Con người là loài vật sáng tạo, họ không ngừng phát dương quang đại, luyện võ thuật mỗi lúc một sâu hơn. Đến một lúc, những người có võ công cao nhất ở Nhân giới bắt đầu nảy ra ý nghịch thiên, tiêu diệt

Kim để để trở thành đệ nhất giới. Cuộc chiến giữa Nhân giới và Thiên giới diễn ra gần một trăm năm, cuối cùng toàn bộ các cao thủ loài người đã bị Thiên giới tiêu diệt. Tuy nhiên Kim để vẫn không thể chấp nhận sự phản bội của Nhân giới nên đã quyết định lập Minh ước với Nhân giới và Ma giới là Thiên giới sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện của Nhân giới và Ma giới nữa. Minh ước được kết bằng tinh huyết của cả ba giới, được đính chặt vào Thông Thiên trụ.

Nhìn lại gần một trăm năm chiến tranh, Nhân giới và Thiên giới đều tổn hao nhân lực nặng nề, đặc biệt là Nhân giới. Những cao thủ bậc nhất đều bị tiêu diệt, võ công truyền thụ lại không đầy đủ khiến người ở Nhân giới có cố công luyện tập đến đâu thì cũng chỉ đạt đến cảnh giới có thể ngự kiếm, chiến đấu với yêu ma cấp thường. Còn với các yêu ma cấp cao, bại trận là điều không sao tránh khỏi. Hơn nữa con người có bản tính cố chấp và tham lam, kẻ có võ công đều muốn tranh giành quyền thế và sức ảnh hưởng, thù chết chứ không ngoại truyền nên võ nghệ thượng thừa ngày một mai một. Yêu ma nhờ cuộc chiến Thiên – Nhân mà nổi dậy không ngừng. Số người chết ngày một lớn. Loài người dù kêu ngạo đến mấy cũng không thể chịu nổi, buộc phải cầu đến Thiên giới. Loài người chết nhiều, số nạn dân ly tán khắp nơi khiến cho việc thờ cúng Thiên giới cũng bị ảnh hưởng. Cuộc chiến đã khiến Thiên giới cũng tổn hao nặng nề, cần có số thờ cúng để tu sửa. Tuy nhiên do Minh ước bằng tinh huyết đã lập, Thiên giới không thể can thiệp.

Mọi chuyện diễn biến càng lúc càng xấu, cuối cùng Kim để đã nghĩ ra cách. Các tướng quân của Thiên giới được đưa vào luân hồi, trở thành người. Nhưng họ vẫn giữ được ký ức về võ công của Thiên giới và sức mạnh vô địch của người thuộc Thiên giới. Những người này đã là người nên việc họ diệt trừ yêu ma không phải sự vi phạm Minh ước. Yêu nhân nhờ vậy cũng giảm bớt đi rất nhiều. Chuyện đưa người này được Thiên giới giữ rất bí mật, Nhân giới cũng không mấy ai được biết. Họ không được phép truyền thụ võ công cho người trên trần thế nữa, cũng không được để vương vào hồng trần. Hạn định ỗi người là chín chín tám mươi một năm, nếu có công cán diệt trừ yêu ma lớn sẽ được phong tiên trở lại, từ Triệu tiên đài nhập Thiên giới.

Miêu Lâm từ tốn kể sơ lược mọi chuyện cho Lệ Kiều nghe. Nàng nghe không chớp mắt, từ sáng cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh ngọn cây, rung rinh phủ tẩm vài màu vàng óng lên mọi thứ. Bóng cây đung đưa theo nhịp vui của gió. Thân phận của Miêu Lâm quá đổi ly kì đến mức Lệ Kiều không thể bỏ sót một lời nào. Nàng bỗng thần người ra. Miêu Lâm thấy lạ liền hỏi:

- Tiểu yêu, sao thế?

Không nhìn vào mặt y, nàng nói hơi hối lỗi:

- Ta cứ nghĩ huynh là một lão già quái gở, thấy hay hay vậy thôi. Thật không ngờ...

Miêu Lâm bật cười :

- Không ngờ sao hả?

Lệ Kiều lắc lắc mái tóc :

- Thì không ngờ thôi. Nhưng huynh chung tình như vậy ta chọn huynh là đúng rồi. Thế này đi, ta sẽ giúp huynh tìm A Kiều của huynh, rồi cùng lắm ta chịu thiệt, cùng A Kiều không phân lớn nhỏ.

Miêu Lâm ngạc nhiên nhìn Lệ Kiều, nói :

- Mọii nói cứ như thật ấy.

Lệ Kiều gật đầu, nói :

- Chung Lệ Kiều xưa nay nói là làm.

Y bỗng bật cười :

- Ta có nói là sẽ lấy mọii đâu.

Nàng ôm lấy khuỷu tay của y, cười như thách thức :

- Để xem huynh làm sao thoát khỏi tay mọii, lão tướng công.

9. Chương 9: Tái Ngộ A Kiều

- Tiểu nương tử, ta đã cống muối suốt một ngày ròng rã, xuống được rồi chứ?

Lệ Kiều bá lấy cổ y:

- Không. Ngồi trên này thích hơn nhiều. Ai bảo huynh làm muối bị trật chân chứ.

Y cười, đáp :

- Không phải vì muối tò mò muốn xem ta trăm Cốt yêu sao ? Nếu ngồi im một chỗ thì đâu đến độ phải chạy đến trật cả chân rồi bắt ta cống chứ.

Lệ Kiều hếch mồm lên đáp :

- Muối thích huynh cống, đã là lão tướng công của muối thì phải cống muối.

Y trách:

- Muối cứ thế này làm sao ta kiếm được A Kiều.

Nàng nghịch nghịch tóc của y:

- Kiếm không được càng tốt, ta khỏi phải san sẻ huynh.

Y nói:

- Kiếm không được ta cũng đâu có lấy muối.

Nàng tru mỏ:

- Vậy để muối lấy huynh là được rồi.

- Ta không cho lấy.

- Muối cho lấy.

Nàng lại thì thầm vào tai y:

- Này, lão tướng công, muối mới có ý này hay lắm.

- Gì hả tiểu nương tử?

- Quay lại đây muối bảo.

- Quay lại làm gì?

- Thì cứ quay lại đi, nương tử bảo mà không nghe à?

Y hơi dè dặt quay lại.

Bất thần nàng hôn nhẹ lên má y. Bị bất ngờ, y giật thót mình, quay mặt ngay về phía trước, mặt nóng bừng.

Lệ Kiều nhìn y rồi che miệng khúc khích:

- Hay nhỉ, mới vậy mà đỏ mặt rồi. Lần trước huynh đâu có đỏ mặt. Sao vậy nhỉ?

Y lấp liếm, nói về trách móc:

- Muối quá đáng rồi, sao lại lợi dụng ta.

- Hình như muối mới là người chịu thiệt mà.

Nàng lại nhấp nhồm trên lưng y:

- Lão tướng công, muối lại có ý này hay lắm.

- Ta sẽ không quay lại nữa đâu.

Nàng lém lỉnh trêu y:

- Vậy để muội trườn lên phía trước.

Y dọa:

- Nay, ta sẽ buông tay đấy.

Nàng làm vẻ bất cần:

- Không cho thì thôi. Dù gì muội cũng có ý khác mà.

Y lại tò mò:

- Muội tính làm gì?

Nàng chỉ tay về phía trước:

- Sắp tới thị tứ, tới đó thì huynh thả muội xuống. Chúng ta sẽ đến một nơi.

Y nhú mày, hỏi:

- Đến đâu?

Nàng bóp vai cho y:

- Huynh trông thế này đâu có xứng với muội. Phải tân trang lại.

Y trêu lại nàng:

- Không phải muội thích ta như vậy sao?

- Thích chứ. Nhưng phải may cho huynh vài bộ đồ mới.

- Ta mặc mấy bộ đồ kia đã quen rồi.

Nàng lại bá lấy cổ y thật chặt:

- Đây là lệnh. Không nghe ta sẽ không xuống.

- Ép người quá đáng.

- Đó cũng là sở thích của muội.

Y lắc đầu chịu thua. Đối với vị tiểu cô nương này, bây giờ tốt nhất không nên phản đối.

Sau khi nghe câu chuyện của y và Đông Hoàng, Lệ Kiều đã nhất quyết phải bám lấy y. Vị tiểu cô nương này có biệt tài ngửi mùi người khác, nếu đã biết mùi một người, dù xa cách đến mấy cũng tìm được. Y đã được nếm mùi, tuyệt đối không dám khinh nhờn. Suốt mấy ngày qua, nàng ta cùng y lang bạt khắp chốn, cùng tiêu diệt yêu ma. Võ công của Hoa tướng như y cao thâm như biển, sức mạnh quán chúng. Chỉ có điều Hoa Lạc kiếm và Bách hoa cực lạc chỉ của y đều mang mùi hương hoa, yêu ma nhiều lúc tự bỏ chạy. Lúc đó y phải nhờ đến Lệ Kiều đặt mỗi nhữ dùm y, giống như lần dùng Trúc Thanh Diệp để dụ Triệu Hồn. Có điều quan trọng hơn cả là Lệ Kiều tính tình hoạt bát, mồm miệng linh lợi, có nàng đi cùng, lần đầu tiên sau mười tám năm y được vui vẻ đến thế. Một Miêu Lâm độc lai độc vãng đã gắn bó cuộc đời với A Kiều, rồi lại độc lai độc vãng đi tìm A Kiều. Sau chừng ấy năm, khoảng thời gian vui vẻ bên cạnh Lệ Kiều thực sự quan trọng đối với y. Nhiều lúc nhìn vị tiểu cô nương ngây thơ này y bất giác mong nàng là A Kiều. Có điều Xà linh châu không hề có phản ứng lại từ sau lần đó...

Y bước ra khỏi phòng thay y phục, dáng vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Vừa trông thấy y, Lệ Kiều đã nhìn không chớp mắt. Y vận một bộ y phục trắng, đầu tóc đã chải lại gọn gàng, để lộ khuôn mặt sáng sủa hơn. Trông y lại trẻ lại mấy tuổi, giờ chẳng khác một thiếu niên niên kỷ chưa đến hai chục. Y ngược nhìn nàng dò hỏi, đôi mắt trong veo không tà niệm, môi hơi mím lại.

Lệ Kiều nhìn đi nhìn lại y không chán, rồi buột miệng:

- Hay... bây giờ muội sửa miệng gọi huynh là tiểu tướng công nhé?

Y tỏ vẻ không hiểu:

- Ý của muội là gì?

Lệ Kiều chưa kịp mở miệng thì chủ quán đã đem một cái bọc đến đưa cho y, lão vỗ vai y rồi luôn miệng nói luôn:

- Tiểu huynh đệ, y phục cũ của cậu này, lần sau lại đến ủng hộ nhé.

Rồi lão lật đật chạy tới gian hàng bên mé tả, nơi khách đến ngày càng đông. Y có vẻ lạ lùng với cách xưng hô của chủ quán, cứ ngó theo ông ta mãi chưa thôi. Nhìn vẻ mặt hơi ngơ ngác của y, Lệ Kiều không nén nổi cười phá lên.

Y chợt hiểu, liền tiến tới chỗ nàng, cúi người ặt đối diện với nàng:

- Ta tưởng muội thích nam tử chín chắn cơ mà. Ta trẻ như vậy, đâu có hợp với muội chứ.

Tiện tay Lệ Kiều bầu vào má phải y:

- Đáng yêu thế này muội mới thực sự thích đó.

Theo phản xạ, y nheo mắt phải, trông lại càng khả ái. Nhưng y không giựt ra, chẳng biết từ bao giờ y không muốn né tránh nàng nữa. Y chỉ nói:

- Đau đấy, ta sẽ uội một kiếm.

Lệ Kiều hếch mồm thách thức:

- Sợ quá sợ quá sợ quá.

Y nửa như chau mày, nửa muốn bật cười, không nhịn được y gõ vào trán nàng:

- Vô phép tắc.

- Ui da!

Lệ Kiều nhăn nhó đưa tay xoa đầu:

- Huynh dám cả gan gõ đầu ta à?

Vừa nói nàng vừa hùng hổ đứng dậy, nhưng đến khi nàng chồm tới y đã nhảy ra đến cửa. Y vẫy vẫy tay:

- Ta đi trước, tiểu nương tử chịu khó theo sau nhé.

Nàng chạy với theo:

- Này, đừng hòng để ta ở lại. Đợi đó chứ. Đứng lại.

Y vẫn không ngoái đầu lại:

- Chân của muội khỏi rồi, tập chạy đi.

Lệ Kiều vọt ra khỏi quán, chạy như bay theo bóng y. Tiếng nàng la í ới phía sau hòa vào với tiếng cười của y.

Đó là những âm thanh hạnh phúc mà lâu lắm rồi y không nghe thấy.

Lâu lắm rồi...

- Không đuổi nữa không đuổi nữa!!

Lệ Kiều ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển. Nàng quăng bao kiếm sang bên, mặt phụng phịu.

Y dừng lại, khoanh tay nhìn nàng hơi mỉm cười:

- Mới đó đã mệt rồi sao, ta tưởng muội dai sức lắm.

Y ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy từ trong tay nải ra một bao nước đưa cho Lệ Kiều. Nàng giật lấy, đổ nước vào mồm rồi dùng tay áo lau đi. Y nhìn nàng, chỉ thoáng mỉm cười, có một cảm giác thân thuộc mà mãi đến giờ y mới cảm thấy.

- Chạy một hồi mệt quá, muội muốn ngủ.

Lệ Kiều hơi chu mồm, mắt díp lại.

Y cười hiền:

- Muốn ngủ thì ngủ đi, ta đâu có cấm muội.

Nàng bỗng quay sang nhìn y, vẻ nghi ngờ:

- Nhỡ lúc muội ngủ, huynh trốn đi thì sao?

Y bật cười:

- Ta như vậy mà lại trốn đi sao?

Nàng khép mắt lại, lim dim như sắp ngủ:

- Nói miệng không ai tin... Vậy đi...

Bất thần nàng ôm lấy tay y, dựa đầu vào vai y:

- Cho muội mượn cái vai này một lúc. Vậy thì mới yên tâm ngủ được.

Y không đẩy nàng ra, có một cảm giác ấm áp dấy lên trong lòng. Ánh mắt của y nhìn nàng dịu dàng rồi để kệ nàng muốn làm gì thì làm. Tiểu Kiều nhắm chặt lại, mỉm cười ôm lấy tay y chặt hơn. Y thở ra nhẹ nhõm, dựa đầu vào gốc cây đằng sau. Cái cảm giác được nàng dựa vào không hiểu sao lại khiến y thoải mái.

Nền trời xanh thăm thẳm, một vài gợn mây trắng thư thả trôi. Gió mát dịu vuốt nhẹ khuôn mặt như một lớp khăn nhung vô hình. Y bỗng thấy lòng mình như không còn vướng bận. Cảm giác trống trải bấy lâu nay vẫn đeo đẳng y đã được lấp hết. Như thế có nghĩa là sao?

Y bỗng giật nảy mình. Một cơn đau tràn đến xua hết những thứ bình yên ở quanh y. Miêu Lâm ngồi thẳng dậy, tay ôm ngực đau nhói.

Thình thịch...

Thình thịch...

Lệ Kiều choàng bật dậy trong sự hoảng kinh. Một vầng hào quang lóe sáng bao quanh y. Giống y như lần trước. Y nằm trên mặt đất, nét mặt vô cùng đau đớn.

- Huynh sao thế? Lại nữa à?

Nàng sức nhớ ra ống được lộ, hấp tấp lục tay nải để lấy nó ra. Trong cơn bối rối, nàng đảo tung cả mọi thứ nhưng vẫn không thấy nó đâu cả.

- Đây rồi!

Cuối cùng Lệ Kiều cũng reo lên, rút ống trúc ra.

Nhưng nàng chưa kịp mừng thì bỗng thấy tay nhẹ bẫng. Một cái bóng hồng di chuyển như thiểm điện đến bên Miêu Lâm. Một thiếu nữ xuất hiện, tay cầm bao nước chứa được lộ.

Lệ Kiều chau mày, theo phản xạ lớn:

- Ai?

Thiếu nữ kia không đáp, cúi xuống chỗ Miêu Lâm, vuốt nhẹ lên má y, mắt đầy lo lắng. Miêu Lâm mập mờ tỉnh dậy, nhìn thấy thiếu nữ ấy. Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, y lại gọi tên nàng:

- A... Kiều... Là muội...phải không?

Nàng gật đầu, vẻ dịu dàng đầy hiền lành.

Y mỉm cười:

- Cuối cùng... huynh cũng đợi được muội...

Lệ Kiều khi ấy đã đến bên cạnh hay người, thập phần ngạc nhiên, thập phần nghi ngại. Nàng trông kĩ thiếu nữ kia. Cô ta cũng trạc tuổi nàng, khuôn mặt khả ái, nét mặt tựa tựa với nàng...

Nhưng khoan để ý đến thiếu nữ kì lạ ấy, tình trạng của Miêu Lâm khiến nàng lo lắng hơn nhiều. Thấy thiếu nữ còn chần chờ chưa cho y uống được lộ, nàng sốt ruột nhắc ngay:

- Còn không mau cho huynh ấy uống thuốc?

Thiếu nữ lắc đầu, chỉ nói:

- Không cần nữa.

Trong sự sững sốt của Lệ Kiều, nàng cúi xuống hôn y. Vầng sáng xanh kia lại lóe lên, bao bọc lấy cả hai người. Nó chỉ tắt hẳn khi đôi môi nàng rời khỏi y.

Sắc mặt của Miêu Lâm hồng hào trở lại. Y mở mắt, nhìn thẳng vào người thiếu nữ ấy.

- A Miêu, huynh tỉnh rồi.

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười, để lộ đôi hàng ngọc đều tăm tắp.

Y không rời mắt khỏi nàng:

- Là muội thật sao?

Thiếu nữ gật đầu, nhẹ nhàng đỡ y dậy, dịu dàng và âu yếm vô cùng

Nỗi khó chịu xuất hiện trong lòng Lệ Kiều, tựa như có cái gai cắm vào cổ họng nàng, muốn nuốt không được, muốn nhổ ra không xong. Cô gái này là A Kiều? A Kiều thực sự tồn tại ?

Miêu Lâm tự ngồi dậy, cười rạng rỡ, ôm chầm lấy A Kiều:

- Cuối cùng huynh tìm được muội, tìm được muội rồi!

A Kiều nheo mày, cười nói:

- Từ từ, huynh ôm muội chặt quá, nghẹt thở rồi!

Miêu Lâm vẫn không buông nàng ra:

- Nới lỏng tay muội lại biến mất thì sao? Ta đợi thời khắc này đã lâu lắm rồi.

Nàng bỗng mềm lòng lại, ôm lấy y:

- Muội... cũng đợi lâu lắm rồi...

Cuộc sum họp của phu phụ hai người bỗng bị gián đoạn bởi tiếng hắng giọng của Lệ Kiều. Nàng ta vỗ tay thật lớn rồi dài giọng:

- Hay hay hay hay, dường như hai người quên mất là có ta ở đây?

A Kiều đưa mắt về phía nàng, rồi ngồi thẳng dậy. Miêu Lâm nhìn hai thiếu nữ, chợt nhận ra tình cảnh khó khăn của mình, liền chủ động lên tiếng trước:

- A Kiều, đây là...

A Kiều cướp lời:

- Chung Lệ Kiều cô nương phải không?

Lệ Kiều ngạc nhiên:

- Sao cô biết tên ta?

A Kiều nhìn thẳng vào mắt Lệ Kiều, nói rành rọt:

- Ta họ Xa, tên gọi là Tiểu Kiều. Hân hạnh.

Giọng của Lệ Kiều đầy vẻ hờn dỗi:

- Không dám hân hạnh, A Kiều cô nương.

Nàng cố nhấn mạnh hai chữ A Kiều, cốt để cho Miêu Lâm chú ý. Quả thực y thấy khó xử, chưa biết nên nói gì để hóa giải tình thế căng thẳng này.

Tức thời Lệ Kiều sán tới gần y, ôm lấy tay y rồi nói với A Kiều:

- A Kiều cô nương, có việc phải báo với cô. Huynh ấy giờ là Tiểu tướng công của ta, ta sẽ không nhường cho cô.

A Kiều thấy nàng hùng hổ thì che miệng cười, nói với y:

- A Miêu, mười tám năm rồi huynh vẫn không thay đổi, vẫn đào hoa như thế.

10. Chương 10: Toan Tính Của Xà Yêu

Tiếng tí tách của lửa vang lên mỗi khi có một đốm sáng vụt lóe. Y thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì Lệ Kiều cũng ngủ, y có thể có một khoảng thời gian bình tâm suy nghĩ.

- Ngủ rồi sao..Cuối cùng cũng ngủ rồi...

A Kiều dựa vào người y, nhìn Lệ Kiều mỉm cười. Y nhìn nàng, rồi nói:

- Còn muội, chưa ngủ sao?

Nàng trêu y:

- Phải chờ mãi tình địch mới ngủ, làm sao muội lại bỏ lỡ cơ hội được.

Y bật cười, quay ra nhìn Lệ Kiều:

- Tiểu cô nương này...

Nàng cắt lời y:

- Muội hỏi thực huynh: có phải... huynh đã yêu cô nhóc đó rồi không?

Câu hỏi thẳng thắn của nàng làm y sững đi trong giây lát, nhưng rồi y lại nhìn Lệ Kiều như để tìm câu trả lời của mình. Cô gái thiêm thiếp ngủ, vẻ khả ái vô cùng. Y bỗng nói:

- Lệ Kiều rất dễ thương, rất...

- ...giống muội.

Y ngạc nhiên nhìn nàng, rồi đôi mày giãn ra, y gật đầu:

- Phải, giống muội lắm. Giống từ ngoại hình cho đến tính cách.

Nàng mở to cặp mắt đen láy ngược nhìn y, hấp háy mắt:

- Vậy huynh yêu cô ấy hơn, hay yêu muội hơn?

Y tỏ vẻ suy nghĩ, hai má hơi phồng ra, trông giống như một đứa trẻ. A Kiều bá lấy vai y, cười nói:

- Tiểu Miêu Tử, đừng tìm cách lảng tránh, trả lời muội đi.

Mắt y bỗng nhìn thẳng nàng, tay kéo giắt nàng vào lòng. A Kiều bất ngờ, mũi nàng chạm vào mũi của y. Mặt nàng ửng hồng:

- Thế này là sao hả?

Y cười lém lỉnh:

- Ta yêu Kiều nhất!

Nàng bật cười, nhưng rồi bắt gặp ánh mắt của y nhìn nàng. Ánh mắt ấy tràn đầy tình cảm, sự âu yếm. Cảm giác thân thương trào lên trong nàng. Kiếp này, kiếp trước, nàng đều yêu y như thế.

Y hôn nàng, A Kiều nhanh chóng đáp lại nụ hôn của y. Nàng bỗng thấy y là tất cả những gì nàng có. Không may mắn một cảm giác căm ghét. Chỉ có sự yêu thương và ấm áp. Thế là sao?

A Kiều lén ngồi dậy. Y vẫn đang say ngủ. Vẻ mặt bình yên của y dường như rất quen thuộc với nàng. Thiếu nữ chau mày, đưa tay sờ rầm khuôn mặt ấy. Y khẽ ừ hử trong họng rồi trở mình.

“Máu bắn phụt lên bức vách.

Nam nhân ngã vật xuống sàn, tắt thở tức thì.

Y lạnh lùng lau kiếm rồi tra vào vỏ.

Thiếu nữ sợ hãi núp sâu hơn vào trong.

Nghĩa phụ đã bị y giết, còn nàng thì sao?”

Mục quang của nàng đột ngột lóe sáng.

Một lưỡi trủy rút ra từ bao chân, màu xanh lục. Nàng kề dao vào cổ y, y vẫn không tỉnh dậy. Mắt của y vẫn nhắm nghiền, khuôn mặt gợi một sự nhẹ nhõm. Chẳng có vẻ gì là tính mạng của y đang thực sự bị đe dọa.

Mục quang của nàng bỗng tắt lịm.

Y tin nàng đến thế sao? Một kẻ thân đầy rẫy kẻ thù như y lại có thể ngủ say đến thế sao?

Nhưng ý chí đã không để cho nàng chùn tay, A Kiều cắn môi, toan cửa mạnh con dao vào cổ y...

Một khoảng trắng bất chợt lóe sáng trong đầu nàng:

“- Làm trò gì đó? – Nàng la lên, toan vùng vẫy khỏi tay của y.

- Ta là hái hoa tặc. – Y đáp, đã ôm trọn nàng trong tay.

Thiếu nữ nhận ra giọng y thì đôi mày giãn ngay ra, không vùng vẫy nữa, mặc cho y ôm chặt lấy nàng từ phía sau:

- Ra là hái hoa tặc này, đừng đùa nữa, không thấy muối đang nấu cơm sao.

- Thấy, ta xuống giúp muối mà.

- Huynh thì giúp cái gì? Giúp muối chết đói phải không?

- Ta tưởng nhìn thấy ta là muối đã no rồi chứ?

- Thấy ghét! Thích thì huynh nhin đói, muối vẫn phải ăn. Nào, buông muối ra.

Y vẫn lì lợm:

- Không buông.

Nàng đành xuống nước:

- Ngoan đi, lát nữa muốn gì muối cũng chiều.

Y mừng ra mặt:

- Muội nói đó nha.

- Cùng lắm là thất hứa.

Y bật cười, buông nạng ra không đùa nữa. Rồi y chạy tới khênh gánh củi vào nhóm thêm lửa cho bếp. Thấy đáng cảm cùi của y, nàng nhoẻn miệng cười, thứ hạnh phúc mà nàng đòi hỏi cũng chỉ thế này thôi. “

A Kiều lùi lại, con dao lia khỏi tay. Y vẫn nhắm mắt, chẳng tỏ vẻ gì muốn thức dậy. Nàng nhìn y, đầu óc trống rỗng.

Sắc mặt A Kiều bỗng đổi khác, một âm thanh rất khẽ vang lên. Nàng đứng dậy, đi vào bóng tối đang trùm ngoài kia.

Miêu Lãm mở mắt.

Mặt trắng hắt thứ ánh sáng xanh lè lên những ngọn cỏ, mùi sương lạnh đè xuống từng bước chân. A Kiều chạy theo tiếng rít nhẹ của không khí, không gây dù chỉ một tiếng động. Ánh trăng chiếu xuống thân hình của nàng, để lộ những lớp vẩy lỏng lánh trên hai bàn tay.

A Kiều chợt dừng bước. Một con bạch xà khổng lồ bò ra từ trong hang, vụt hóa thành một thiếu phụ trung niên. A Kiều cúi đầu thi lễ với thiếu phụ.

- Mẫu thân!

Thiếu phụ chấp tay ra sau, hỏi nàng:

- Con đã hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ?

A Kiều cúi đầu im lặng.

Thiếu phụ nhăn mặt:

- Chẳng lẽ hần khó đối phó đến thế sao? Hần không tin con à?

A Kiều ấp úng:

- Không phải...

- Vậy thì vì sao?

A Kiều vẫn cúi đầu. Sự im lặng bao trùm cảnh vật. Mãi lúc sau nàng mới dè dặt lên tiếng:

- ... có thật kiếp trước con lấy hần chỉ vì trả thù thôi không?

Thiếu phụ nổi giận đùng đùng:

- Chẳng lẽ con không tin ta? Hay con không tin chính bản thân mình? Kiếp trước của con thế nào, chính bản thân con đã nhìn thấy. Con đã thấy hần giết chết nghĩa phụ của con như thế nào.

A Kiều cúi thấp hơn nữa, nói:

- Nhưng ...mười tám năm rồi, hần vẫn chưa từ bỏ con. Hần không giống một kẻ giết người máu lạnh.

Thiếu phụ thở dài:

- Con bé khờ này... Hần đối tốt với con vì hần yêu con mà thôi. Lời của mẫu thân, không lẽ con không tin sao ? Ta nuôi con mười tám năm nay, con hiểu ta hơn hay hiểu hần hơn ? Nếu không tin con cứ tự hỏi tiền ỨC của mình đi...

“- Cô tên là gì?

Nàng đáp giật giọng, vẻ hơi miễn cưỡng:

- Gọi ta là A Kiều là được rồi.

Y cười, khác hần vẻ mặt lạnh lùng khi nãy:

- Ta thích vợ tên Kiều, lấy ta nhé?

Ngạc nhiên nàng ngược lên nhìn y, nụ cười làm sáng bừng cả khuôn mặt hiền lành ấy.”

A Kiều trở lại thực tại, ánh mắt kiêu quyết trở lại, nói với Xà nương:

- Kiếp trước hẳn có thù với con, kiếp này lại càng có. Con nhất định sẽ lấy máu của hắn.

A Kiều trở lại hình dạng của con người, lưng thưng trở về căn nhà ấy. Nàng nén tiếng thở dài, đôi chân ngày càng nặng nề hơn. Trăng sáng vàng vạc, soi rõ từng miếng đất trong đêm tối. Nàng đưa chân đá chúng, tiếng đá lăn lạo xạo khiến nàng cảm thấy sảng khoái hơn.

- Xà yêu cũng thích đi dạo trong đêm sao?

Tiếng nói của nam nhân làm nàng sững lại.

A Kiều ngược lên, Miêu Lâm đã đứng trước mặt nàng tự bao giờ, trên môi điểm một nụ cười ngạo nghễ. Có điều đôi mắt y lại buồn đến khó tả.

Y bất thành linh xuất thủ. Kiếm của y bay vút về phía nàng. A Kiều toan tránh né nhưng kiếm của Miêu Lâm nhanh đến khó lường. Nàng nhắm mắt lại, tưởng như cái chết sắp đến gần. Nhưng mũi kiếm soạt qua tóc nàng, bay vút về phía sau.

Một tiếng rít ré lên thê lương. A Kiều quay lại. Miêu Lâm lao đến chỗ nàng, nắm lấy tay nàng nói :

- A Kiều, muội không sao chứ ?

A Kiều khó khăn lắm mới thốt lên lời :

- Không sao... Vừa rồi là ?

Miêu Lâm cười, nhẹ kéo nàng vào lòng :

- Chỉ là Xà yêu thôi. Ta đã đuổi nó đi rồi. Không sao đâu.

Y quay sang, hô lớn :

- Triệu !

Phi kiếm lập tức trở về cạnh y. Không có vết máu. A Kiều thấy tim thót lại rồi thở mạnh ra. Vậy là Xà nương bình an. Miêu Lâm nhìn phi kiếm, nói :

- Hôm nay có muội ở đây, coi như ta tha cho ả một mạng. Đang đêm, muội bỏ ra đây làm gì ?

A Kiều ngẩng lên nhìn thẳng y, nói :

- Muội thấy có tiếng động lạ, muốn ra xem sao.

- Ra là vậy.

Miêu Lâm mỉm cười. A Kiều cảm thấy tim mình có chút xao động. Nụ cười của y hiền lành như một con mèo nhà, khiến gương mặt y như bừng sáng. Đôi mắt của y nhìn nàng âu yếm.

Sâu như biển, trong như ngọc, sáng như sao.

« Thịch ».

Tiếng tim A Kiều đập rất mạnh.

Miêu Lâm ôm nàng, cả hai đứng dưới vòm trời đầy sao như thế. Mỗi ngôi sao lấp lánh trên cao như chúc tụng cho hạnh phúc.

Chợt A Kiều chạm vào một vật gì đó y để nơi thắt lưng. Nàng tò mò rút ra, đoạn mỉm cười :

- Là cây tiêu này.

Miêu Lâm cũng cười :

- Muội còn nhận ra sao ?

A Kiều gật đầu đáp :

- Nhớ chứ. Lúc trước huynh thường hay thổi tiêu ru muỗi ngủ. Huynh nói cây tiêu này làm từ Ngọc Lệ Thanh Trúc, là thứ trúc quý báu nhất trên thế gian này. Năm đó có một người bạn đã vì huynh mà lén chặt một đoạn trúc trong vườn của cha mình để làm cây tiêu này cho huynh.

Miêu Lâm gật đầu, tay nắm chặt cây tiêu. Một cây tiêu xanh như ngọc, điểm xuyết những đốm trắng như lệ. Y như nhìn thấy cảnh tiểu bằng hữu của mình nắm chặt trong tay cây tiêu, nhìn quanh quất không có ai rồi mới lén dúi vào tay y, lúc đó cũng mới chỉ là một cậu bé. Người kia nói rất nhanh :

- Cho ngươi này, giữ cho kĩ nhé. Ta đã mất công làm lắm đấy.

Tên của cây tiêu là Đông Lệ...

Chuyện cũ ủa về khiến Miêu Lâm thoáng tự cười. Y nắm tay A Kiều đi, nói :

- Đêm nay ta sẽ thổi tiêu ru muỗi ngủ, như năm xưa.

A Kiều gật đầu. Gió phả nhẹ hương hoa trên tóc nàng dịu dịu. Nàng nắm chặt tay y, cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng. Nàng bước đi.

Bất thần nàng nhìn lại sau. Một đôi mắt hẹp dôi theo nàng từ trong bóng tối. A Kiều khẽ gật đầu.

11. Chương 11: Đoạn Tình

Tiếng tiêu du dương vang lên. Lọn tóc mai dài của Miêu Lâm bay bay trong tiếng gió vi vu. Tiếng tiêu như dệt mộng tình ái, như xa như gần, xa đến mức cơ hồ không chạm được, gần như thể đang vuốt ve má phẩn yêu kiều.

A Kiều nằm gối lên đùi y, mơ màng nhìn lên bầu trời đen cao vút lấp lánh vô vàn ánh sao.

Nói gì vào lúc này cũng thành vô vị.

Thở mạnh cũng không nên.

Giữa tiếng tiêu và hương hoa là nhịp thở đều đặn của thiếu nữ. Vô ưu, vô lo.

Tiếng tiêu đột thay đổi, như thở than, như trách cứ những ngày phân li. A Kiều khoé môi nở nụ cười buồn. Nàng rúc sâu hơn nữa vào lòng Miêu Lâm.

Y đột ngột dừng tiêu, cúi xuống hỏi A Kiều :

- A Kiều, muội sẽ không xa ta nữa chứ ?

A Kiều lắc đầu. Nàng nhồm dậy, ôm chầm lấy y, thở nhẹ vào tai y. Y từ từ khép mắt lại, ngả người rồi chìm vào giấc ngủ tiếp. A Kiều cứ ôm y trong lòng như thế.

Lưỡi trủy thủ vẫn dất ở bao chân.

A Kiều tỉnh dậy lúc nửa đêm. Đôi mắt thiếu nữ nhấp nháy một màu xanh lè. Bên cạnh nàng, Miêu Lâm vẫn ngủ say. Lệ Kiều nằm một góc, ngủ rất ngon lành. A Kiều hít một hơi chân khí, rút trủy thủ ở bao chân ra. Ánh lửa lấp loé trên ánh thép xanh bén ngọt. Miêu Lâm vẫn ngủ yên lành, hơi thở đều đặn. Nàng từ từ đưa dao kề vào cổ y...

Chợt y lên tiếng :

- A Kiều, ta rất thích món canh cá muối nấu.

Một mảng trắng hiện lên trước mắt A Kiều.

”Trong căn bếp nhỏ, A Kiều nhanh tay thái hành. Mùi thơm từ nồi canh cá hầm xuyên khung lớn toả ra ngàn ngạt. Nàng nhoẻn cười, bỏ nắm hành vào, chẳng cần quay ra sau cũng biết y đang hít hà không ngừng.

- Huynh còn làm gì mà chưa rửa tay ? Cơm muối đã nấu xong rồi.

Miêu Lâm cười cười, đặt xâu cá chép lớn xuống bàn. A Kiều cười nói :

- Muối đã nấu một nồi canh cá lớn thế này cho con mèo lười huynh ăn, sao còn câu thêm nhiều cá như thế ?

Miêu Lâm đáp lại :

- Ta là mèo, dĩ nhiên thích ăn cá. Cá do A Kiều làm lại càng thích ăn.

A Kiều cốc đầu y, nói :

- Huynh hoá ra không chỉ là con mèo lười mà còn là con mèo ham ăn nữa.”

A Kiều giật nảy mình, trở về thực tại. Nàng cuống quýt giấu lưỡi dao đi. Nhưng Miêu Lâm chỉ nói mớ, lẩm nhẩm thêm vài câu nữa rồi xoay lưng sang bên ngủ tiếp. Hai tay run lên, mồ hôi toát ra đầy lưng. A Kiều ừ hừ một hai tiếng rồi cất trủy thủ lại.

Đó là ngày thứ hai kể từ khi A Kiều trở về bên cạnh Miêu Lâm.

Một tiếng rít rất nhỏ. A Kiều mở mắt ra. Nàng khéo léo rời khỏi vòng tay Miêu Lâm. Y lại say ngủ. Đêm nào cũng vậy, đã sáu ngày kể từ ngày A Kiều gặp lại y, đêm nào y cũng ôm nàng say ngủ. Những lúc như vậy, trong lòng A Kiều có một cảm giác vô cùng ấm áp, vô cùng dễ chịu.

Sáu ngày qua đi cũng là sáu lần A Kiều toan tìm cách giết Miêu Lâm. Nhưng mỗi ngày qua đi, nàng lại càng không muốn ra tay. Giữ được thêm giây phút ấm áp nào cũng được...

Tiếng rít thứ hai buộc A Kiều phải rời chỗ. Nàng rón rén đứng dậy. Miêu Lâm và Lệ Kiều không hề hay biết. Vị tiểu cô nương Lệ Kiều vẫn đi cùng hai người bấy lâu. A Kiều không để ý đến cô ta, bởi lẽ nàng không cho rằng Lệ Kiều có thể cản đường mình. Nhưng vì lý do gì nàng không thể xuống tay với Miêu Lâm, chính A Kiều cũng chưa tìm ra câu trả lời.

A Kiều bước thật chậm. Xà nương tỏ vẻ sốt ruột. Vừa thấy A Kiều, bà ta đã lập tức xuất thủ.

Móng ngón tay trở của Xà nương hốt dài ra, nhọn hoắt như một lưỡi kiếm. A Kiều nghiêng người tránh, vừa hay cùng lúc trảo của Xà nương vụt đến. Ánh mắt A Kiều lấp lánh xanh. Nàng lộn nhào về sau, đuôi như một ngọn trường tiên quất thẳng vào chân Xà nương. Xà nương phì một tiếng, nhảy lên tránh. Trảo của bà ta tựa như vuốt chim bồ quặp từ trên cao xuống. A Kiều rùn người xuống, chiếc lưỡi chẻ đôi quấn chặt lấy tay Xà nương. Xà nương mãi dứt chiếc lưỡi, không để tâm đến đuôi của A Kiều.

« Phì » !

Đuôi của A Kiều cuốn chặt lấy chân của Xà nương. Chiếc lưỡi của nàng thả tay Xà nương ra. Rồi nàng thu lại đuôi, hiện lại hình người, chấp tay cúi xuống :

- Nghĩa mẫu tha tội.

Xà nương cười. Thực khó gọi đó là một nụ cười. Khoé môi bà ta kéo lên trên khuôn mặt tam giác. Bà ta nói :

- Võ công tiến bộ rất nhanh. A Kiều, không uống công ta yêu thương con bấy lâu. Nhưng...

Ánh mắt Xà nương chợt trở nên sắc lẹm. Móng tay của bà ta như điện chớp dí vào cổ A Kiều. Nàng không tránh né, cúi mặt xuống. Xà nương rít lên :

- Tại sao đã sáu ngày rồi mà ngươi chưa giết được Miêu Lâm ?

A Kiều đáp :

- Là lỗi của con, mong mẫu thân tha tội...

Xà nương thâu vuốt lại, lại gần A Kiều, vỗ nhẹ lên vai nàng :

- A Kiều ngoan, nói ầu thân biết chẳng lẽ tên này khó giết vậy sao ? Không phải hấn rất tin, rất yêu con sao ?

A Kiều vẫn cúi gầm mặt, nói :

- Y... thực sự rất tin yêu con. Nhưng...

Nàng chợt ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào Xà nương :

- Nói cho con biết, có phải thực sự kiếp trước con chỉ lấy y để muốn giết y không ? Gương mặt y rất hiền lành. Ánh mắt y rất trong sáng. Y thực sự là kẻ táng tận lương tâm sao ?

Xà nương lập tức đáp :

- Phải.

Bà ta lấy từ trong người ra một tấm bài vị, đưa lại trước mặt A Kiều :

- Con nhìn đi ! Đây là gì ?

A Kiều nhận lấy tấm bài vị. Tấm bài vị ghi rõ : « Nghĩa phụ Lăng Ngạo chi vị. Nghĩa nữ Lăng Tiểu Kiều. ».

”Nghĩa phụ nàng run lấy bầy, quỳ xuống dưới đất. Nước tiểu chảy đầy ra quần. Ông cầu van y đừng ra tay. Nhưng y không đáp. Kiếm của y còn nhanh hơn thiểm điện. Mùi hương thoang thoảng trong không gian. Nghĩa phụ nàng còn chưa kịp định hình thì lưỡi kiếm đã cắt ngang yết hầu, bén ngọt như cắt một miếng đậu phụ. Nghĩa phụ ngã vật xuống đất, lộ ra y. Y xuất hiện từ bóng tối. Ánh mắt y sáng như sao, rất sắc, rất lạnh lùng. Lưỡi kiếm bạc thả lỏng bên người. Máu của nghĩa phụ nàng rơi từng giọt từng giọt xuống sàn. Nàng rúc sâu hơn, nhưng y đã nhìn thấy nàng... »

A Kiều rung mình. Gương mặt nàng xanh nhợt. Nàng lẩm nhẩm :

- Là bài vị của nghĩa phụ.

Xà nương gật đầu :

- Đúng, là nghĩa phụ của con. Y đã giết nghĩa phụ kiếp trước của con, lại giết luôn Xà quân - tức nghĩa phụ kiếp này của con. Y vốn dĩ là một sát thủ máu lạnh vô tình. Y bức cướp đi Xà Linh châu là thánh vật bản môn. Loại người đó không đáng sống. Vốn dĩ lúc trước con định lấy y là để báo thù, chỉ tiếc thực hiện chưa xong thì đã uống mạng. Tuy nhiên võ công của y rất cao cường, nghĩa mẫu cũng không thể là đối thủ. Rất may là kẻ này rất chung tình với con, lợi dụng tình cảm của y để báo thù là cách dễ dàng nhất.

Nàng thở dài. Giết y là mục đích nung nấu nàng bấy lâu nay. Xà nương nhìn mặt nàng, đột nhiên nói tiếp :

- Con có nhớ oan hồn của con đã đến tìm ta cầu van thế nào không ? Có cần ta kể lại cho con không ? Giờ con còn dám hỏi ta có nên giết Miêu Lãm không à ? Con quên con đã muốn làm gì sao ?

A Kiều kêu lên :

- Con không quên ! Con không quên ! Chỉ là...

Nàng cúi gầm mặt xuống. Trong đầu nàng lấp loáng những mảng kí ức cũ mới lẫn lộn. Tiếng tiêu y thổi nàng nghe văng vẳng bên tai. Tiếng hét của nghĩa phụ khi đứng trước mặt y. Những đoạn kí ức ngọt ngào, những giọt máu của nghĩa phụ bắn lên bức vách. Nàng vô cùng hoang mang. Đường như nàng cảm nhận được kí ức của nàng với y mang phần ngọt ngào nhiều hơn là đau khổ. Nàng không biết có thực nàng rất muốn giết y hay không.

Xà nương nhận ra những biểu tình biến chuyển trên khuôn mặt A Kiều. Đôi mắt dọc xanh lét của bà ta thu hẹp lại, miệng nói :

- Nếu con muốn kết nợ kiếp này thì mau ra tay đi.

- Bỏ A Kiều ra.

Xà nương cảm giác được một cổ sắt khí kinh người ập đến. Bà ta buông A Kiều ra, lảng về phía sau. Miêu Lâm lạnh lùng bước ra từ bóng tối. Đôi mắt y sắc lém, lãnh khốc đến rùng mình. Y thu lại phi kiếm, từ từ tiến lại gần. Y lại gần một bước, Xà nương lùi lại một bước. Lãnh khí bức nhân của y khiến bà ta thấy sống lưng lạnh toát.

A Kiều nhìn Miêu Lâm tiến đến. Tim nàng đập mạnh. Nàng cũng lùi lại. Cổ lãnh khí của y nàng một lần nữa được nếm trải. Miêu Lâm đưa tay lên. Phi kiếm xoay nhẹ trong lòng bàn tay. Xà nương hoảng hốt lùi lại. Miêu Lâm bắt chú quyết, niệm lớn :

- Xuất !

Tức thì phi kiếm lao vùn vụt về phía Xà nương. Bà ta vội vã lùi lại. Kiếm ảnh trùng điệp vây lấy Xà nương. Không khí như ngưng lại, lạnh toát như băng.

« Keng ! »

Tiếng kiếm chạm kiếm khiến Miêu Lâm dừng tay. Y lập tức thu phi kiếm lại. A Kiều đứng chắn ngang trước mặt Xà nương. Lưỡi trủy thủ trên tay nàng. Sắc thép xanh bén ngọt. Nàng run run nói :

- Ta không cho người giết nghĩa mẫu.

Miêu Lâm thở dài :

- Muội muốn làm vậy thật sao ?

A Kiều lùi lại, tiếng nàng lấp bắp:

- Huynh... ta phải giết huynh...

Miêu Lâm tiến lại gần nàng, ánh mắt của y xoáy vào nàng. Xà nương nhân cơ hội đó vội bỏ đi. Cả A Kiều và Miêu Lâm không còn quan tâm đến bà ta nữa. Y tiến lại gần, nàng lùi lại. A Kiều cứ lùi lại, mãi cho đến khi lưng nàng áp sát vào một đại thụ, không thể lùi thêm được nữa. Y vẫn không dừng bước, cứ tiến lại không thôi. Tay của y chống vào thân của đại thụ, cúi người xuống nhìn thẳng vào mặt nàng. Ánh mắt ấy như đã xuyên thấu tâm can nàng.

A Kiều tỏ ra cứng cổ:

- Huynh đã biết những gì?

Y nhếch mép:

- Đêm hôm muội gặp Xà nương, ta đã biết muội là ai. Xà yêu, muốn kiếm ta để báo thù cho Xà quân sao? Nhưng lại không nỡ xuống tay? Xem ra muội vẫn còn quan hoài đến ta, suốt sáu ngày qua, lần nào thanh trủy thủ đặt vào cổ ta cũng hoàn toàn vô lực.

A Kiều hỏi:

- Những lúc đó ngươi đã biết, tại sao không chống trả?

Miêu Lâm cười nhạt, đáp:

- Cho dù có chuyển kiếp, A Kiều vẫn là A Kiều thôi. Mà đã là A Kiều thì không thể giết ta được.

A Kiều bỗng nói:

- Kiếp trước, ngươi đã giết nghĩa phụ của ta, phải không?

Y thần nhiên thừa nhận:

- Phải.

Nàng lại hỏi:

- Ngươi biết ta là nghĩa nữ của người chứ?

Miêu Lâm gật đầu:

- Biết.
- Vậy tại sao còn lấy ta?
- Vì ta yêu muối.
- Yêu ta? Người không sợ ta giết chết người sao?

Thoáng im lặng, Miêu Lâm đáp:

- Ta không biết Xà Nương đã tiêm nhiễm vào đầu muối những gì và cũng không có hứng thú muốn biết. Ta chỉ muốn uội biết... A Kiêu của kiếp trước rất hạnh phúc. Cô ấy không có thù hận trong đầu, chỉ có gia đình của chúng ta thôi.

- Hạnh phúc sao?
- Muội cũng cảm nhận được phải không?

Ánh mắt của A Kiêu thoáng xao động, nhưng lí trí đã cản nó lại. Lưỡi trủy thủ trong tay nàng kề sát cổ y, lưỡi thép bén ngọt chỉ chờ là cắt đứt yết hầu y:

- Ta phải lấy máu của người để báo thù.

Y liếc nhìn trủy thủ, điềm nhiên cười mà nói:

- Muội nên suy nghĩ kĩ, muội sẽ đau khổ đó.

A Kiêu cố tỏ ra cứng cỏi, đáp :

- Ta sẽ không đau khổ.

Y vẫn giữ nụ cười trên môi, nói :

- Lòng của muội đang dao động, trái tim của muội đang run rẩy, sức lực đã giảm mất bảy phần. Như vậy mà đòi giết ta sao?

A Kiêu thét lên :

- Câm miệng.

Miêu Lâm điềm nhiên đáp :

- Được rồi, nếu có bản lĩnh thì giết ta đi.

A Kiêu nhú mào, cắn chặt môi, gồng mình để không bị y làm lung lạc. Đôi mắt của nàng lóe sáng, một chùm ánh sáng bao lấy thân mình. Vẩy rần mọc lên từ mu bàn tay, đôi mắt đen lầy bóng xanh ngắt.

Y thần nhiên không một chút phản ứng, vẫn ung dung nhìn nàng khi con dao hãy còn kề nơi cổ. Y cũng không hiểu tại sao y thấy yên tâm lạ thường.

- Dừng tay lại!

Tiếng la thất thanh phát ra từ bên trái y khiến cả y và A Kiêu đều giật mình.

Nhanh như cắt, Lệ Kiêu đã chạy tới bên y, nàng hùng hổ chộp lấy tay của A Kiêu:

- Tránh ra!

“Roẹt”

Ánh sáng đột ngột lóa lên khi bàn tay hai người chạm nhau...

Lệ Kiêu thấy ngực như bị một hòn đá đè nặng vào. Nàng thấy khó thở.

Có một luồng kinh lực vô hình đang muốn hất nàng ra xa. Thế giới bỗng quay cuồng trước mắt nàng.

“Nàng cười”

“Y ôm lấy nàng từ phía sau”

“Khuôn mặt của y rạng rỡ”

“Nàng ôm lấy áo của y”

...

“- Huynh sẽ chờ muội.”

...

“Y ôm lấy nàng”

...

“- Huynh sẽ chờ muội.”

...

“Nàng ôm lấy áo của y”

...

“- Huynh sẽ chờ muội.”

“.... chờ muội.”

“..... chờ muội.”

“...chờ...”

Vô hình cường khí đẩy Lê Kiều bật ra xa, ngã xuống đất, mồ hôi lạnh túa đầy ra trán. Khuôn mặt nàng trắng bệch, đôi mắt nàng mở to. Những hình ảnh đó là gì?

A Kiều cũng bị luồng khí đó hất ra xa, thoáng cũng thất thần, môi mím lại, mặt nhợt nhạt.

Lê Kiều thở gấp, mắt không rời khỏi A Kiều. Bốn con mắt nhìn nhau, trong lòng dấy lên vô số câu hỏi kì lạ mà chắc chắn cả hai không tìm được lời đáp.

Người duy nhất không bị cỗ cường khí vô hình kia tác động là Miêu Lãm. Y dường như cũng không minh bạch chuyện gì đang xảy ra. Lê Kiều vừa ngã xuống đất đã lập tức lồm cồm bò dậy, chạy đến chỗ Miêu Lãm, đứng chắn ngang giữa Miêu Lãm và A Kiều, nói lớn:

- Con rắn kia, bốn cô nương nói à biết nhé, người dám động đến một cọng tóc của Tiểu tướng công, ta sẽ đâm nát đuôi người, cho người vào nồi nấu cháo.

A Kiều phủi lại quần áo, nhếch mép khinh thị:

- Chỉ sợ cô không có bản lĩnh đó thôi.

Tiểu Kiều thủ thế, mặt rất tức giận:

- Hôm nay ta sẽ cho người biết sự lợi hại của ta!

Nhưng nàng chưa kịp xuất chiêu thì Miêu Lãm đã đặt tay lên vai nàng, hạ giọng trầm trầm:

- Muội tránh qua một bên.

Tiểu Kiều quay đầu nhìn y, phản đối:

- Huynh nói gì chứ? Không được!

Y lắc đầu, cương quyết nói:

- Muội tránh ra, chuyện này không liên quan đến muội.

Tiểu Kiều nhăn mặt, nói to:

- Ắ muốn giết huynh đó!

Y hừ mũi, cười nhạt:

- Vậy hãy để A Kiều ra tay đi.

Lệ Kiều nhăn mặt

- Huynh điên rồi. Không được, nhất định ta phải...

Tiểu Kiều bất động. Miêu Lâm điểm huyết nàng. Nàng trợn mắt nhìn y:

- Huynh...

- Ở yên đây, xong việc sẽ giải huyết uội.

Mặc cho Tiểu Kiều tỏ ý không bằng lòng, y nhặt trủy thủ lên, bước lại gần phía A Kiều.

- Nếu muội thực tâm muốn giết ta, ra tay đi.

A Kiều dùng tiểu cầm nã, đoạt lấy trủy thủ. Y cũng không có ý giữ. Lưỡi trủy thủ lại về tay nàng, chìa thẳng vào y, cách tim chưa đến một gang tay. Y thản nhiên bước tới gần hơn nữa. A Kiều run lên. Trủy thủ cách tim y chỉ một đốt ngón tay. Y mỉm cười, nói :

- Nếu không thể thì đừng làm.

Mũi trủy thủ đột ngột đâm vào ngực y. Máu rỉ ra, dần thấm đẫm áo. Tay của A Kiều run run nắm lấy chuôi dao, cố gắng mình để tránh cảm giác cay xè ở mắt.

Lệ Kiều vận hết sức, muốn chạy lại chỗ y nhưng không thể. Nàng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, tiếng nói tắc lại trong cổ họng.

Y lặng thinh, nhìn xuống vết thương, rồi bỗng dưng cười khan.

- Tại sao không đâm nhích vào thêm một chút nữa? Tại sao không đâm vào tim của ta? Muội sợ ta chết à?

A Kiều bỗng chùn tay. Y nói đúng. Nàng sợ y chết.

Y dựa lưng vào gốc cây, tay đặt lên vết thương. Máu rỉ ra từ vết thương nơi ngực y không ngừng. Thậm chí máu đã loang đỏ hết chiếc áo trắng khoác ngoài, nhuộm nó một màu đỏ sẫm. Sắc diện y nhợt nhạt, nhưng khoé mép vẫn treo một nụ cười gượng gạo.

A Kiều buông tay khỏi chuôi dao. Trái tim của nàng run lẩy bẩy. Miệng nàng đắng ngắt, sức lực của nàng tan biến. Lưỡi trủy thủ trong tay nàng rơi xuống. Thực sự rơi xuống. Một tiếng "keng" dội vào óc nàng. Nước mắt ngặn lại tại bờ mi mà không thể chảy ra.

Hai người đứng đối diện nhau trong tình thế như vậy.

Hai tay nàng run lên, nhưng chân thì bước không nổi. Nàng đứng đó, nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mắt, nhưng mắt lại chẳng thấy gì.

Y thổ huyết, nôn ra một búng máu lớn. Từ trong búng máu, một thứ ánh sáng xanh lập lều lều lên. Xà linh châu rời khỏi mặt đất, bay lên phía trước ngực y.

Y dung tay quệt vạt máu đang chảy ra từ miệng, nói với nàng:

- Thứ muội cần ở kia. Muội có thể mang nó đi.

Máu đỏ tiếp tục chảy ra từ miệng y, máu thấm đỏ con dao đang đâm trước ngực y. Y nhìn nàng như chờ đợi, ánh mắt ấy như xuyên thấu trái tim nàng.

"Nàng thích nhất là đôi mắt này, sâu như biển, trong như ngọc, sáng như sao"

Biển đỏ máu, ngọc đục ngầu, ánh sáng của ngôi sao như những con dao sắc cạnh.

Lệ tràn ra từ đôi mắt nàng. Vị mặn của nước mắt chảy xuống cổ họng khiến nó tắc nghẹn lại. Nàng khóc. Một phản ứng rất tự nhiên của con người mà kiếp này nàng chưa từng có.

A Kiều run run với lấy viên ngọc, thứ ánh sáng xanh khiến nó càng lạnh lẽo.

Nàng không dám nhìn vào mặt y. Nàng sợ cái nhìn ấy.

Y chống kiếm xuống đất, thỏ ra một búng máu nữa. Từ lâu linh châu đã là một phần cơ thể y, giờ mất nó đương nhiên cơ thể y khó chấp nhận.

Lệ Kiều muốn hét lên lao đến chỗ y nhưng nàng không thể.

Y chợt quát lớn:

- Đi đi.

A Kiều rung mình, “hả” một tiếng, nhìn chăm chăm vào y. Y quát lớn lên:

- Đi mau đi! Đi ngay lập tức.

Tiếng quát ấy khiến vết thương y toác miệng ra. Máu chảy ướt đầm những kẽ tay. A Kiều run rẩy tiến tới thêm một bước. Tay nàng chạm vào tay y. Vị da thịt y lạnh ngắt, nhưng máu nóng làm ướt đầm bàn tay nàng.

Y nhìn nàng. Nàng nhìn y. Bốn mắt giao nhau, tạo những luồng tình cảm khó phân định.

Những vết máu trên tay A Kiều cũng khô đi. Tay nàng vẫn đặt lên tay y như vậy. Nàng đứng sát y đến mức cảm nhận được cả hơi thở của y.

Bất thần y thở mạnh. Nàng giật mình. Tiếng thở đó mang mùi chết chóc. A Kiều không ước định được tình cảm trong lòng. Nàng lùi lại. Viên ngọc lạnh ngắt trong tay nàng. Nàng nhắm mắt lại, cố xua đi những ý nghĩ nàng cho là không đúng. Nàng vẫn không dám nhìn y. Nàng vẫn sợ. Lòng nàng vẫn đau nhói.

A Kiều nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu rồi bỏ đi. Nàng chạy, chạy thật nhanh khỏi nơi đó. Nàng không dám ngoái đầu lại.. Không dám...

Y nhìn theo nhưng không đuổi theo. Ánh mắt của y buồn đi. Y cười nhạt, loạng choạng lùi về phía sau. Y sụp xuống, lưng tựa vào thân của đại thụ.

- Giải huyết uội, phải cầm máu vết thương cho huynh. Giải huyết uội mau lên.

Lệ Kiều la lớn, cố gắng nhích từng cơ một trên cơ thể. Y không đáp, chỉ nhếch mép cười, sắc diện đã xấu đi tám phần. Lệ Kiều càng không ngừng kêu lên:

- Mất máu huynh sẽ chết đó, mau cầm máu lại đi. Lão Miêu, huynh mau cầm máu đi!

Y thì thào, nửa như trả lời Lệ Kiều, nửa như trả lời chính mình:

- Cầm làm gì? Cầm rồi thì sao?

Lệ Kiều càng cuống quýt hơn, kêu lên:

- Huynh muốn chết à?

Y giữ nụ cười trên môi, từ từ tuột xuống. Ánh mắt y ngược lên nhìn trời xanh, thì thào:

- Thực ra chết cũng không phải điều không tốt. Chết đi ta sẽ không còn phải lo lắng... Chết đi ta sẽ giúp nàng giải toả được khúc mắc trong lòng...

Lệ Kiều cố gắng vận chuyển khí lực trong cơ thể nhằm tự giải huyết, miệng vẫn la lớn:

- Im ngay. Chưa lấy muội huynh không được chết, mau giải huyết uội! Mau lên!

Y thở dài, cố đứng lên nhưng không được. Y cười:

- Không phải huynh không muốn giải huyết uội mà là huynh không thể. Một canh giờ nữa huyết đạo sẽ tự giải, muội đừng lo.

Lệ Kiều mở to mắt, nước mắt ngẹn đầy bờ mi, chảy xuống ướt cả gò má, nói:

- Một canh giờ? Đủ để huynh chết mấy lần rồi!

Y đáp lại, giọng mỗi lúc một nhỏ hơn:

- Vậy đi... Nếu A Kiều quay lại tìm ta, nhắn với cô ấy rằng đợi ta đầu thai, hai mươi năm nữa sẽ gặp lại cô ấy. Cô ấy là xà yêu mà, đợi mấy trăm năm...

Lệ Kiều gất lên:

- Đừng nói nữa!

- Còn muội...muội... - Y bắt đầu thở gấp – tìm lấy một nam tử, chí ít thì ...tốt bằng ta, - Y cười, nhưng câu nói đùa của y vào giờ phút này chỉ khiến nước mắt nàng chảy thêm thôi -... ta cũng muốn muội được hạnh phúc...

Mắt của y chực khép lại, tiếng nói của y nhỏ dần. Lệ Kiều la lớn lên, giọng gần như lạc hẳn đi:

- Đừng... Huynh không được nhắm mắt bây giờ, muội xin huynh đấy! Miêu Lãm, mở mắt ra! Huynh không được nhắm mắt.

Y cười, nhưng đôi mắt của y đã nặng trĩu. Trong thoáng chốc y thấy cả người nhẹ bẫng, linh khí cạn kiệt. Ánh sáng chiếu vào mắt của y tối dần. Cuộc đời của y, vui mừng, chờ đợi, rồi kết thúc... kết thúc tại đây sao? Chết cũng được, chết sẽ kết thúc tất cả. Không còn lo lắng, không còn sầu muộn.

Nụ cười của nàng. Nước mắt của nàng. Chờ nàng...

Y đã chờ được nàng...

Một khoảng trắng xóa hiện lên trong đầu y.

Tất cả tan biến hết...

Y mở mắt, cảm giác cả người nhẹ như gió thu. Vô trọng vô lực. Bàn tay của y trong suốt, một thứ ánh sáng xanh dịu bao lấy người y. Y đưa mắt nhìn mình, mắt của y nhắm nghiền, cả bộ y phục thấm đầy máu. Y hiểu ra sự việc. Y chết rồi.

Lệ Kiều cố sức vận công. Nàng cố nhích từng chút, từng chút một.

“Phụt!”

Huyệt vị đầu tiên bị phá vỡ. Máu phun ra từ miệng nàng. Lệ Kiều đã có thể nhúc nhích được tay. Nàng tiếp tục vận công. Huyệt vị thứ hai bị phá vỡ. Nỗi đau lớn hơn đến mức Lệ Kiều phải thét lên đau đớn. Máu dính ướt cả trang phục nàng. Lệ Kiều ngã trên mặt đất. Còn một huyệt vị chưa được giải khai. Nàng chống tay xuống đất, lết lại gần phía y. Miệng nàng không ngừng gọi tên y.

Y chau mày. Nha đầu ngóc, sao lại tự đoạn kinh mạch?

Nàng lao tới chỗ y, lay y thật mạnh. Nhưng y đã chết rồi, hơi thở đã đoạn hẳn. Nàng cố lay y thêm nữa, chỉ có sự lạnh buốt đáp lại.

- Đừng chết. Muội xin huynh đừng chết. Lão Miêu chết tiệt, lão Miêu khốn khiếp, huynh còn chưa lấy muội cơ mà. Muội không cho huynh chết, không cho, không cho, không cho!

Lệ Kiều gào khóc, nước mắt rơi xuống ngực y. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên thịt da y lạnh ngắt. Đôi tay nàng hoảng loạn, lần tìm bàn tay của y. Nàng nấc lên, cố làm nóng đôi bàn tay đã lạnh ngắt ấy.

Máu... phải rồi... huynh mất máu...

Lệ Kiều lảo bầm. Nàng nhìn xuống đất. Lưỡi trủy thủ đã đâm y nằm chổng chơ trên nền đất. Lệ Kiều vớ lấy lưỡi dao. Y hốt hoảng, lao tới chỗ nàng, quờ lấy tay nàng toan ngăn lại. Nhưng bàn tay của y không thể chạm vào đôi tay của nàng nữa mà xuyên qua nó. Y đau lòng nhận ra mình là một hồn ma. Một hồn ma thì không thể làm được gì.

Lệ Kiều dứt khoát rạch một đường dài ngang động mạch tay. Máu bắn ra từ vết thương. Nén đau, nàng kê tay vào miệng y. Máu từ cổ tay nàng chảy vào vòm miệng y từng giọt một. Sắc diện nàng mỗi lúc một nhợt nhạt hơn.

Trên không trung, Miêu Lãm điên cuồng tìm cách ngăn nàng lại. Mất đi phần xác thịt, y cũng không còn chút linh lực nào. Y gào lên ngăn Lệ Kiều lại. Nhưng nàng không hay biết. Máu của nàng chảy vào miệng

y, nước mắt nàng rơi trên thân xác y. Dù chỉ còn một tia hi vọng, nàng cũng không muốn bỏ cuộc, cũng không thể bỏ cuộc.

Y nhìn nàng, đôi mắt đen như đang lay động theo lòng y. Sóng mũi y dường như có cảm giác cay cay. Chỉ có thể nhìn nàng từ trên cao thể này thực sự vô cùng đau khổ.

Bất ngờ y thấy đôi chân nặng dần, nặng dần và lạnh buốt.

Y có cảm giác lại.

Y đột ngột dịch chuyển. Nửa thân y nhập vào cái xác chết ấy.

Một hơi thở nhẹ thoát ra từ mũi y.

...

12. Chương 12: Mộng Tân Phòng

Y lại mở mắt, lại thấy đôi tay mình trong suốt. Có điều phần thân dưới của y như bị đóng vào giường. Y ngồi dậy, bay lên. Y nhìn xuống, thấy mình nằm trên giường, nửa phần hồn đã thoát khỏi xác. Linh hồn y đưa mắt nhìn xung quanh. Y đang ở tại một căn nhà nhỏ, có lẽ đã bỏ hoang từ lâu. Đồ đạc trong căn phòng này không nhiều. Có một cái bàn và vài chiếc ghế đã cũ mục nhưng được xếp đặt lại ngay ngắn. Màng nhện đã được dọn sạch sẽ.

Một tiếng cạch cửa nhẹ. Lệ Kiều bưng một chậu nước bước vào, đi tới chiếc giường nơi y đang nằm. Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, đắp một chút nước vào khăn. Nàng tỉ mỉ lau khuôn mặt y, từ chút một như e dè làm y đau. Nàng kéo chăn chech xuống, nhìn vào vết thương nơi ngực y, thoáng thở dài. Tiếng nàng thì thầm nhưng y có thể nghe thấy rất rõ :

- Lão Miêu ngốc, chẳng biết gì là tốt xấu cả. Chỉ khổ uội phải chăm huynh.

Nàng nhẹ nhàng thoa kim thương dược lên vết thương, nói một mình tiếp :

- Đau lắm phải không ? Nếu đau thì mau kêu lên đi...

Y ở trên trần. Y không hề thấy đau. Nhưng y cảm thấy cổ họng mình nghẹn đắng. Một linh hồn thì không biết đau, cũng không thể cảm thấy nghẹn đắng nơi cổ họng. Chỉ là cảm xúc mà thôi.

Linh hồn y nằm xuống. Hơi thở đều đặn thoát ra từ mũi y. Lệ Kiều cười, gõ nhẹ vào đầu y :

- Mai huynh nhớ tỉnh nhé.

Hai năm trôi đi...

Trắng sáng vằng vặc trên nền trời trong vắt. Gió dịu dàng len vào từng kẽ lá mát lịm.

Lệ Kiều bước vào nhà. Thời gian trôi qua như nước chảy, thấm thoát đã hai năm rồi. Nàng đặt giỏ trái cây lên bàn rồi lại gần y. Y nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền như say ngủ. Nàng mỉm cười. Y vẫn vậy. Lúc ngủ trông hiền lành như một đứa trẻ.

Nàng ngồi lên giường, nắm lấy tay y rồi nằm xuống bên cạnh y. Tay của y không đủ ấm, mạch đập lúc có lúc không. Nhưng với nàng, như vậy cũng đủ để nàng hi vọng.

- Huynh biết không, hôm nay lên rừng muối gạo một con mèo con đi lạc. Trông nó dễ thương lắm, muối đã dựng cho nó một căn nhà nhỏ ở ngoài kia. Chừng nào huynh tỉnh dậy phải chăm sóc nó giùm muối.

Im lặng...

- Sao huynh không trả lời ? Không đáp tức là đồng ý rồi nha.

Im lặng...

- Lão Miêu đáng ghét, huynh chỉ giỏi ngủ thôi. Hai năm nay muối cực khổ lắm huynh biết không. Lẽ ra người ta có thể bay nhảy khắp nơi, không ngờ phải cùng huynh ẩn cư ở nơi buồn tẻ này.

Im lặng...

- Thôi, không nói với huynh nữa. Ngủ thôi. Sáng mai nhớ đánh thức muối.

Nàng nhắm mắt ngủ, tay ôm lấy y. Đôi môi nàng mím cười. Chờ cho tới sáng mai, chắc y sẽ tỉnh dậy. Chắc là vậy.

Ánh sáng rọi vào mắt của Lê Kiều. Nàng chớp nhẹ đôi mi rồi tỉnh dậy. Nàng chưa muốn ngồi dậy, hai tay vẫn ôm lấy y. Người của y ấm hơn thường ngày, mạch đập đã đều đặn.

- Sáng rồi. Muối vẫn tỉnh trước huynh.

Đôi mắt nàng sụp xuống buồn buồn, đôi môi hơi tru lên hờn dỗi. Hai năm rồi, sáng nào cũng như vậy. Nàng tỉnh lại, còn y vẫn say ngủ. Nàng chưa vội ngược mắt lên nhìn khuôn mặt của y. Ngày nào cũng thế, nàng chỉ nhìn thấy y nhắm mắt.

Bỗng.

Cánh tay của y cử động, kéo nàng sát hơn vào lòng y.

Nàng giật thót mình.

- Không phải muối tỉnh dậy trước. Là huynh khôngỡ đánh thức muối thôi.

Lê Kiều chớp mắt. Đưa tay lên dụi mắt. Tim của nàng đập thình thịch. Nàng hít một hơi thật sâu rồi mới ngược mắt lên.

Y đang nhìn nàng, trên môi treo nụ cười đáng ghét ấy.

Sống mũi của nàng bỗng cay cay.

Y lại nói, giọng hiền lành :

- Con mèo đầu rồi. Huynh sẽ chăm sóc nó giùm muối.

Nàng nhìn y một hồi lâu. Cảm giác không khí xung quanh không thể thở được. Nàng cắn môi, mắt ngấn nước.

- Sao nhìn ta đăm đăm thế ? Trông ta có già hơn chút nào không ?

Một khoảng lặng...

Nước mắt trào ra từ mắt nàng. Vừa giận y, vừa thương y.

Lê Kiều ôm lấy y. Cảm giác hỗn loạn trong lòng nàng chính nàng cũng không biết nên gọi là gì. Giờ nàng chỉ biết nàng sẽ giữ y thật chặt, thật chặt.

Y không nói thêm gì cả, chỉ ghì lấy thân hình nhỏ bé của nàng. Y thở ra nhẹ nhõm rồi mím cười. Y biết mình cần phải làm gì. Trái tim y nói như thế, lí trí của y cũng nói như thế.

Y ngược mặt lên trời, hít một hơi thật sâu. Đã lâu lắm rồi y không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không được cảm nhận hương vị thoải mái này. Hai năm ròng rã, y đứng bên bờ vực của sự sống và cái chết. Linh hồn của y lúc thoát lúc nhập, nhưng vẫn không ra khỏi căn nhà ấy. Suốt hai năm nay, người duy nhất y nhìn thấy chỉ có nàng. Một cô bé ngốc, suốt hai năm ở bên cạnh một người không biết lúc nào sẽ chết. Chỉ cặm cuì chăm lo cho y. Từng cử chỉ, từng lời nói của nàng trong suốt hai năm y đều nghe thấy, đều nhìn thấy.

- Sao hử, tỉnh lại có phải vui hơn cứ nằm đó ngủ không ?

Lệ Kiều đưa cho y một trái táo, khuôn mặt cười rạng rỡ. Y nhận lấy trái táo từ tay nàng, đúng lúc đưa mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, bất giác không nhìn được cười một cái.

- Huynh cười gì đó ?

Lệ Kiều gặng hỏi ngay khi nhìn thấy thái độ của y.

Y cắn trái táo, làm lơ không đáp.

Thấy vậy Lệ Kiều càng muốn hỏi, giật giật tay áo của y.

Y biết không trốn tránh được, nên cười cười đáp :

- Muội đẹp lắm.

Lệ Kiều dù sao cũng là con gái, nghe vậy thì đỏ mặt :

- Huynh ngủ lâu quá nên đổi tính à ?

Y nhìn nàng, bỗng hạ giọng :

- Không phải ta đổi tính, là muội đã thay đổi.

Nàng nghiêng đầu :

- Muội thay đổi sao? Thay đổi thế nào?

Y đáp bằng quơ :

- Lớn rồi, lấy chồng được rồi.

Nàng lại đỏ mặt, cúi xuống rờ rẫm mai tóc :

- Nói thế ... là sao chứ ?

Y cúi xuống, nhìn nàng. Lệ Kiều ngó lơ đi chỗ khác, ánh mắt của y làm nàng thấy cả khuôn mặt nóng bừng. Hai tay nàng cứ rối cả lên, liên tục vuốt mai tóc. Hai má của nàng hồng hồng trông thật phần khả ái.

Y nói, môi hơi mỉm cười :

- Ý của ta là... nếu bây giờ muội muốn lấy ta... ta sẽ đồng ý.

Lệ Kiều quay ngoắt lại, rồi nàng lại quay đi, nhún nhá :

- Vậy là... huynh muốn thành hôn với người ta đó à ?

Y gật gật đầu :

- Vậy theo muội, phải làm sao ?

Nàng vẫn ngó lơ đi chỗ khác :

- Thì...nói gì đó ngọt ngào một chút... Phải có tam thư lục lễ, lời của mai mối, lệnh của cha mẹ...

Lệ Kiều chờ đợi.

Y thở ra một hơi dài, rồi nắm lấy vai nàng. Đôi mắt đen láy của y nhìn thẳng vào mắt nàng khiến tim nàng đập thành thịch.

Y nói:

- Đáng lẽ linh hồn của ta đã bay rất xa rồi nhưng muội đã giữ nó lại. Nha đầu ngốc, lão già sắp chết rồi, muội còn tiếc làm gì.

Lệ Kiều lắc đầu :

- Muội không ngốc, muội biết huynh sẽ tỉnh lại.

Miêu Lâm bật cười. Mắt y nhìn nàng, tràn đầy chân tình :

- Phải, huynh đã tỉnh rồi. Người đầu tiên huynh nhìn thấy khi tỉnh lại chính là muội. Huynh không biết từ lúc nào huynh rất thích ở bên cạnh muội, thích nhìn thấy muội cười, thích chòng ghẹo muội... Ở bên cạnh muội, những cảm giác trống trải trong lòng huynh đều biến mất hết... Hai năm rồi, đủ để huynh ngộ ra một điều, không phải thứ mất đi mới là thứ lớn nhất, những gì ở bên cạnh mình mới là quan trọng nhất...

Y trầm giọng, âm áp vô cùng :

- Lệ Kiều, muội ... lấy huynh nhé ?

Nàng nhoẽn miệng cười, ánh sáng tràn ngập trong đôi mắt.

Y nghiêng đầu, trêu nàng :

- Này, không trả lời nhanh, huynh đổi ý đó.

Lệ Kiều chun môi, gõ tay lên đầu Miêu Lãm :

- Dám không?

Y bật cười, giang rộng vòng tay. Nàng rúc vào lòng y, ôm lấy y thật chặt. Hai năm rồi, nàng mới cảm thấy hạnh phúc như vậy. Nàng nhẹ nhàng nói :

- Lão Miêu, muội vốn không còn người thân, sư phụ cũng rời bỏ muội mà đi rồi. Muội chỉ còn huynh. Muội không cần tam thư lục lễ gì đó, chỉ cần huynh đối tốt với muội.

Miêu Lãm ghì chặt nàng vào lòng, mùi hương thanh mát từ tóc nàng khiến y cảm thấy nhẹ nhõm. Y thì thầm :

- Ta sẽ đối tốt với muội ...

Tối rồi, ánh sáng mặt trời đã tắt lịm từ lâu để nhường chỗ cho vàng nguyệt mới nhú. Một đêm không có sao, nền trời đen mượt như một tấm thảm nhung khổng lồ. Tiếng gió động vào các cành cây, tiếng của sơn lâm thêm thiếp ngủ, của tiếng suốt rì rầm ngọt lịm như mật. Ánh trăng nhìn qua khe cửa, tan vào ánh nến đang soi sáng trong căn phòng.

Thứ ánh sáng ấm áp dịu dàng choàng lên từng đồ vật trong căn phòng ấy. Lệ Kiều ngồi tại bàn, thỉnh thoảng lại lén nhìn y. Những lúc ánh mắt của nàng bắt thần bắt gặp ánh mắt của y, má của nàng lại nóng ran. Đôi tay nàng lúng túng nắm chặt lấy vạt áo, tiếng trống ngực thành thịch khiến nàng không thể bình tĩnh được.

Hôm nay là đêm tân hôn của nàng...

Và y.

Không tân nương nào đêm tân hôn lại có thể không thấp thỏm được. Nhất là với một thiếu nữ như nàng.

Y không may mắn bỏ sót một cử chỉ nàng của nàng, vừa thấy buồn cười, vừa thấy nàng khả ái. Thường ngày nàng tỏ ra rất mạnh mẽ, rất kiên cường, không khác gì một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một nhi nữ, cũng có cái e thẹn ngượng ngùng của một nhi nữ.

Y tủm tỉm cười, cất giọng :

- Cũng muộn rồi, đã đến lúc động phòng rồi.

Nàng như giật mình, lời đề nghị của y làm nàng càng lúng túng hơn, miệng lắp bắp :

- À... muội chưa muốn ngủ...

Y liếc nhìn nàng, vẫn tủm tỉm :

- Vậy thôi, huynh ngủ trước. Muội cũng nên nghỉ sớm đi.

Y cúi bót y phục, leo lên giường nhắm mắt lại. Nàng vẫn ngồi im, ngại không dám nhìn y. Nhưng cuối cùng lại không chịu nổi phải lén nhìn y. Nàng cố định thần lại, nhìn thấy y ngủ yên, bỗng dưng nàng tự trách mình vô hạn. Nàng muốn trở thành nương tử của y cơ mà, sao lại sợ?

Lệ Kiều hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra. Cuối cùng nàng thu hết dũng khí đứng dậy, mon men tới gần nơi y đang ngủ.

Nàng vẫn thường ngắm nhìn y lúc ngủ. Nhưng hôm nay lại có một cảm giác khác. Một ngọn lửa như đang âm ỉ cháy trong lòng nàng khiến nàng cảm thấy rất nóng bức. Y không mặc áo, lồng ngực của y phập phồng càng khiến hai má nàng nóng ran, tim nàng đập dồn dập.

Nàng nhắm mắt lại, dường như để cố kiềm chế bản thân mình rồi rón rén ngồi xuống bên cạnh giường. Thường ngày nàng vẫn ôm lấy y để ngủ, để sưởi ấm cho y, nàng chỉ cảm thấy ở bên cạnh y rất an toàn, rất dễ chịu. Nhưng lúc đó y đã gần như mất hết sức sống. Giờ trước mặt nàng là một nam tử nàng rất yêu thích, là tướng công của nàng. Y tràn đầy sức sống, cảm giác quyến rũ lạ lùng. Một cảm giác ham muốn thôi thúc nàng. Nàng đưa tay chạm vào người y, rồi bất thần rút lại như phải bỏng. Má nàng hồng lên, mạch đập loạn nhịp.

Có vẻ như y vẫn không hay biết.

Y ngủ thật rồi.

Bỗng chốc nàng chau mày, thấy không bằng lòng. Sao trong đêm tân hôn lại để y ngủ như vậy?

Nàng thở dài, đành nằm xuống bên cạnh y, đầu lưng về phía y. Nhìn y thêm chỉ khiến những cảm giác kia tiếp tục cháy, như thế thì nàng không ngủ được.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng thở đều đặn của y vẫn khiến nàng nóng ran.

Rồi y bất giác cựa mình, luồn tay qua eo nàng.

Nàng mở mắt, cảm giác kiến bò râm ran trong từng thớ thịt. Cảm giác đó khiến nàng không dám thở mạnh.

Y đang ngủ hay đã thức?

Hơi thở của y phả vào gáy nàng. Một nụ hôn nhẹ nhàng từ đằng sau khiến hơi thở của nàng bắt đầu gấp gáp.

Y vẫn còn thức.

Bàn tay to lớn của y từ từ cúi bỏ thắt lưng của nàng.

Nàng nuốt nước bọt, tim như muốn sổ tung khỏi lồng ngực, nàng biết cái gì đang đến.

Thắt lưng rơi xuống đất, y phục trên người nàng lơ lửng hoàn toàn. Nàng vẫn nằm im, cố gắng thở đều để ngăn trống ngực đang thành thịch đập.

Y giúp nàng cởi bỏ hết y phục, chỉ còn lại chiếc yếm đào trên người. Lúc ấy y ôm lấy nàng từ phía sau. Khi lưng của nàng chạm vào ngực y, nàng gần như không thể thở được nữa.

Y hôn nhẹ lên lưng nàng, cúi bỏ nốt nút thắt từ đằng sau cổ. Y luồn tay ra đằng trước, đặt lên bộ ngực trần của nàng, nơi tim nàng đang đập thành thịch. Sự ấm áp của đôi bàn tay y khiến cả người nàng nóng bừng lên.

Y thì thầm vào tai nàng, rồi hôn nhẹ lên má nàng.

Bấy giờ nàng mới trở mình, nhìn thẳng vào khuôn mặt của y. Nàng chưa từng muốn gần với y đến như vậy, chỉ muốn kéo y sát xuống hơn nữa... hơn nữa.

Đôi môi của nàng như bỏng lên khi chạm vào môi y. Mùi cơ thể của y khiến nàng thấy lâng lâng. Làn da của y cọ sát vào cơ thể nàng như đang muốn đốt cháy nàng vậy...

Lệ Kiều ôm lấy y...

Đôi mắt huyền từ từ khép lại. Lòng nàng tràn ngập nỗi lâng lâng khó tả. Hai thân thể bắt đầu hoà nhập làm một. Thời khắc ấy, dù không một giọt rượu trên môi, Lệ Kiều cũng thấy như say như mộng. Đôi má đào đỏ hồng lên, e ấp núp dưới bóng từng quân. Nhất khắc xuân tiêu trị thiên kim, Lệ Kiều không muốn phí hoài thêm chút nào nữa. Tình yêu không phải là thứ nói hăng lên thành lời mà phải tự mình cảm nhận.

Hồng lạp chiếu sáng tân phòng, dường như cũng biết ý mà tự vụt tắt. Ánh trăng tò mò cũng ngần ngại mà giấu mình sau lớp mây dày. Đêm dài nhiều mộng, chỉ còn lại sự tỉnh tự của đôi tân nhân.

« Nàng chạy mãi chạy mãi, có tiếng xào xạc của lá khô đuổi theo không ngớt.

Không khí nồng lên mùi tanh tươi lợm giọng.

Nàng cảm đầu chạy, có tử thần đang đuổi theo phía sau.

Hốt hoảng, sợ hãi, cô độc.

Vấp ngã.

Chỉ sợ kẻ thù bắt kịp nàng »

Lệ Kiều bật dậy, người run lên. Một sự sợ hãi tột cùng xông thẳng lên óc nàng. Toàn thân nàng lạnh toát, hồn như muốn lìa khỏi xác.

Nàng co ro lại, thở hổn hển.

- Gặp ác mộng sao ?

Y hỏi bằng giọng quan tâm, dùng tay dịu dàng lau những giọt mồ hôi đang lăn trên trán nàng. Nàng như người chết đuối vớ được cọc, hốt hoảng ôm chặt lấy y, như sợ rằng y có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Thấy nàng đáng vẻ kích động, y trấn an :

- Chỉ là mộng mị thôi mà. Có huynh ở đây, không có chuyện gì đâu.

Lệ Kiều không đáp, chỉ bám chặt lấy y. Tim nàng vẫn đập thình thịch vì sợ, bây giờ chỉ có y mới đem lại cho nàng cảm giác an toàn.

Thái độ sợ hãi cực độ của Lệ Kiều khiến Miêu Lãm lo lắng. Y trầm ngâm. Nỗi bất an trong lòng trào lên mỗi lúc một lớn. Có thực sự đó chỉ là một cơn ác mộng không ?

13. Chương 13: Tin Tức Về A Kiều

Trời đã sáng từ lâu, mùi lá cây trong rừng mát lịm theo hương gió mới. Tiếng ríu rít của những chú chim nhỏ khiến khung cảnh thêm thanh bình. Tại nơi này vốn tịch không bóng người. Chỉ có núi, rừng cây và chim muông.

Lệ Kiều tựa vào gốc cây, nhắm mắt lại để giữ mình thanh thản. Một đêm tân hôn không đúng với ý nàng. Cơn ác mộng vẫn ám ảnh nàng tới tận bây giờ. Trong cơn ác mộng đó nàng chỉ mong gặp y... Nhưng y sẽ mãi mãi không xuất hiện. Nàng sợ. Sợ đến run người. Cũng may nàng đã kịp tỉnh dậy...

Cũng may...

« Rầm »

Tiếng động đánh bật Lệ Kiều khỏi những suy nghĩ.

Một đại thụ đổ xuống đập vào một đại thụ khác ở bên cạnh, tạo nên một tiếng va đập rất lớn. Tiếng cành cây chạm đất lách tách đan vào tiếng xào xạc của gió cọ sát những tán lá.

Lệ Kiều quát lớn lên :

- Ai !

Nàng thủ thế. Một mùi tanh tanh lọt vào mũi nàng. Mùi vị trong giấc mơ. Lệ Kiều cảm thấy trong lòng bất an... Nàng lùi lại. Giấc mộng không lẽ thành sự thực ?

Lệ Kiều hít một hơi chân khí. Mùi tanh đó nồng hơn. Có tiếng lá cây rụng xào xạc, tiếng cành khô gãy. Tay Lệ Kiều hơi run nhưng nàng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Giữa bụi cây, tiếng động và mùi tanh mỗi lúc một gần hơn.

« Khè ! »

Lệ Kiều lùi lại. Một cái mồm lớn đỏ lỏm, chiếc lưỡi chẻ đôi lập lòe bắn thẳng về phía nàng. Mùi tanh tươi xộc vào óc nàng. Không còn kịp tránh nữa !

« Bạch ! »

Con rắn ngã bật sang bên, rơi xuống nền đất tạo ra một tiếng động lớn. Nó dài đến hơn sáu thước, miệng rộng đỏ lỏm. Hai chiếc răng nhọn hoắt chĩa tong tỏng thứ độc chất. Cái lưỡi chẻ đôi không ngừng thò ra thụt vào. Đôi mắt to cò của nó nhìn Miêu Lãm. Y đứng chắn trước mặt Lệ Kiều. Y nhếch mép, nói :

- Yêu nghiệt to gan.

Kiểm trong tay y thi triển Hoa Lạc Kiếm. Hoa ảnh rợp trời. Con cự xà tỏ vẻ kinh hoàng, quát mạnh đuôi toan bỏ chạy. Miêu Lãm hét lớn :

- Còn chạy à ?

Y thâm lại kiếm ảnh, đuổi theo. Con rắn trườn rất nhanh, loáng cái đã biến mất sau bụi cây. Miêu Lãm dường như cũng không muốn đuổi theo, y dừng lại, quay sang hỏi Lệ Kiều :

- Muội không sao chứ ?

Lệ Kiều lắc đầu :

- Không sao...

Bất ngờ nàng quắc mắt nhìn y :

- Vì sao huynh không đuổi theo con rắn đó ?

Miêu Lãm bị bất ngờ trước câu hỏi, y im lặng rồi mới nói :

- Ta... Ta không muốn giết nó trước mặt muội mà thôi.

Lệ Kiều mím chặt môi, rồi quát lớn :

- Nói dối !

Miêu Lãm bất ngờ, hỏi lại :

- Ta nói dối gì ?

Lệ Kiều vùng ra, quay lưng chạy đi. Miêu Lãm ngẩn ngơ nhìn theo. Lệ Kiều chạy vào nhà, ngồi xuống ghế, nét mặt cau có. Miêu Lãm từ từ đi vào, chờ một lát cho Lệ Kiều có vẻ bớt giận rồi mới ngồi xuống cạnh nàng.

- Tiểu nương tử, nói ta nghe có chuyện gì?

Nàng quay lưng về phía y, giọng vẫn hậm hực:

- Có chuyện gì đâu.

Y sấn lại gần, ôm lấy eo nàng, nói nhỏ vào tai nàng bằng giọng hơi đùa cợt:

- Không có chuyện gì thật à?

Nàng chu mỏ hờn dỗi, gỡ tay y ra:

- Không có gì thật mà. Huynh bỏ tay ra đi.

Nàng đứng dậy, tuy nét mặt không còn cau có nhưng môi vẫn chu ra.

Y khoanh tay, nghiêng đầu nhìn nàng, chặc lưỡi:

- Đến huynh mà muối cũng không cần, vậy mà bảo không có chuyện gì sao?

Lệ Kiều như bị điểm trúng huyết, từ cau có chuyển sang sượng sùng. Nàng ta lúng túng tính tìm cách trốn tránh nhưng cuối cùng nàng lại muốn thẳng ra.

- Sao lại tha cho con rắn đó, huynh thích rắn đến thế à?

Y hiểu ra cơ sự, à lên một tiếng rồi túm túm cười.

Đoạn y tiến lại gần nàng hơn, nắm lấy tay nàng nói:

- Ta nhớ có người từng nói “sẽ cùng A Kiều không phân lớn nhỏ”, sao giờ lại ghen với một con rắn chứ?

Nàng rút tay ra khỏi tay y, cự lại:

- Muội đâu có nói muội không được ghen. Con mèo háo sắc huynh thích lấy thêm bao nhiêu vợ muội không cần. Nhưng người ta không vui thì không làm bộ vui được.

Y biết nàng rất rõ, hỉ nộ ái ố đều bộc lộ ra bên ngoài. A Kiều của y cũng vậy, có điều Lệ Kiều có phần trẻ con và không nhẽo hơn. Nhưng y cũng thích thế, tuy hơi phiền phức song rất khả ái.

Y dỗ dành:

- Vậy phải làm sao tiểu nương tử của ta mới vui được?

Nghe y hỏi nàng ra chiều ngẫm nghĩ, tay xoay xoay lọn tóc. Y chờ cho nàng suy nghĩ, thừa biết nàng không im lặng được lâu. Được một hồi thì nàng nhìn y, ánh mắt đã láu lỉnh trở lại:

- Vậy nói muội biết đi, huynh yêu A Kiều hơn, hay yêu muội hơn?

Y nhú mày, cười cười tỏ vẻ khó hiểu:

- Sao các muội ai cũng thích hỏi câu này vậy?

- Vậy là A Kiều cũng đã hỏi câu này?

Y gật đầu.

Lệ Kiều hấp tấp:

- Vậy huynh đáp sao?

Trông bộ dạng của Lệ Kiều, y lại càng nhấn nhá:

- Thì ta nói...

Lệ Kiều giục:

- Nói sao cơ?

- Thì nói....

Lệ Kiều sốt ruột lắm rồi, bắm lấy khuỷu tay y gặng hỏi:

- Nói sao? Huynh mau nói đi.

Bỗng dưng y kéo giắt nàng vào lòng, lực kéo của y rất mạnh khiến Lệ Kiều không kháng cự được. Mùi hương của y phả vào mũi nàng khiến Lệ Kiều cảm thấy lâng lâng. Nàng ngược nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của y, ánh mắt trong veo nhưng hun hút như vũ trụ bao la.

Y mỉm cười, nói rất ngọt ngào:

- Ta nói ta yêu vợ của ta nhất.

Lệ Kiều biết y đang đánh trống lảng nhưng giọng điệu và cái cách y nói vẫn không khỏi làm cho nàng có cảm giác ngọt lịm trong lòng. Nàng mím môi để không bật cười, rồi lại nói:

- A Kiều cũng là vợ của huynh, đâu phải mình muội đâu.

- Muội yêu ta vì ta chung tình cơ mà, nếu ta quên A Kiều chẳng phải muội đã thương lầm người sao?

Y choàng tay ôm lấy nàng:

- Ta yêu A Kiều, nhưng cũng yêu muội. Chính bản thân ta cũng không biết tại sao đối với muội và A Kiều ta đều có cùng một cảm giác. Ta không vì muội mà yêu A Kiều bớt đi, cũng không vì A Kiều mà bỏ quên muội. Muội đã là vợ của ta thì mãi mãi ta cũng yêu thương muội.

- Vậy còn A Kiều ?

- Có lẽ ta với muội ấy hữu tình vô duyên. Nếu như gặp lại ta mà A Kiều đau khổ, vậy thì hãy để muội ấy được tự do. Không phải ta yêu không đủ nhưng có những lúc phải buông tay.

Giọng của y buồn buồn. Lệ Kiều biết trong lòng của y vẫn rất nhớ A Kiều, cũng biết bản thân nàng đối với y rất quan trọng. Nhưng quan trọng đến mức nào thì nàng không biết. Tính của Lệ Kiều rất háo thắng, tất nhiên trong chuyện tình cảm nàng cũng không muốn làm kẻ thua cuộc. Nếu như để y mãi thương nhớ tới một người, thà rằng người đó ở ngay đây, cùng với nàng ở bên cạnh y. Chỉ có như thế, nàng mới biết được y thương yêu ai hơn.

Lệ Kiều lặng im, bỗng có cảm giác rất muốn gặp A Kiều...

« Mặt đất hanh khô nứt nẻ, mùi lửa khét nghi ngút trong lớp khói lúc đen lúc trắng.

Cả người nàng bỏng rát, cổ thu mình lại trong một hốc đã nhỏ bé để tránh đi cái nóng.

Lớp vải trên người nàng khô đanh lại, hai bàn tay hồng lên đỏ chót.

Nàng thấy sợ. Thấy nhớ y.

Chẳng lẽ một lần nữa nàng bỏ mạng mà không được nhìn thấy y? »

Lệ Kiều cựa mình, mồ hôi lấm tấm trên trán. Người nàng run lên, bấu chặt vào y.

« Bùng »

Đất nứt toác, phun phì phì lên một dòng nham thạch sôi sùng sục.

Mặt đất sủi bọt rồi lại bốc hơi nghi ngút.

Nàng nép mình vào phía bên. Bỗng dưng nước mắt chảy ra rồi lập tức bốc hơi.

Y ở đâu ? »

Lệ Kiều chảy nước mắt, toàn thân nóng bừng như sốt, mặt đỏ au. Hơi thở nàng nóng hơn lửa.

Miêu Lâm ngồi dậy, cố lay Lệ Kiều thật mạnh nhưng nàng vẫn chìm sâu vào giấc ngủ. Tay vẫn bám chặt y không buông.

« - A Miêu, cứu muội, cứu A Kiều »

- Cứu muội, cứu A Kiều, cứu...

Lệ Kiều kêu gào, nước mắt chảy đầy trên mi. Miêu Lâm thập phần lo lắng, thập phần ngạc nhiên, y lay nàng mạnh hơn nữa.

“Nàng lão đạo chạy đi, sức cùng, lực kiệt. Ngọn lửa liếm tới gót giày của nàng.

Khét.

Mùi khét của chết chóc, mùi khé của lửa gào thét.

Con đường trước mặt nàng mờ ảo, khí nóng bóp méo mọi hình ảnh, khiến chúng uốn éo quái dị.

Nàng thở hổn hển, đưa bàn tay đã khô ráp cổ với về phía trước.

Hình như nàng nhìn thấy y.

Nàng tới gần y hơn.

Nhưng y lại biến mất.

Y chỉ là ảnh ảo của hỏa hồ.

Trái tim nàng đau như cắt.

Đôi môi nàng khô rang. Cảm giác cả người khô quắt lại.

Nàng lả đi.

Không, nàng không muốn chết.

Nàng cố gượng dậy, cắn môi đến bật máu để không ngất đi.

Lệ Kiều giật mình, đột nhiên thoát ra khỏi cái xác đó.

Thân thể nàng bớt nóng. Linh hồn lơ lửng trên không.

Nàng đưa mắt nhìn cô gái đang chấp choạng bước trong hỏa hồ.

A Kiều.

Cô gái là A Kiều »

Lệ Kiều choàng tỉnh giấc. Cả người run lên, sức lực mất hết.

- Muội sao rồi ? Có huynh ở đây.

Trái tim của Lệ Kiều đập mạnh, cảm giác bỏng rát toàn thân vẫn còn ám ảnh nàng. Nhìn thấy y, nỗi sợ hãi lại ập đến trong nàng.

- Huynh ở đây rồi, ở đây rồi.

Lệ Kiều quắp chặt lấy y, hốt hoảng cực độ.

- Cứu muội, cứu A Kiều, đừng bỏ rơi muội. Đừng bỏ rơi muội.

Nước mắt thi nhau lăn trên má nàng. Nàng không hiểu vì sao mình rất đau khổ. Nàng cảm thấy mình có lỗi với y, cảm thấy không thể gặp y nữa.

Y nhúm mày, vừa lo lắng, vừa hoang mang :

- Cứu muội, cứu... A Kiều ư ?

Lệ Kiều bỗng nhận ra, đến giờ nàng mới hiểu mình vừa mơ. Nàng mơ thấy mình là A Kiều. Nàng mơ thấy xung quanh toàn là lửa. Nóng. Nóng đến bỏng rát. Và nàng cô độc, cô độc đến đáng thương hại.

Lệ Kiều lảo bầm:

- A Kiều....

Mồ hôi vã ra trên trán nàng. Đôi mắt đen của nàng thất thần. Nàng là ai? A Kiều hay Lệ Kiều?

Y không biết mình nên làm gì, chỉ ôm lấy nàng với hàng vạn câu hỏi trong đầu. Một nỗi sợ vô hình cuốn lấy y...

Cả buổi sáng Lệ Kiều như người mất hồn, nàng cảm thấy thể xác này dường như không phải của nàng. Miêu Lâm không hiểu rõ sự tình, nhưng lại sợ gây lại nỗi ám ảnh cho nàng nên không muốn hỏi.

Lệ Kiều nhìn lên trời, thái dương đã gần lên tới đỉnh đầu, ánh nắng gắt tựa muốn thiêu đốt mọi thứ xung quanh nó.

Nàng nheo mắt, chẳng hiểu sao muốn nhìn thẳng vào vầng sáng chói chang đó.

Mặt trời chiếu thẳng vào mắt nàng. Nhấp nhoáng. Đầu nàng bỗng nặng trĩu và nóng rực. Đôi mắt của nàng nhói lên nhức nhối.

« A Kiều chạy trên nền đất khô như rang, tránh những dòng nham thạch quái ác chốc chốc lại phụt lên nhằm lấy mạng nàng.

A Kiều thụt lùi lại, nép mình sau những tảng đá xếp thành hình chữ vạn.

Nàng thở mệt nhọc. »

Lệ Kiều choáng váng, đôi chân nàng loạng choạng. Một cánh tay đỡ ngay nàng từ phía sau, giọng của y đầy quan tâm :

- Nói ta biết, đang xảy ra chuyện gì ?

Nàng nhìn y, đôi mắt luôn trong veo của y giờ nhuốm đầy lo âu. Lệ Kiều chạnh lòng, nói thật :

- Mọii... mọii thấy A Kiều.

- Mọii thấy A Kiều ư?

Nhưng Lệ Kiều chưa kịp đáp thì mắt Miêu Lãm chợt động. Ngón trỏ của y cong lại, miệng nói :

- Bằng hữu nào vừa đến, lộ diện đi.

Một tràng cười lạnh lạnh. Cửa bật mở. Một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi đứng dựa lưng vào cửa. Cả đời Lệ Kiều chưa từng thấy cô gái nào đẹp đến vậy.

Mái tóc dài suôn thẳng xuống gót, khuôn mặt đẹp hoàn hảo vô khuyết, đôi môi cong đầy gợi cảm. Đôi mắt của thiếu nữ lúng liếng nhìn, thỉnh thoảng hàng mi cong vút chớp nhẹ một cái. Những ngón tay thon dài mân mê chiếc áo cánh mỏng tang, để lộ gần hết cặp nhũ hoa cao vút. Thân hình của thiếu nữ cũng hoàn toàn tuyệt mỹ, những đường con đều đặn, uốn éo theo mỗi bước đi của nàng ta. Thiếu nữ từ từ tiến lại gần, đưa tay vuốt nhẹ má Miêu Lãm, nói :

- Miêu đại hiệp không ngại ta đến nói chút chuyện chứ ?

Điệu bộ dong đưa của thiếu nữ này khiến Tiểu Kiều vừa buồn cười lại vừa nhột nhạt. Cơn choáng váng của nàng ban nãy vì thế cũng tạm tan đi. Nàng trở lại tỉnh táo, tức thời lại trở nên hiểu sự như mọi khi. Thấy thiếu nữ kia bắt đầu muốn mơn trớn Miêu Lãm, đôi mày của Lệ Kiều thoát chau lại. Nhưng rồi trán của nàng lại giãn ra, Lệ Kiều quan sát biểu tình của Miêu Lãm, đoạn húng hắng giả vờ ho. Chỉ thấy Miêu Lãm cười nhạt, mặc kệ thiếu nữ kia vuốt má mình, đáp :

- Xà tiểu thư đây muốn nói gì ?

Thiếu nữ cười khanh khách, giọng trong veo như ngọc, giả như ngã vào người Miêu Lãm, hai tay ôm lấy cổ y. Là Lệ Kiều không những không giận mà còn nhếch mép cười tủm tỉm.

Miêu Lãm lộ vẻ ngạc nhiên khi nhận thấy biểu tình của Lệ Kiều. Nhưng rồi cười nhạt, đẩy nhẹ thiếu nữ ra, nói :

- Đừng làm trò nữa, có gì nói đi.

Xà nữ bấu môi, ngồi xuống rồi nói :

- Tiểu mọii là Xa Tiểu Ly, cũng là...

Ánh mắt của xà nữ chợt trở nên âu yếm, nàng mỉm cười rồi nói tiếp :

- Là mẫu thân của tiểu xà hôm nay đã phạm thượng quý phu nhân. Thay mặt cho tậ nhi, Tiểu Ly vô cùng xin lỗi.

Lệ Kiều giật mình, kêu lên :

- Người là xà yêu ?

Nàng vội vàng lùi lại, thủ thế. Xà Tiểu Ly cười cười, ra vẻ đại lượng, nói :

- Phu nhân chớ nên kích động. Ta không có ý tấn công hai người. Miêu đại hiệp đã tha chết cho tề nhi, ta còn phải cảm kích ấy chứ.

Miêu Lâm ngắt lời, nói :

- Đủ rồi, muốn gì thì nói đi.

Xà Tiểu Ly duyên dáng chớp mắt, đáp lại :

- Miêu đại hiệp quả tình vô cùng quan tâm đến Xà Tiểu Kiều muội tử, biết ta là xà nữ rồi vẫn tiếp đón ân cần. Huynh đừng lo, ta thực sự mang tin của Kiều muội tử đến.

Đoạn nàng ta thả tay ra. Một sợi dây màu xanh ngọc rơi xuống bàn. Miêu Lâm đưa mắt nhìn sợi dây. Lệ Kiều cũng chú mục nhìn. Là sợi dây buộc tóc mà A Kiều dùng. Miêu Lâm nhanh như cắt, kẻ kiếm vào cổ Xà Tiểu Ly, sắc diện lạnh như băng :

- Nói ! Rốt cuộc người muốn gì ?

Xà Tiểu Ly gạt nhẹ kiếm của y sang bên, điềm nhiên nói :

- Miêu đại hiệp, ta mang tin đến cho huynh vì huynh đã tha cho nhi tử của ta, người nữ đối xử với ta vậy sao ?

Miêu Lâm hạ kiếm xuống, không đổi sắc mặt, nói :

- Được rồi, người nói đi.

Xà Tiểu Ly đưa mắt nhìn Lệ Kiều một cái rồi uyển chuyển nói :

- Kiều muội vốn là người được Xà nương yêu quý nhất trong đàn. Kiều muội rất giỏi, rất thông minh. Nghĩa mẫu vốn hi vọng Kiều muội sẽ giết được đại hiệp. Hôm đó nghĩa mẫu bị đại hiệp bắt gặp, rồi bỏ đi để Kiều muội lại với người. Đêm đó bọn ta có trở lại chỗ đó thì chỉ thấy rất nhiều máu dính trên đất và lưới trủy thủ dính máu. Cả huynh và Kiều muội đều biến mất. Chúng ta lập tức đi tìm nhưng không thấy cả hai người. Rồi đến cách đây hai tháng, có kẻ trong đàn đã tìm thấy Kiều muội.

Nàng ta dừng lại. Ánh mắt Miêu Lâm xuất hiện sự thay đổi. Lệ Kiều cũng nhận ra. Y không nói gì, tay nắm chặt đốc kiếm. Xà Tiểu Ly liếm nhẹ môi rồi nói tiếp :

- Nhưng chúng ta không giết được Kiều muội.

Ánh mắt Miêu Lâm chùng xuống.

Xà Tiểu Ly tiếp lời:

- Kiều muội đã trốn thoát được nhưng cả xà tộc đang lòng sự không ngừng. Chỉ cần Kiều muội bị bắt lại, ắt không toàn mạng. Nếu Miêu đại hiệp đây còn chút quan hoài tới Kiều muội thì hãy mau đi tìm muội ấy. Giờ chỉ có huynh mới cứu thoát được muội ấy thôi.

- Cô ấy đang ở đâu? – Miêu Lâm hỏi

Xà Tiểu Ly vẫn uốn éo mình xà, giọng nhót nhả:

- Nếu tiểu muội biết đương nhiên sẽ không giấu Miêu đại huynh đây. Có điều chính Tiểu Ly cũng chỉ như kẻ mù trong sương, tuyệt không thấy được bóng dáng của Kiều Muội. Nghe nói huynh đây đã tìm Kiều muội đến mười tám năm, chắc phải có cách chứ?

Thấy y lặng im không đáp, Xà Tiểu Ly biết y đang nghĩ cách tìm A Kiều, liền nói thêm một câu cuối:

- Mục đích của tiểu muội đến đây chỉ có thế. Giờ tiểu muội cần trở về đàn, Miêu huynh cứ từ từ suy nghĩ những điều tiểu muội vừa nói. Có điều, Kiều muội chưa chắc chờ được lâu đâu.

Ả nhoẻn miệng cười, hàm răng đều tăm tắp như bạch ngọc. Thoắt một cái đã biến mất.

Miêu Lâm nhìn theo Xà Tiểu Ly, trong lòng khúc mắc chưa được giải. Y phải đi tìm A Kiều, nhất định phải đi, nhưng còn Lệ Kiều?

- Huynh có biết nơi nào lửa phun thành vòi, đất sủi bọt vì nham thạch, không khí nồng lên mùi hắc của tử khí không?

Lệ Kiều bỗng hỏi. Y nhìn nàng, đáp trong trạng thái không hiểu tại sao mình lại đáp :

- Muội muốn nói đến hỏa hồ?

Lệ Kiều mừng rỡ đáp ngay :

- Vậy là huynh biết nơi đó sao ? Đưa muội đến đó đi, A Kiều đang ở đó.

14. Chương 14: Hoả Hồ Đại Chiến

Vùng đất cạnh Hoả hồ cũng là một vùng đất chết.

Không một loại cây cỏ nào có thể mọc lên trên mảnh đất này. Mặt đất nóng đến bỏng chân. Chỉ cần một giọt nước rơi xuống đất sẽ lập tức bốc hơi. Khói trắng bốc lên nghi ngút từ khoảng giữa những miếng đất nứt nẻ. Không khí khô như rang. Đến loài tắc kè cũng không dám bén mảng đến sống tại khu vực này.

Lệ Kiều lau mồ hôi. Dù được Miêu Lâm ngự kiếm đỡ đi, sức nóng ngùn ngụt của mảnh đất cũng khiến nàng nóng đến độ muốn ngất xỉu. Miêu Lâm ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng hỏi:

- Muội không sao chứ? Nếu muốn huynh sẽ đưa muội về trước...

Lệ Kiều lắc đầu, đáp lại:

- Không được. Muội nhất định kiếm được A Kiều. Cứ nghĩ đến cô ta là muội lại muốn ghen rồi.

Miêu Lâm cười nhẹ, nói:

- Muội khó hiểu hơn A Kiều nhiều. Nếu muội ghen với A Kiều, sao còn nhất quyết bắt ta đi tìm muội ấy?

Lệ Kiều gạt mồ hôi rơi xuống mắt, lắc đầu quày quảy:

- Muội thà kiếm được A Kiều rồi cùng A Kiều chung sống với huynh còn hơn để huynh phải nhớ đến cô ta suốt ngày đêm. Nếu cả hai bọn muội ở cạnh huynh, trái tim huynh sẽ ở yên một chỗ. Muội ghét nghĩ tới chuyện thỉnh thoảng hồn phách của huynh lại bay đi đâu đó mà muội không biết.

Miêu Lâm cười cười, cất lời trêu chọc lại:

- Muốn giữ ta như thế sao hôm Xà Tiểu Ly đến muội còn cười?

Lệ Kiều hình mũi lên, đáp lời:

- Cười chứ, huynh có sức hút thì cô ta mới giở trò đó với huynh.

Miêu Lâm đưa tay cù nhẹ vào tai nàng, thì thầm:

- Muội không ghen à?

Nàng đứng im để y cù, gạt gù đáp:

- Ghen làm gì, cô ta đâu có giống muội và A Kiều, làm sao con mèo già như huynh thích được.

Miêu Lâm cười trừ, không biết nên nói sao với cách li giải này của nàng. Nhưng y trở lại với nỗi lo lắng, trước mắt y phải tìm được A Kiều đã. Y điều khiển kiếm bay lên cao hơn, giảm bớt cái nóng. Lệ Kiều chăm chú mục xuống mặt đất. Nàng cố định hình lại giấc mơ của mình. Trong cơn mơ của nàng, A Kiều

đã chạy trốn trên mặt đất nóng bỏng như rang. A Kiều nấp sau những tảng đá xếp chồng thành hình chữ vạn. Lệ Kiều chợt mở to mắt, thét lên:

- Là dưới kia!

Miêu Lâm nhìn xuống. Những phiến đá lớn xếp ngổn ngang thành hình như chữ vạn. Lệ Kiều nhắm mắt lại rồi quả quyết:

- Là kia! A Kiều đã ở kia.

Miêu Lâm niệm ấn quyết, hạ kiếm xuống. Lệ Kiều nhảy xuống đất, đưa mắt nhìn quanh.

Sức nóng của Hoả hồ quả thực vô cùng dữ dội. Dù nàng đã đi giày làm bằng lông Tuyết hùng, có thể ngăn cản sức nóng phạm vào chân nhưng vẫn cảm nhận rất rõ bàn chân nóng rẫy. Lệ Kiều hít hà. A Kiều bị dồn đến mức đường cùng, phải ẩn nấp ở đây, thực là đáng thương.

Nàng đưa mắt nhìn quanh. Khung cảnh rất giống với giấc mơ. Nàng nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ. Dường như nàng có thể cảm nhận được A Kiều đang ở rất gần đâu đó quanh đây. Nàng tập trung vào khứu giác. Thiên sinh nàng có một cái mũi nhạy cảm với hương vị hơn người. Nàng cùng A Kiều đã cùng đi đường sáu ngày, tất nhiên nàng đã nhận biết được mùi thân thể của A Kiều. Tuy nhiên đã hai năm trôi qua, không khí ở đây lại quá nồng mùi lưu huỳnh, tự động ảnh hưởng đến khứu giác của nàng.

A Kiều mở mắt ra. Mắt đã ướt nhoè nước. Nhưng không khí khô nóng bỏng đã khiến nước mắt nàng khô ngay. Đã hai năm trôi qua nhưng mọi chuyện vẫn dường như không hề trôi.

”Huỳnh hoả.

Trong đêm chỉ một ánh huỳnh hoả. Yếu ớt, mong manh, thứ ánh sáng xanh ấy cứ lấp lánh trong đêm.

Kẻ tha hương gặp ánh huỳnh hoả, bất giác cũng thấy nổi bi ai tràn ngập trong lòng.

“Đây là đâu? Ta đang ở đâu?”

Ngơ ngác, băn khoăn. Ánh huỳnh hoả như múa trước mắt. Thứ ánh sáng xanh lập loè rung rung. Nỗi sợ hãi ngập trong tim.

“Ta làm gì ở đây? Đây là đâu?”

Đôi mắt lữ khách tìm quanh mọi chốn. Không một cảnh thân thuộc. Bóng đen bủa vây. Chỉ có thứ ánh sáng xanh của huỳnh hoả.

Lữ khách sợ hãi đưa tay bắt lấy ánh sáng xanh đó. Con huỳnh hoả nằm trong tay lữ khách. Nàng rung mình, nắm chặt tay, bóp nát con vật. Ánh sáng xanh tắt lịm. Lòng nàng thấy bình lặng lại.

Bất thành linh hàng ngàn ánh sáng xanh khác nhá lên, vây lấy nàng. Đàn huỳnh hoả nhất tề nhá lên thứ ánh sáng xanh ghê rợn ấy. Lữ khách hoang mang đưa tay lên. Con huỳnh hoả nát bét trong tay y, nhưng ánh sáng xanh từ hàng ngàn con huỳnh hoả khác soi rõ...

Những vệt đỏ loang trong lòng bàn tay. Thứ màu đỏ sậm lấp lánh dưới ánh huỳnh hoả. Máu. Địch thị là máu.

Nàng không bị thương, vậy máu ở đâu ra?

Là máu của Miêu Lâm...

A Kiều gần như phát điên. Nàng hét lên, chạy trốn đám huỳnh hoả. Nhưng những con phù sinh rất nhạy với mùi máu. Nàng đến đâu, chúng cũng bám theo. Thứ ánh sáng xanh nhợt nhạt như ám ảnh nàng. A Kiều khua tay loạn xạ hòng đuổi hết chúng đi. Nhưng lớp này đi, lớp khác lại đến. Nàng oà khóc, ngồi thụp xuống, ôm đầu. Đầu nàng đau vô cùng, đau đến mức có thể chết đi được.

Không gian bị nhoè nhoẹt đi. Những hình ảnh chạy vùn vụt qua óc nàng.

- Miêu Lâm, vì sao huỳnh lại muốn lấy muội? Không phải nghĩa phụ muội là Hồ yêu sao?

Miêu Lâm bật cười. Nụ cười ấy thực sự tươi tắn. Không còn đáng vẻ lãnh khốc vô tình như lúc đêm. Y nắm tay Tiểu Kiều, đáp:

- Vì ta thích muối. Lăng Ngạo bị Hồ yêu mượn xác, nhưng nàng vẫn là người. Ta diệt trừ Hồ yêu để bảo vệ con người.

Tiểu Kiều gật đầu. Nàng nói:

- Tuy nghĩa phụ bị Hồ yêu mượn xác, nhưng dù sao cũng từng là nghĩa phụ của muối. Để muối lập cho ông một bài vị.

...

A Kiều run lên. Mảng kí ức chưa dừng lại. Từng mảng, từng mảng cứ ủa về, chiếm lĩnh tâm trí nàng. Một cơn lạnh giá buốt xâm chiếm tâm hồn nàng. Nàng đã làm sai rồi. Thực sự nàng đã sai rồi. Nàng đưa tay lên. Bàn tay đầy máu. Là máu của y. Là máu của người yêu nàng nhất và cũng là người nàng yêu nhất. Nhiều máu quá. Nàng nhớ đến hơi thở mang vị chết chóc của y. Y đã chết thật rồi. Nhất đâm đó rất sâu. Nàng đã giết y rồi. Thực sự giết y rồi.

A Kiều hét lên, nước mắt ướt đầm má. Nàng không còn biết làm gì ngoài khóc. Nàng tự nguyện rửa sự ngu ngốc của mình hàng ngàn lần. Phương đông mặt trời sắp lên, đàn huỳnh hoả đã tự biến mất. Chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng chạy như bay trở lại nơi nàng đâm y. Nếu không kịp, nàng sẽ cùng chết với y, cùng đầu thai với y. Ít ra như vậy nàng còn kịp nói với y câu xin lỗi.

Nhưng trên mặt đất chỉ còn lại những vũng máu. Nàng ngơ ngác nhìn quanh. Y đã đi đâu rồi? Y còn sống hay đã chết? Nàng gọi to tên y, nhưng không có lời đáp.

Bất thành linh nàng thấy thân mình phát sáng. Nàng móc tay vào người lấy ra Xà linh châu toan quăng đi. Viên ngọc còn dính một vệt máu ở trên. Là khi nàng bỏ đi, nhặt viên ngọc lên, máu của Miêu Lâm đã dính lên ngọc. Nàng hốt hoảng nhìn vào viên ngọc. Ánh sáng xanh nhấp nháy một chút rồi tắt hẳn.

Y đã dùng Xà linh châu để tìm nàng. Nàng cũng có thể dùng Xà linh châu để tìm y. Y tìm nàng suốt mười tám năm, nàng cũng có thể tìm y hai mươi, ba mươi năm, bao lâu cũng được. A Kiều vững dạ trở lại, nuốt viên linh châu vào bụng. Bất ngờ mùi tanh thoảng xuất hiện trong không khí. A Kiều biết Xà tộc sắp đến, lập tức phi thân chạy trốn. Vừa lúc đó độc vụ của Xà nương lan đến nơi. A Kiều không chậm trễ, ngự kiếm bay thẳng lên. Xà nương rít lên ở dưới:

- Con bé A Kiều vừa ở đây. Ta cảm nhận được khí của nó. Lập tức đuổi theo, sống chết không quan trọng, nhất định phải tìm được Xà linh châu.

A Kiều cúi thấp người xuống. Nàng đóng kín thiên môn, ngăn không cho khí phát động. Có tiếng lá khô xào xạc. Thân hình dài uốn lượn của một con rắn lớn trườn trên nền cỏ. A Kiều đợi nó đến gần rồi mới khu động Bách hoa cực lạc chỉ. Nàng đã hoàn toàn hồi phục kí ức của tiền kiếp, nên những chiêu Bách hoa cực lạc chỉ mà Miêu Lâm dạy cho A Kiều ở tiền kiếp, nàng để nhớ rõ. Chỉ nghe bực một tiếng, chỉ lực đã cắt đứt cành một trái hồng. Tiếng quả rơi khiến con rắn quay đầu sang phía đó. Nó từ từ trườn đi. A Kiều thở hắt ra, nhẹ nhàng lùi lại.

Bất thành linh con rắn quay đầu lại. Đôi mắt xanh nhìn thẳng về phía A Kiều. Nàng lập tức bỏ chạy. Con rắn trườn theo, miệng phát ra những tiếng phì phì:

- A Kiều, ngươi chạy không thoát đâu!"

Chạy trốn và bị truy sát, A Kiều đã sống như thế suốt hai năm. Tựa như một cơn ác mộng kéo dài mãi không thể tỉnh dậy. Điều duy nhất A Kiều hối tiếc là không thể đi tìm Miêu Lâm xem y còn sống hay đã chết.

Xà linh châu mà A Kiều mang trong người hai năm qua vẫn im lìm. Nếu Miêu Lâm còn sống, không thể không có chút cảm ứng.

Bất ngờ A Kiều thấy toàn thân nóng như lửa. Dường như Xà linh châu đang phát hoả trong ngũ tạng nàng. A Kiều run lên. Xà linh châu chỉ cảm ứng khi Miêu Lãm ở gần. Như vậy Miêu Lãm đang ở gần đây. Nàng đứng bật dậy, lao ra ngoài như điên như dại. Nếu y thực sự ở gần đây thì cho dù có bị Xà nương bắt giết, A Kiều cũng không ngại.

- Là đây!

Lệ Kiều chỉ về phía một hốc đá. Thiên tạo sắp xếp cho ba tảng đá đè lên nhau, ngẫu nhiên tạo thành một cái hốc nhỏ. Chỗ này gần với miệng hoả hồ. Gọi là hoả hồ nhưng thực chất đó là một miệng núi lửa đang hoạt động. Trên miệng hoả hồ có một đài rộng chia ra. Năm xưa ở đó có những thạch trụ nối liền hai miệng của hoả hồ. Nhưng trong trận chiến hai năm trước của Miêu Lãm và Xà quân, Xà quân đã phá hỏng tất cả. Giờ chỉ còn lại hai bờ bên của hoả hồ.

Miêu Lãm không ngờ sẽ có lúc mình trở lại hoả hồ. Y đưa mắt nhìn quanh. Chỗ này người không sống nổi, nếu A Kiều ẩn nấp ở đây suốt hai năm, nổi khổ ấy khó ai chịu được.

Lệ Kiều xăm xăm bước về phía trước. Bất ngờ từ trong hốc đá một cái bóng lao vụt ra. Lệ Kiều kêu lên:

- A Kiều!

A Kiều đích thực đã xuất hiện. Nàng chạy thẳng về phía Miêu Lãm. Nước mắt không hiểu sao cứ trào ra. Nhưng nàng chợt dừng lại trước mặt y. Lệ Kiều đứng bên cạnh y. Nước mắt trào ra dường như lại chảy ngược vào trong. Nàng nói rất nhỏ:

- A Miêu... Huynh... vẫn khoẻ...

Miêu Lãm đáp:

- Phải...

Chỉ duy tiếng “Phải” đó thoát ra khỏi miệng y. Y nhìn A Kiều. Cảm xúc vô cùng khó phân định. Y nhìn sang Lệ Kiều. Nàng mỉm cười, ánh mắt khích lệ y. Nhưng thắm sâu trong ánh mắt đó, dường như có một nỗi buồn phẳng phất. A Kiều thấu hiểu hết tất cả. Nàng cũng mỉm cười, nói khẽ:

- Mọii... xin lỗi...

Câu nói dứt, dường như cũng không ai có thể nói thêm câu gì. Không gian yên tĩnh.

Khí của Miêu Lãm chợt thay đổi. Ánh mắt y sắc lẹm. A Kiều dường như cũng nhận ra sát khí mỏng như sợi chỉ truyền đến. Loài rắn vốn rất nhạy cảm với sự thay đổi của môi trường. Chỉ cần một tia sát khí mỏng manh, rắn cũng có thể cảm nhận được. Cả hai hốt trở nên khẩn trương.

Chỉ nghe Miêu Lãm quát to một tiếng :

- Xuất hiện đi. Đừng giấu đầu hở đuôi nữa.

Độc vụ lan toả trong không khí. Một chiều Bách hoa cực lạc chỉ của Miêu Lãm xuất, không gian bỗng tràn đầy hương hoa. Độc vụ bị đẩy lùi. Sau lớp độc vụ đó, Xa Tiểu Ly đứng uốn éo trông thật hấp dẫn. Nàng ta cất giọng trong veo như ngọc vỡ :

- Miêu đại hiệp, chúng ta lại gặp lại.

A Kiều khản trương, giọng hốt hoảng hẳn :

- Là Xà vương nữ.

Xa Tiểu Ly yểu điệu phẩy tay ra trước. Độc khí kết thành hình như ám khí bắn về phía ba người. Miêu Lãm quát lớn :

- Khốn nguyên !

Tức thì mặt đất dựng lên thành lá chắn che đỡ cho cả ba. Cả ba lập tức lùi lại.

Xa Tiểu Ly huyết gió một tiếng, tức thì một biển rắn xuất hiện. Đàn rắn nhao nhao há miệng đỏ lòm dồn ba người vào giữa. Cả ba xây lưng vào nhau, đưa mắt nhìn đàn rắn. Số lượng rắn quá lớn, cho dù có tiêu diệt được tất cả cũng phải tổn hao rất nhiều chân lực.

Miêu Lâm nắm lấy tay A Kiều và Lệ Kiều, hô lớn :

- Lên !

Cả ba ngự kiếm phi lên đúng lúc đàn rắn nhao nhao lao thẳng đến chỗ ba người. Xa Tiểu Ly mất lộ vẻ nanh ác, rít lên :

- Tưởng thoát được sao ?

Xà vương từ phía sau Xa Tiểu Ly uốn mình một cái, hiện nguyên hình thành một con cự xà. Cự xà há to miệng, ngẩng cao đầu, nhằm hướng của Miêu Lâm và nhị Kiều táp tới. Mùi hôi thối bốc ra từ cái miệng đỏ lòm rộng như miệng hồ ầy khiến Lệ Kiều hô hấp khó khăn. Miêu Lâm thấy tình thế đó, lập tức bắn liên sáu chỉ Bách hoa cực lạc chỉ về phía cự xà.

« Phì ! »

Con cự xà uốn mình lại. Miệng nó trúng một chỉ của Miêu Lâm khiến một răng nanh đứt lìa. Nó đau quá, cong đuôi, đập đến rầm một nhát vào một tảng đá. Tảng đá đổ rầm rầm, kéo theo những tảng đá khác cũng đổ. Đàn rắn hoang mang chạy trốn. Miêu Lâm hơi nghiêng người một cái, bay lên cao hơn tránh né. Xa Tiểu Ly rít lên :

- Đồ ngu !

Cự xà dường như nhận ra lỗi, lập tức nhào tới chỗ Miêu Lâm toan cắn tiếp. Phi kiếm trong tay y xuất hiện. Hoa Lạc kiếm kiếm ảnh trùng trùng, cự xà bị vây trong kiếm ảnh, nhất thời xuất hiện khá nhiều vết thương.

Xa Tiểu Ly tức giận. Ầ nhảy phắt một cái lên đầu cự xà. Nọc rắn của ả lại bắn thẳng về phía Miêu Lâm. Sau lưng y, A Kiều nói rất nhỏ :

- Xà vương nữ không thể biến hình thành cự xà, nhưng nọc kim của ả chỉ cần chạm vào da sẽ lập tức theo đường máu đâm thẳng vào tim. Cẩn trọng.

Miêu Lâm gật đầu. Y bắt chú quyết, hô lớn :

- Khốn nguyên !

Ngón trỏ của y chỉ xuống mặt đất. Tức thì đất rùng rùng rung chuyển. Xa Tiểu Ly tưởng rằng mặt đất sẽ dựng lên thành lớp lá chắn như ban nãy nên điều khiển nọc kim bay chéo sang hai bên, toan tấn công ba người từ hai phía. Con cự xà nhô hẳn lên, khiến nọc kim của Xa Tiểu Ly bắn ra như mưa kim độc rơi xuống đầu ba người.

Tuy nhiên Miêu Lâm không hề dựng lớp lá chắn bằng mặt đất. Mặt đất rung chuyển như sắp dựng lên nhưng kì thực chỉ một mũi thổ kiếm đâm thẳng lên, chọc thẳng vào giữa bụng con cự xà. Y hô lớn một tiếng :

- Phòng !

Các mũi kim độc tua tủa rơi xuống chỗ ba người, không hiểu sao chạm vào vị trí cách ba người chừng một gang tay đều bật lại, rơi xuống đất. Những kim độc này chạm đất thì tan rã ra, để lại trên mặt đất những vết độc đen thui. Con rắn nào xui xẻo dính phải kim độc đều lập tức giãy giụa rồi vong mạng.

Còn nói về con cự xà, bị thổ kiếm của Miêu Lâm dựng lên đâm đúng chín nhát trên thân, đau đớn quá, lật mình sang bên. Xà vương nữ Xa Tiểu Ly rít lên một tiếng, phi thân từ từ hạ xuống đất. Miêu Lâm bắn liên mấy chục chỉ Bách hoa lên thân cự xà. Cự xà uốn mình tránh, nhấc đuôi lên cao, quất mạnh liên hồi vào không trung. Miêu Lâm đứng trên kiếm, vừa phải mang theo mình A Kiều và Lệ Kiều, vừa phải thọ địch hai bên. Một bên Xa Tiểu Ly không ngừng xuất kim độc, một bên cự xà dùng đuôi quất vào không trung. Gió quất đập vào mặt y không ngừng mạnh như lốc. Y vừa phải duy trì phòng bảo vệ, vừa phải dùng Bách hoa cực lạc chỉ và Hoa lạc kiếm để tấn công lại. Chẳng mấy chốc mồ hôi của y chảy đầy trán. A Kiều thấy vậy liền nói :

- Lập tức thả bọn muối xuống.

Miêu Lâm chân chửi. A Kiều không suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống. Lệ Kiều nhảy xuống theo. A Kiều và Lệ Kiều đứng trước mặt Xa Tiểu Ly. Xa Tiểu Ly cười gần. Bộ dạng ả vẫn vô cùng xinh đẹp, thân hình bốc lửa bị bộ quần áo ướt mồ hôi ôm sát vào thân. ả lên tiếng :

- Kiều muối, vẫn khoẻ chứ ?

Lệ Kiều lạnh chanh lên tiếng trước :

- Hôm trước người tìm đến chúng ta nói A Kiều gặp nguy hiểm, hóa ra chỉ định dùng bọn ta để kiểm A Kiều dùm người.

Xa Tiểu Ly cười khanh khách, đáp :

- Tiểu muối này thông minh lắm. Xà nương là quân vô dụng, đào tạo ra loại vô dụng như A Kiều người, dám ăn cắp lại thánh vật của bổn môn.

ả dừng lại, yếu điệu vuốt tóc, phong tư vẫn vô cùng mỹ miều nhưng ánh mắt thì độc ác vô ngần :

- ả cướp được linh châu, biết Miêu Lâm chưa chết, nhất định sẽ trở về tìm y. Ta chỉ cần làm ngư ông đắc lợi, giả một kế hoạch nhỏ. Vốn dĩ ta toan dùng xà nhi để giết con bé vương váu như Chung Lệ Kiều người, nhưng Miêu Lâm bảo vệ người. Chỉ thoát thấy y không giết xà nhi là hiểu y còn nặng tình với A Kiều, do đó ta chỉ cần làm ngư ông đắc lợi, giả một kế hoạch nhỏ, kêu bọn người đi tìm, bản thân ta thì bám theo.

ả cười tươi như hoa, cánh tay hơi cử động. A Kiều thét lên :

- Cẩn thận !

Nàng và Lệ Kiều ngã ra sau tránh kim độc của Xa Tiểu Ly. A Kiều kêu lene :

- Xa Tiểu Ly, người dám huỷ hoại xác của thánh nữ sao ?

Tiếng Xa Tiểu Ly cười khanh khách nói :

- Thánh nữ à ? Ta khinh. Người có biết năm xưa Xa Tiểu Ngọc bị ta sát hại không ? ả Xà nương đem linh hồn người về áp vào xác Xa Tiểu Ngọc, khiến ả sống lại, người biết ta hận người đến chừng nào không ? Dù khuôn mặt người không còn giống Xa Tiểu Ngọc nữa, nhưng chỉ cần nhìn thấy người là ta nhớ lại chuyện xưa. Đừng trách Xa Tiểu Ly này vô tình.

ả xuất thủ tiếp, nhằm thẳng A Kiều tấn công.

Nguyên lai xà tộc vốn có nhị thánh nữ : Xa Tiểu Ngọc và Xa Tiểu Ly. Xa Tiểu Ngọc là biểu tể của Xa Tiểu Ly, vốn dĩ sẽ trở thành Xà vương nữ. Nhưng sau khi Miêu Lâm tấn công vào xà động, giết chết Xà quân. Không lâu sau y trở lại cướp Xà linh châu. Xa Tiểu Ngọc trong lúc đó cũng bị sát hại. Cả xà tộc đều cho rằng Miêu Lâm là kẻ giết chết thánh nữ, trong lòng hận vô cùng. Xà nương tôn Xa Tiểu Ly làm Xà vương nữ, rồi không biết từ đâu đem về một linh hồn nữ, cho vào vỏ xác của Xa Tiểu Ngọc để lại. Mất mười tám năm tu luyện, Xa Tiểu Ngọc lột xác, trở thành Xa Tiểu Kiều. Trong những năm đó, Xa Tiểu Kiều luôn được Xà nương dạy dỗ để đi tiêu diệt Miêu Lâm, còn Xa Tiểu Ly trở thành nữ vương. Xa Tiểu Kiều có được xác của Xa Tiểu Ngọc, cũng có được công lực của nàng ta.

Đến hôm nay mọi chuyện cuối cùng mới hé mở. Xa Tiểu Ly vì ghen tị với Xa Tiểu Ngọc, đã nhân việc Miêu Lâm đến, giết luôn Xa Tiểu Ngọc rồi đổ tội cho Miêu Lâm. Việc làm của ả trời không biết, đất không hay. ả cho rằng có thể thoát được khỏi Xa Tiểu Ngọc, nào ngờ Xà nương lại đem Tiểu Kiều về, khiến Xa Tiểu Ngọc hồi sinh.

Xa Tiểu Ly kể lại cho A Kiều nghe rành rọt trong lúc vẫn không ngừng tấn công nàng. Mưa kim độc của ả không ngừng nhắm thẳng về phía A Kiều. A Kiều vốn chịu ơn của xà tộc, không hề muốn giết ai trong xà tộc. Nàng chỉ tránh né chứ không động thủ. Nhưng chuyện của Xa Tiểu Ngọc hé lộ khiến A Kiều vô cùng phẫn nộ. Nàng dốc toàn lực đấu với Xa Tiểu Ly, chiêu nào cũng toan lấy mạng y.

Xét về võ công, Xa Tiểu Ngọc cao cường hơn Xa Tiểu Ly ba phần. Xa Tiểu Ly trời sinh tư chất kém cỏi, chỉ giỏi sử dụng độc kim, biến hình không được. Bù lại ả là kẻ độc ác, toan tính và cũng cực thông minh. A

Kiều thực ra chỉ có được bảy phần công lực của Xà Tiểu Ngọc, do đó so với Xà Tiểu Ly là cân bằng. Hai người cũng quá thấu hiểu nhau, thành thử giằng co một hồi lâu vẫn không phân thắng bại.

Phía còn lại là Xà nương trong lột cự xà vẫn đấu với Miêu Lãm. Xà nương có sáu trăm năm công lực, lại hiện nguyên hình. Tuy bị thổ kiếm của Miêu Lãm đâm bị thương nhưng sức lực vẫn còn hết sức hùng mạnh. Còn Miêu Lãm chưa hồi phục hoàn toàn công lực sau hai năm nửa xuất hồn, lại thêm bốn ba tìm A Kiêu, cùng đấu với cả xà tộc nên không thể đạt bằng năm xưa. Miêu Lãm tuy chiếm tiên cơ hơn một chút, song để tiêu diệt hoàn toàn Xà nương thì còn cần thời gian.

Chợt sự biến xảy ra.

Xà nương há to miệng. Miệng như một cái vòi rồng, cuốn tất cả mọi thứ vào bên trong. Miêu Lãm sắc diện thay đổi, hạ kiếm xuống, chống kiếm xuống một phiến đá, giữ trụ để không bị hút vào. Đàn rắn bị gió cuốn vào miệng Xà nương, như rơi vào một cái hố đỏ lôm sôm sâu hoắm. Những tiếng phì phì không ngừng vang lên. Xà nương ngậm miệng lại rồi mở tiếp ra, sức hút trở nên mạnh hơn. Xà Tiểu Ly không dám đấu tiếp với A Kiêu nữa, trụ xuống để chống lại hấp lực của Xà nương. Á quát lớn :

- Xà nương ! Người làm gì vậy ?

Xà nương không đáp. Mụ gia tăng lực. Bụng của mụ bắt đầu to dần lên. Sức hút mỗi lúc một mạnh hơn. Thậm chí Miêu Lãm cũng cảm thấy gió đang cuốn mình đi. Y cầm mạnh kiếm xuống sâu hơn nữa. Kiếm bạc ngập nửa vào trong phiến đá, rung rinh tựa như muốn bị cuốn. Toàn bộ đàn rắn đã bị hút vào, đất đá xung quanh bị vòi lốc cuốn bay vào theo. Bụng của Xà nương to tướng lên. Xà Tiểu Ly giữ trụ, hét lớn hơn nữa :

- Ngừng lại ! Ta bảo mụ ngừng lại.

Xà nương liếc cặp mắt dọc của mình về phía Xà Tiểu Ly, ngậm miệng lại. Sức hút giảm dần. Xà Tiểu Ly nhếch mép cười :

- Được rồi, ả đàn độn Xà nương người...

Ả chưa kịp nói hết lời thì Xà nương đã mở miệng ra. Xà Tiểu Ly chỉ kịp kêu lên một tiếng « A » lớn rồi cũng bị cuốn vào miệng Xà nương mất tích. A Kiêu và Lệ Kiêu hét lên. Cả hai nàng cũng bị hút vào cái miệng khổng lồ kia. Miêu Lãm di động nhanh như chớp, dùng hết sức lực lao về phía hai nàng, ôm ngang eo cả hai. Rồi y lập tức kéo cả hai về phía thanh kiếm. Cả ba đi ngược lại sức hút mãnh liệt của Xà nương, mỗi bước chân như bị kéo ngược về sau. Miêu Lãm vận hết sức bình sinh, chạm được vào thanh kiếm. Y giữ chặt thanh kiếm, còn A Kiêu và Lệ Kiêu ôm chặt y. Mọi thứ rùng rình dưới chân hai người, chực như muốn bay thẳng vào miệng Xà nương.

Bụng Xà nương phình lớn lên gấp bốn. Mụ hít một hơi chân khí, dùng hết sức hút mạnh. Miêu Lãm cùng nhị Kiêu dùng hết sức bình sinh giữ chặt kiếm, cố trụ lại. Hai bên giằng co suốt gần một nén nhang, cuối cùng Xà nương đành dừng lại. ả uốn mình như để tiêu hoá toàn bộ những gì mình vừa hút vào. A Kiêu tái mặt, nói nhỏ :

- Là Hấp công đại pháp. Những gì Xà nương vừa hút vào sẽ bị mụ hấp thụ thành của chính mình.

Miêu Lãm cau mày. Y đã nghe nói đến loại tà công này. Nhưng thực không ngờ Xà nương có thể học được, hơn nữa còn dám giết cả Xà tộc và Xà Tiểu Ly.

Sự biến chưa dừng lại. Xà nương bắt đầu co rút nhỏ lại. Miêu Lãm rút kiếm bạc, lập tức xuất thủ. Nhưng một quang sáng lớn ngăn y lại. Y đưa tay che mắt, không chậm trễ xuất một chiêu Bách hoa cực lạc chỉ. Nhưng chỉ lực của y như bắn vào không khí. Quang sáng vụt tắt. Xà Tiểu Ly xuất hiện, nở một nụ cười nanh ác. Miêu Lãm và nhị Kiêu thán thốt kêu lên :

- Xà Tiểu Ly ?

Xà Tiểu Ly cười, nói :

- Sai ! Ta chính là Xà nương.

Ba người lập tức hiểu chuyện. Hấp công đại pháp của Xà nương đã đại công cáo thành. Mụ đã hấp thụ hết mọi thứ mụ hút vào. Giờ trong người Xà nương là công lực của mười vạn xà yêu và của cả Xà vương nữ Xa Tiểu Ly. Miêu Lãm lùi lại, đẩy nhị Kiều về sau lưng, che cho hai nàng. Xà nương quắc mắt lên, quát lớn :

- Vô ích thôi, hôm nay cả ba người phải... CHẾT !

Ả vừa dứt lời, một luồng mưa kim độc đã đổ xuống đầu ba người. So với kim độc của Xa Tiểu Ly, kim độc của Xà nương nhỏ hơn nhưng sức mạnh lớn hơn rất nhiều. Miêu Lãm lập tức hô to :

- Phòng !

Tuy vòng bảo vệ đã được lập lên, nhưng không ngừng rung lên sau mỗi trận mưa kim độc. Đôi mắt tuyệt đẹp của Xa Tiểu Ly – lúc này là Xà nương loé lên một tia độc ác. Ả gia tăng yêu lực. Miêu Lãm cố hết sức gia tăng linh lực. Bất ngờ bốn bàn tay của nhị Kiều đưa lên. Hai nàng vận hết công lực chống đỡ bức tường bảo vệ. Miêu Lãm mỉm cười nhìn hai nàng. Dường như mọi hiểm nguy đều biến mất trong ba đôi mắt ấy, chỉ còn lại sự tin tưởng. Xà nương thấy vậy, gia tăng yêu lực hơn nữa.

Bất thành linh bụng ả nhói đau rồi một tiếng bùng lớn.

Có cái gì đó phát nổ trong bụng ả. Ả đau đớn rú lên, ôm bụng nằm trên mặt đất.

Lệ Kiều nhảy lên, sung sướng nói :

- Cuối cùng đã chịu nổ rồi !

Hai người còn lại quay lại nhìn nàng. Lệ Kiều hào hứng giải thích :

- Ban nãy khi A Kiều đấu với Xa Tiểu Ly, muội đã lên ném Bộc hoả được lên người Xa Tiểu Ly. Thứ Bộc hoả được này do sư phụ muội tạo ra, xưa nay muội chưa từng dùng. Thứ này sau một nén nhang sẽ tự động phát nổ.

Xà nương đã hấp thụ Xa Tiểu Ly vào trong người, dĩ nhiên hấp thụ luôn của Bộc hoả được mà Lệ Kiều lên cài lên người Xa Tiểu Ly. Bộc hoả được vào trong bụng ả, đến thời khắc tự động phát nổ. Xà nương ôm bụng, lết dần về phía miệng hoả hồ. Lệ Kiều kêu lên :

- Đứng cho ả chạy thoát.

Ba người đuổi theo Xà nương. Miêu Lãm niệm :

- Triệu !

Tức thì máu từ các vết thương của Xà nương thoát bay lên không. Đó là Cửu Cửu Đoạt Huyết Chú, cũng là thứ đã tiêu diệt được Xà quân. Xà nương rú lên. Máu của mụ bay lên. Mụ dần trở lại nguyên hình. Chiết đuôi rắn hiện ra. Xà nương lặn lộn trên mặt đất, nét mặt vô cùng đau đớn.

Bất ngờ A Kiều lao ra che trước mặt mụ :

- A Miêu, xin huynh tha cho bà ấy.

Miêu Lãm ngừng niệm chú. A Kiều nói tiếp :

- Dù sao bà ấy cũng từng là nghĩa mẫu của muội. Giờ bà ấy đã sắp hiện nguyên hình, công lực cũng đã mất, bà ấy không làm hại ai được nữa rồi.

Miêu Lãm cau mày, hạ tay xuống. A Kiều nhìn y cảm kích, rồi quay lại phía Xà nương, hốt hoảng hỏi :

- Bà không sao chứ ?

Xà nương lắc đầu, thở hổn hển. Bà ta cố chống tay xuống đất. Bất ngờ tia độc ác lại phát ra trong mắt bà ta. Xà nương rít lên :

- Ta chết cũng bắt người lột xác !

Dứt lời đuôi bà ta cuốn chặt lấy chân A Kiều, kéo nàng cùng mình rơi vào miệng Hoả hồ. Sự việc xảy ra quá nhanh, Miêu Lãm không kịp ngăn cản. A Kiều kêu lên một tiếng, thân mình rơi thẳng xuống Hoả hồ. Miêu Lãm không chần chừ, lập tức phi thân lao vào Hoả hồ cùng.

Lệ Kiều hét lên lập tức theo chân Miêu Lãm nhảy xuống miệng vực:

-Hai người tính bỏ lại ta một mình sao?

Lửa bùng lên, khè lên một mùi khét buốt óc. Gió nóng tốc vào mặt như những con dao mới được rút ra từ lò rèn. Một màu đỏ vàng đen đúa bao trọn lấy ba con người nhỏ bé.

Tiếng đá lở lăm rầm trong lửa. Tiếng sùng sục của dòng nham thạch đang cuộn cuộn chảy. A Kiều chơi vơi rơi xuống dòng nước tử thần, cổ với lấy tay của Miêu Lãm đang chìa ra.

Miêu Lãm phi kiếm, ngự kiếm lao vun vút như thiểm điện.

“Roẹt”

Xà nường thét lên một tiếng vang trời, oằn mình thật mạnh, thân bị chặt làm hai khúc. Phần đầu rơi thẳng xuống hỏa hồ, phần đuôi tung lên cao. A Kiều ngã ra khỏi đuôi của Xà nường, theo đà ngã theo ả xuống hỏa hồ.

Miêu Lãm bậm môi, vận khi, cố lao nhanh hơn nữa. Y với được A Kiều, ôm trọn lấy nàng. Ngự kiếm dưới chân y vụt phóng, tay phải y đỡ lấy Lệ Kiều. Ngự kiếm bị sức nóng của hỏa hồ, không thể bay lên được nữa. Thoáng chốc cả ba lơ lửng giữa hỏa hồ, chỉ cần sẩy chân ắt không toàn mạng.

Miêu Lãm vận công lực, làm thành một vòng lực bao quanh ngự kiếm, giữ cho ngự kiếm không bị rơi xuống, cũng cản trở được một phần ảnh hưởng của hỏa phong đang luân chuyển trong hỏa hồ. Mồ hôi chảy dài trên trán y, hai hàng lông mày nhíu lại, hơi thở đã có phần mệt nhọc.

A Kiều lo cho y, lập tức lên tiếng:

- Thả muội xuống. Muội đứng được.

Y nghe lời A Kiều, để nàng đứng trên ngự kiếm. Lệ Kiều cũng đứng xuống cạnh y, lấy vạt áo lau mồ hôi cho y.

Nhìn cử chỉ ân cần của Lệ Kiều dành cho Miêu Lãm, A Kiều bỗng mỉm cười, niềm vui tỏa ra từ ánh mắt nàng.

Nhưng rồi nàng trở lại thực tại, ngược mặt lên trời để tìm đường ra. Nhưng A Kiều chỉ thấy lửa và lửa. Lửa bốc thành nhiều ngọn, lúc thành khói đen, lúc bùng lên dữ dội.

Một tiếng nổ lớn lại vang lên, trời đất rung chuyển, đất khô cằn rơi như thác đổ. Nham thạch ào ra từ những hốc trên vách đá, hơi nóng xóa nhòa hình ảnh của không gian.

- Tâm của hỏa hồ đã nổ. Phải ra khỏi đây.

A Kiều thốt lên.

Miêu Lãm lập tức chạy tới bên nàng:

- Mau bám vào người ta, chúng ta ra khỏi đây.

A Kiều lắc đầu:

- Sức nóng của hỏa hồ quá nặng, ngự kiếm không thể bay ra được.

Y đáp suy nghĩ:

- Ta còn cách khác, ta sẽ đưa hai muội ra ngoài.

- Cách gì?

Dứt lời một ý nghĩ bỗng chạy qua đầu của A Kiều, ánh mắt của y làm nàng khựng lại:

- Huynh định...

- Phải.

Y đáp dứt khoát.

A Kiều lập tức lùi ra xa:

- Không được, tuyệt đối không được. Huynh định huy động tiên khí, dùng di hình đại pháp biến ra ngoài? Không được. Tiên khí của huynh đã cạn kiệt vì giao đấu với Xà nương. Nếu đưa hai chúng ra ngoài, huynh sẽ kiệt lực mà vong mạng.

- Ta làm được, ta sẽ không sao.

- Huynh đưa Lệ Kiều ra ngoài đi. Để muội ở lại đây. Dù gì muội đã chết rồi, chết thêm một lần cũng không sao. Nếu chỉ đưa Lệ Kiều ra ngoài, huynh sẽ không sao.

- Không được. Ta không để muội chết.

- Muội không phải là người. Muội là một con rắn. Hãy để muội chết đi, biết đâu kiếp sau muội sẽ được làm người.

Lệ Kiều này giờ nghe hai người lời qua tiếng lại đã hiểu ra sự việc, lập tức nàng ta cũng đứng cách xa Miêu Lâm :

- Hai người không quyết được để tôi quyết. Lão Miêu, huynh đưa cô ấy ra ngoài. Muội sẽ ở lại. Cô ấy đã từng chết. Vậy giờ để muội chết.

Miêu Lâm lắc đầu :

- Ta sẽ không để ai trong số các muội chết.

A Kiều lại bên Lệ Kiều :

- Không phải cô muốn có huynh ấy sao. Giờ tôi chết đi, cô sẽ không phải san sẻ huynh ấy nữa.

Lệ Kiều cương quyết :

- Cô chết rồi huynh ấy sẽ nhớ cô. Nếu như sống với huynh ấy rồi để huynh ấy ngày đêm nhớ đến cô, tôi thà rằng tôi là người chết, là người được huynh ấy nhớ tới. Hơn nữa, Chung Lệ Kiều không muốn mắc nợ ai cả. Mười tám năm hai người đi tìm nhau, giờ được toại nguyện, sao còn phải nhường cho tôi ?

A Kiều thở dài, biết không còn cách nào lay chuyển Lệ Kiều, liền nói với Miêu Lâm :

- A Miêu, có câu này muội muốn hỏi huynh.

Y nhìn nàng, chờ đợi.

A Kiều nói :

- Vì sao huynh yêu muội của kiếp này ?

Y đáp :

- Vì muội là A Kiều.

Dường như nàng chỉ chờ có thế, liền nhoẻn miệng cười.

- Nếu như muội nói với huynh, có một người khác cũng là A Kiều, thì huynh tính sao ?

Miêu Lâm ngơ ngác, không hiểu ý của A Kiều.

Nàng nói rõ hơn :

- Huynh nói Lệ Kiều giống muội, từ ngoại hình đến tính cách đều giống muội. Điều đó là hiển nhiên, vì cô ấy chính là... kiếp sau của muội.

Lệ Kiều ngạc nhiên đến cực độ :

- Cô nói sao cơ ?

A Kiều nhắc lại từng chữ :

- Tôi nói cô là kiếp sau của tôi, kiếp trước cô là Lăng Tiểu Kiều.

Lệ Kiều mở to mắt:

- Làm sao có thể như thế được?

A Kiều nói:

- A Miêu, hôm đó rời khỏi huynh, linh hồn của muối thực chất không về địa phủ. Muối đã bị bắt lại, bị giam giữ. Trong tình thế đó, vì giữ lời hứa với huynh, muối đã tự tách mình làm hai. Phần nửa của A Kiều đi đầu thai chính là Chung Lệ Kiều. Còn phần còn lại là muối thì bị Xà nương ép nhập vào thân xác của Xà Tiểu Ngọc. Vì thế nên chỉ mới 18 tuổi muối đã thành một Xà yêu có công lực thượng thừa. Linh hồn của muối nhập nhằng giữa quá khứ và hiện tại, lúc nhớ lúc không. Có lần muối đã tách hồn đi tìm huynh, nói với huynh đừng đi tìm muối nữa. Nhưng sau đó Xà nương lại khiến muối hồ đồ, lại bắt muối đi giết huynh.

Nàng ngừng một lát rồi nói:

- Muối chỉ là một phần hồn rất nhỏ còn kí ức của A Kiều. A Kiều thực sự chính là Lệ Kiều. Vậy hãy đưa cô ấy ra ngoài đi.

Miêu Lâm nhìn A Kiều. Giọng điệu của nàng chẳng có gì là lừa y cả. Nhưng thời gian gấp rút, y không còn tâm trí phân định đúng sai. Quyết định nhanh chóng, y liền bảo:

- Thôi được. Ta tin muối. Ta sẽ đưa Lệ Kiều ra ngoài.

A Kiều vui mừng, mỉm cười nhìn y.

Miêu Lâm quay sang Lệ Kiều :

- Ôm lấy lưng của ta, dùng thất lưng buộc chặt vào người ta

Lệ Kiều ngần ngại hỏi lại :

- Nhưng...

- Không nhưng nhì gì nữa, ta bảo muối làm sao thì muối làm vậy đi.

Y nói như ra lệnh. Lệ Kiều thường ngày bướng bỉnh nhưng y biết chỉ cần y to tiếng, nàng sẽ lập tức làm theo.

Quả nhiên Lệ Kiều tuy không bằng lòng nhưng cũng làm theo lời y.

Đợi Lệ Kiều bám thật chặt, y nhìn A Kiều, ánh mắt rất da diết.

- Ta sắp đi khỏi. Cho ta ôm muối một lần cuối được không ?

A Kiều gật đầu, bước vào vòng tay y.

Nào ngờ y siết nàng thật chặt.

A Kiều mở to mắt. Bấy giờ nàng mới nhận ra mình quá ngây thơ, y không tự dưng đổi ý một cách đột ngột như thế. Ra là y muốn lừa nàng.

Lệ Kiều cũng nhận ra điều này, nhưng nàng đã bị buộc chặt vào người y, không thể thoát ra được.

Y trầm giọng:

- Chúng ta cùng ra ngoài.

Nhị Kiều hoảng hốt, hét lên :

- Không, không !

Y mím môi, vận khí.

Một vầng sáng lòa lên bao trùm lấy ba người.

« ẦM »

Hỏa hồ nổ tung, khói bốc nghi ngút.

15. Chương 15: Thấu Chân Tình

- A Miêu, tỉnh lại đi.

Lệ Kiều lay mạnh y, A Kiều bụm miệng để không nấc lên.

Lệ Kiều quay sang phía nàng :

- Huynh ấy là thần tiên mà, không chết được đúng không ?

A Kiều trơ ra, không trả lời câu hỏi của Lệ Kiều, rồi nàng cúi gằm mặt xuống.

Bỗng một thứ ánh sáng dịu nhẹ thoát ra từ người nàng. A Kiều chớp mắt, rút Xà Linh châu ra khỏi người, rồi đặt nó lên người y.

Vừa gặp y, viên châu đột ngột phát sáng rực rỡ. Nhị Kiều che mắt lại, bị lóa bởi ánh sáng quá mạnh.

Đến khi ánh sáng đó dịu đi thì cũng là lúc y có hơi thở.

Miêu Lâm thở đều, rồi mở mắt trong sự vui mừng tột độ của nhị Kiều.

Ba người nhìn nhau. Viên Xà linh châu sáng lấp lánh. Quảng sáng do Xà linh châu tạo ra không còn lớn như ban nãy, mờ dần rồi trở thành một quảng sáng nhỏ bao quanh viên ngọc. Ánh sáng của ngọc toả ra cũng không còn mang màu xanh len lét đầy tà khí như trước kia. Màu ngọc tuy xanh nhưng ánh sáng rất trong trẻo, còn toả ra hơi ấm dễ chịu. Cả ba đều ngạc nhiên trước sự thay đổi kì diệu này của Xà linh châu. A Kiều là người lên tiếng trước nhất :

- Hình như... Xà linh châu này..

Miêu Lâm chau mày, xoay xoay viên ngọc trong tay. Giọng y trầm hơn hẳn :

- Ta từng nghe nói Thiên giới có viên Thanh long châu, vốn là của Thanh Long.

Thế giới khi được tạo ra đã xuất hiện bốn linh vật : Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước. Truyền thuyết rằng bốn linh vật này đã góp công giúp Kim để kiến tạo nên Nhân giới. Trong cuộc chiến đầu tiên giữa Thiên giới và Ma giới, bốn linh vật này đã trở thành bùa trấn yểm cho con đường nối giữa Nhân giới và Ma giới. Sau đó một trận đại hồng thủy lớn đã phá tan cánh cửa trấn yểm này. Tứ trấn toan chống lại. Thủ lĩnh của Tứ trấn Thanh Long thần trong lúc cố gắng trấn cửa đã bị đánh bật long châu ra khỏi cơ thể. Vì mất long châu, Thanh Long thần đã bị dòng nước khuấy phục. Mất Thanh Long, tam thần thú còn lại cũng không còn đủ sức chống trả dòng nước. Đại hồng thủy nhờ vậy mà phá vỡ cửa trấn yểm, đồng thời mở đường cho yêu ma vào được Nhân giới.

Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước tuy thất bại trong việc giữ cửa trấn yểm nhưng do công lao nên cũng được độ kiếp trở thành tiên, từ đó trở về Thiên giới. Còn Thanh long châu không thể tìm thấy ở đâu, lưu lạc trong Nhân giới hàng ngàn năm qua không có tung tích.

Thanh long châu sau khi bị đánh bật ra thì ra lọt vào tay Xà tộc. Xà tộc dùng Thanh long châu nên đạt được địa vị to lớn trong Ma giới, võ công cũng tăng lên đáng kể. Có điều Thanh long châu do bị nhiễm yêu khí quá lâu, ánh sáng mờ ảm, toàn bộ viên ngọc cũng nhiễm tà khí. Trải qua nhiều đời, Xà tộc và toàn thủy những người thuộc tam giới đều không còn biết đó chính là Thanh long châu nữa.

Cho đến hôm nay, Thanh long châu được hấp thụ máu của cả ba người, được thanh lọc tà khí, trở lại như xưa. Miêu Lâm lại vốn xuất thân từ Thiên giới, nên Thanh long cảm ứng được linh lực của y, giúp sức cho y, khiến y có đủ sức cứu cả Lệ Kiều và A Kiều ra khỏi hoả hồ.

Thanh long châu trở lại bình thường hoàn toàn, là một viên ngọc xanh biếc nằm trong tay Miêu Lâm. Dù viên ngọc không phát sáng nhưng y cũng cảm nhận được sức mạnh của nó ẩn tàng, tựa như thần long ngủ say. Y nắm chặt tay. Giờ Thanh long châu không còn là mối quan tâm hàng đầu của y nữa.

Y nhìn sang phía A Kiều và Lệ Kiều. Hai người nhìn nhau. Bàn nẩy trong hoả hồ, cả hai nàng đều đã minh bạch mọi chuyện. Lệ Kiều nhè nhẹ đưa tay lên chạm vào tay A Kiều. Những mảng kí ức truyền vào óc nàng một cách đầy đủ nhất. Nàng nhắm mắt lại, rồi khẽ mở mắt ra. A Kiều cũng làm như vậy. Bàn tay nàng không còn lớp vảy rắn nữa. Thanh long châu được thanh lọc, đồng thời cũng thanh lọc luôn cả tà khí trong cơ thể nàng. A Kiều vốn là một phần linh hồn của A Kiều kiếp trước bị Xà nương cố tình ghép vào thân thể của Xa Tiểu Ngọc. Vì vậy trong nàng vẫn có tà khí của xà yêu. Giờ tà khí đã bị thanh lọc hoàn toàn, A Kiều đã trở lại làm người.

Lệ Kiều khẽ buông tay. Tất cả kí ức đã trở về bên nàng. Nàng ôm lấy A Kiều. Cả hai đã trùng phùng. Bất ngờ nàng lên tiếng :

- Đông Hoàng !

Miêu Lâm giật mình, hỏi lại :

- Đông Hoàng làm sao ?

Lệ Kiều lắc nhẹ đầu, chau mày đáp :

- Người đã giam giữ linh hồn của bọn muội, thi triển pháp thuật để muội quên đi tất cả, đó chính là Đông Hoàng, cũng là người huynh đã gặp khi giết Triệu Hồn hai năm về trước.

Miêu Lâm mở to mắt, chợt minh bạch tất cả.

Sở dĩ Tiểu Kiều chết là do năm xưa Triệu Hồn mượn hồn con người. Nhưng y không thể hiểu vì lí gì hẳn có thể vượt qua lưới phép và trận đồ y đã dựng lên để bảo vệ Tiểu Kiều. Nếu có sự nhúng tay của Đông Hoàng vào thì y hoàn toàn có thể hiểu được.

Đông Hoàng là người của Thiên giới, theo Minh ước không được trực tiếp can thiệp vào chuyện ở Nhân giới và Ma giới. Ông ta cũng không thể làm hại dù là con người hay yêu ma. Có điều nếu chỉ cách mà không trực tiếp làm thì hoàn toàn được.

Miêu Lâm ôm ngực. Y đứng bật dậy, gào lớn lên :

- Đông Hoàng ! Mau ra đây ! Ta biết chắc chắn ông ở gần đây !

Ánh mắt y chứa đầy giận dữ. A Kiều và Lệ Kiều ở gần y bao năm nhưng chưa từng thấy y giận dữ đến thế. Y túm lấy kiếm bạc, hướng lên trời chém mạnh một cái. Kiếm khí như muốn xé rách bầu trời ra làm đôi. Y liên tục gào lớn, kêu tên Đông Hoàng.

Cuối cùng Đông Hoàng cũng thực sự xuất hiện. Vốn đáng vẻ tiên phong đạo cốt đó, nhưng đôi mắt của ông buồn bã cùng cực.

Miêu Lâm lao lại chỗ Đông Hoàng, túm lấy cổ áo, ánh mắt giận dữ chiếu thẳng vào Đông Hoàng. Đông Hoàng ngoảnh mặt sang bên, cố tránh ánh mắt ấy. Miêu Lâm hạ giọng, nói :

- Được, ông nói đi ! Vì sao ông lại giết A Kiều ?

Đông Hoàng thở dài, nói :

- Vì ông... Hoa tướng.

Miêu Lâm gần giọng :

- Ta đã nói ông không được phép can thiệp vào chuyện của ta kia mà ?

Đông Hoàng giằng tay Miêu Lâm ra, nói lớn :

- Nếu ta không giết A Kiều, ông sẽ phạm vào luật trời, phạm tội với Kim đế. Ông sẽ phải chịu trừng phạt. Trừ phi A Kiều cô nương chịu hạn đó cho ông, giảm dương thọ của mình vì ông, tội lỗi của ông sẽ được tha thứ.

A Kiều và Lệ Kiều đến lúc này mới hiểu lý do. Hai nàng nhìn nhau. Đông Hoàng nói tiếp :

- Nhưng ông đã biết sai mà không chịu sửa. Ông muốn đi tìm A Kiều ở kiếp sau. Nếu chuyện tình của hai người tiếp diễn lại thì Kim đề sẽ trừng phạt dữ dội hơn. Lúc đó, cho dù A Kiều kiếp sau có chết thì Hoa tướng cũng phải chết.

Miêu Lâm hét lên cắt lời :

- Đông Hoàng, đủ rồi ! Ta không cần nghe ông nói nữa.

Đông Hoàng không ngừng lại, tiếp tục nói :

- Ta thi triển pháp thuật lên người A Kiều cô nương chẳng qua cũng chỉ muốn ông không tìm được cô ấy. Ta hoàn toàn không có ý hại cô ấy. Ta không ngờ A Kiều cô nương lại tự xé linh hồn, rồi một phần linh hồn lại bị Xà yêu lợi dụng.

Cuối cùng nhị Kiều đã hoàn toàn minh bạch. Đông Hoàng vẫn chưa ngừng lại, tiếp tục nói :

- Thời hạn chín chín tám mươi một năm của ông đã đến rồi, Hoa tướng. Chỉ cần một bước nữa thôi ông sẽ được trở về Thiên giới. Ông vốn không phải người của Nhân giới...

Kiểm phong của Miêu Lâm xé gió bay tới. Đông Hoàng không né tránh, tiếp tục nói :

- Chuyện tình của các người sẽ không có kết quả. Nếu ông không chịu chấp nhận buông tay và trở về, Thiên lôi oanh đỉnh sẽ giáng xuống, Hoa tướng sẽ bị giết, phải gia nhập luân hồi, chịu đủ tám mươi một kiếp đau khổ. Các người không có kết quả đâu !

Miêu Lâm thét lên :

- Đủ rồi !

Có được Thanh long châu, sức mạnh của Miêu Lâm tăng lên so với trước hàng chục lần. Đông Hoàng trông tránh né, hứng chịu kiếm chiêu. Kiếm phong đập vào thân Đông Hoàng. Ông ta ngã ra sau như điều đứt dây, miệng phun ra một búng máu lớn. Máu dính ướt đầm cả bộ râu. Đông Hoàng không ngại, gượng đứng dậy, tiếp tục nói :

- Đẳng nào cũng không có kết quả... Đừng sai lầm nữa.

Miêu Lâm lạnh lùng giáng xuống một kiếm nữa. Cả A Kiều và Lệ Kiều đều đồng thanh hét lên :

- Đừng giết y !

Miêu Lâm ngừng kiếm. Kiếm khí chạm đến thân Đông Hoàng thì tản mát ra xung quanh tất cả. Nét mặt Miêu Lâm tựa như lãnh đạm vô tình, nhưng một giọt nước mắt chợt rơi xuống, lăn dài trên kiếm bạc. Cây tiêu ngọc rơi khỏi ngực áo Miêu Lâm, lăn lăn trên mặt đất đến chỗ Đông Hoàng. Đông Hoàng cầm lên, nét mặt tràn đầy đau khổ. Ông vuốt nhẹ dọc theo thân cây tiêu, thì thào :

- Đông Lệ. Thì ra huynh vẫn còn giữ món quà ta tặng huynh.

Miêu Lâm buông kiếm. Y quy xuống. Y ngẩng lên nhìn Đông Hoàng cầm Đông Lệ trong tay. Miệng y hơi mấp máy, nói rất nhỏ :

- Đương nhiên, ta vẫn không thể quên rằng người bạn duy nhất của ta ở Thiên giới.

Y bất ngờ đứng dậy, bước lại gần Đông Hoàng :

- Nhưng ta đã chán ghét Thiên giới rồi. Ta đã chán ghét sự gò bó và lạnh lẽo của Thiên giới rồi.

Y hơi mỉm cười, quay lại nhìn A Kiều và Lệ Kiều, nói :

- Ta vốn dĩ là kẻ cô độc, nhưng A Kiều đã khiến ta sống có ý nghĩa hơn. Vì vậy ta sẵn sàng vì nàng mà chịu Thiên lôi oanh đỉnh, gia nhập luân hồi chứ không trở về Thiên giới.

Đông Hoàng kêu lên :

- Hoa tướng, như vậy là ngu xuẩn.

Miêu Lãm cười ha hả. Y quay người lại, hướng về phía Lệ Kiều và A Kiều. Y dang tay ôm lấy hai nàng vào lòng. Tiếng y tỏ ra vô cùng nhẹ nhõm :

- Ngu xuẩn thì đã làm sao? Chỉ cần được ở bên người mình yêu, những thứ khác không quan trọng. Kì hạn đến, ta sẽ đổi đầu. Đầu là sống thêm một giây, một khắc, đó cũng là phút giây hạnh phúc.

A Kiều và Lệ Kiều nhìn nhau, rồi bất thành linh cùng lên tiếng :

- Phải. Nếu có Thiên lôi oanh đỉnh, cả ba chúng ta sẽ cùng chết, cùng nhập luân hồi. Rồi sau đó chúng ta sẽ lại đi tìm nhau, như kiếp này.

A Kiều lém lỉnh nói thêm :

- Trải qua tám mươi một kiếp đau khổ...

Lệ Kiều nói lời :

- Dù đau khổ đến mấy vẫn ở bên cạnh. Thà làm uyên ương không làm tiên.

Cả ba bật cười ha hả. Rồi cả ba đứng lên, bỏ đi. Chỉ còn lại một mình Đông Hoàng. Ông cầm Đông Lệ trong tay, bất giác cảm thấy lòng trống trải vô cùng. Ông nhìn theo bóng ba người bước đi, trong lòng xuất hiện những cảm giác kì lạ. Ông lờ thượng tiên, là con trai của Kim đế chí thượng kử Thiên giới, là người vô dục vô sở cầu. Nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng lúc này khiến Đông Hoàng vô cùng đau đớn.) Ông hết nhìn Đông Lệ lại nhìn bóng của ba người kia.

- Thà làm uyên ương không làm tiên...

Bất ngờ Đông Hoàng cười, cười như chưa từng bao giờ được cười.

Ông đứng dậy. Ông đã biết mình phải làm gì.

16. Chương 16: Ngũ Lôi Oanh Đỉnh

Miêu Lãm dựng lại ngôi nhà cho ba người chung sống. A Kiều nhanh tay cắt lá làm mái. Lệ Kiều thì mãi may rèm cửa. Gió phơ phất len qua những kẽ cây, cất tiếng xào xạc đùa tán lá. Nắng chiều chênh chếch một màu vàng nhạt trên nền đất. Chiều thu êm ái dần trôi.

Bất ngờ ột tiếng sấm dậy lớn. Một tia chớp xé nát bầu trời. Miêu Lãm nhảy xuống. Lệ Kiều buông kim bước ra. Ba người nhìn nhau, rồi nắm chặt tay nhau. Cái gì tới nhất định sẽ tới. Một tiếng sấm dậy đi ùng lớn nữa. Trời quang quang đặng bỗng nổi ầm chớp, đó chính là điềm báo hạn định đến.

« Bùng ! »

Tia chớp đầu tiên đỉnh xuống sân, khoét trên mặt đất một cái lỗ sâu thẳm. Miêu Lãm ôm nhị Kiều vào lòng, hướng nhìn về phía trước. Dường như không có chút lo lắng nào hiển hiện trên khuôn mặt y. Y hít một hơi dài, quay sang nhìn A Kiều và Lệ Kiều. Cả hai mỉm cười đáp lại. Họ tỏ ra không quan hoài. Thiên lôi oanh đỉnh sắp bắt đầu.

« Ồùng ! »

« Đùng ! »

« ừùng ! »

« Đùng ! »

« ùng ! »

Nỗ lôi oanh đỉnh lần lượt đánh xuống. Sức nóng của Thiên lôi oanh đỉnh khiến mọi vật xung quanh dường như muốn tan chảy ra. Miêu Lãm ôm nhị Kiều chặt hơn. Ngũ lôi sắp đến oằn. Cả ba nhắm mắt lại.

Bất ngờ một cái bóng xẹt ra đứng trước h như thiểm điện. Cái bóng đó húng trợn Ngũ lôi anh đỉnh. Miêu Lãm nhướn mày, lập tức lao lại toan ngăn cái bóng đó. Nhưng đã trễ. Ngũ lôi oanh đỉnh đã giáng xuống người đó. Miêu Lãm hét lên đau đớn :

- Đông Hoàng !

Làn khói do Ngũ lôi oanh đỉnh tạo ra tan hết. Đông Hoàng nằm trên mặt đất. Thở xác của y hoàn toàn bị cháy xém. Cánh tay Đông Hoàng đưa lên, ánh mắt nhìn Miêu Lãm. Miêu Lãm quỳ sụp xuống, nắm lấy tay Đông Hoàng. Chỉ nghe Đông Hoàng thều thào nói :

- Là ta đã có lỗi với A Kiều.... coi như ta dùng tính mạng....n y xin lỗi...3A Kiều...

Miêu Lãm vội vàng truyền tiên khí vào người Đông Hoàng. Nhưng Đông Hoàng xưa tay nói :

- Đừng cố nữa... Chỉ tổn hao...tiên khí... Hoa...tướng. Huynh mãi là... người bạn... thân nhất... của ...ta....

Đông Hoàng chỉ kị~ nói đến thế. Ông quay mặt sang bên, mắt nhắm nghiền lại. Cánh tay tuột ra, khỏi bàn tay Miêu Lãm. Trên môi ông còn đọng lại một nụ cười mãn ý. Miêu Lãm gào tên Đông Hoàng trong đau đớn Y cố gắng lay tỉnh Đông Hoàng, nhưng người bạn thân nhất của y đã mãi mãi ra đi. Y cuống quýt tìm cách truyền tiên khí, tìm cách cứu chữa. Nhưng tất cả đã quá muộn...

Nàng quái chiêu xuống sân ~ườn...

Gió cũng như ngừng lại...

Miêu Lãm lấy trong người Đông Hoàng ra cây Đông Lệ. Y đưa lên thổi thổi. Tiếng tiêu da diết tan vào không khí, vang đến cả tam giới...

Bà mụ bé đứa trẻ ra, nói với Miêu Lãm :

- Miêu đại hiệp, là con trai.

Miêu Lãm cười, đón mấy đứa trẻ. Đứa trẻ đưa những ngón tay bé xíu của nó lên u ơ khuya trong không trung. Miêu Lãm cầm oây tiêu Đông Lệ đặt vào trong tay. Đứa trẻ chạy vào Đông Lệ, bắt giắc hoản cười. Bà mụ cười cười hơn lỗ nói :

- Miêu tiểu công tử khả ái, khỏe mạnh. Mai này nhất định làm nên nghiệp lớn. Miêu đại hiệp, chẳng hay ông đã đặt tên cho Miêu tiểu công tử chưa ?

Miêu Lãm cười. Y nhìn vào trong nhà. Cả Lệ Kiều và A Kiều đều mỉm cười gật đầu. Miêu Lãm nhẹ nhàng nhìn đứa trẻ, rồi nói :

- Tên của con là Đông Hoàng.

..

~HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tam-kiem>